

မင်းမြတ်သူရ

ငရဲတွင်း

BURMESE
CLASSIC

- ၂၄။ ဆင်ဖြူရှင်
၂၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဖိုးပုံတိမ်တိုက်
၂၆။ ဝကြာရှင်
၂၇။ မိုးကြိုးတံခွန်
၂၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အတိုင်းအဆမဲ့
၂၉။ အတုပရိစ္ဆာန်တော်
၃၀။ ဖိစနိုးရွှေလိုဏ်ဂူ
၃၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းစေတနာန်
၃၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် စိန်ပန်းဒီဒီ
၃၃။ တာမထီဘွား
၃၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သမင်မြိုင်
၃၅။ မိုးမြေသတ္တ
၃၆။ လနက်သမီး
၃၇။ တစ်ကျွန်း
၃၈။ ကျမဒါမင်းထင်နှင့် သေမင်းနာဇီဝင်
၃၉။ ရွှေကုတ်တောင်
၄၀။ ပြည်လုံးကျော်
၄၁။ ယကျဉ်းနောင်
၄၂။ တိမ်ကြာမင်းဆင်
၄၃။ နဂရတ်ကိုးသွယ်
၄၄။ လွှဲလွှဲကံကော်စော
၄၅။ လေးကျွန်းယောင်ကြီး
၄၆။ မယောကြာ
၄၇။ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်
၄၈။ ကျောက်စိမ်းအာပိန်တော်

BURMESE
CLASSIC

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဥဇ္ဈာစောင့်မလေးမြို့နှင့်ဆီ
၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီ
၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သူရိယစန္ဒာရုံထီး
၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မနောသုခရွှေဘိုး
၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ထမင်းဆီဆမ်းရွှေလင်ပန်း
၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခုနစ်စင်ကြယ်စာ၊
၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်း၏သမီးတော်
၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေမိုးဆင့်မိုး ရှာစေပြီး
၁၀။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လူမရွှေဆွား
၁၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးခွတ်သူတရားပုံတော်
၁၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်သားမောင်ပွင့်ကောင်း
၁၃။ ရွှေချမ်းသာငွေချမ်းသာ
၁၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မြေမင်းသမီး
၁၅။ လိုတရက်ကြီးရှင်
၁၆။ တစ်ကျွန်းမြို့နယ်ဘိုးမှန်
၁၇။ ပြည်တော်မြန်
၁၈။ ကြာပန်းသုံးပိုင် တံဆိပ်တော်
၁၉။ ရွှေပြည်ကြီး
၂၀။ ပွဲကျောင်းသား မိုးကောင်း
၂၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဟော်မဲ့နှင်းဆီ
၂၂။ ပွဲလက်ကောင်နှမ
၂၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် လွမ်းရွှေတဝေဝေ
၂၄။ နဝမမြောက်ကျမ်းစာ
၂၅။ ရွှေကျီးညိုနှင့် တန်ခိုးရှင်
၂၆။ ရွှေတစ်ရပ် မြတစ်ရပ်
၂၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နဂါးမြို့တော်
၂၈။ ဖိုးမခရတနာသိုက်
၂၉။ မြေပြတောင်နှုတ်မင်း
၃၀။ မဉ္ဇူမေတ္တာကိုးနတ်မယ်
၃၁။ မာယာကျွန်းကောရီ
၃၂။ ကုမ္ဘာတစ်ဆောင်
၃၃။ ဆင်ရွယ်နန်းရှင်

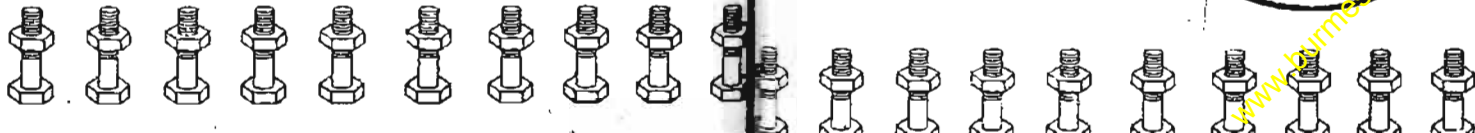

၃၈။ ငွေစာသားကောင်း
၃၉။ ခရလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်သမီးစောလှကျွန်း
၃၆။ ခရမ်းရောင်သတ္တဝါး
၃၇။ မဟာလူသားမောင်ဒေါ်
၃၈။ နော်တန်နိုးရှင်မ
၃၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယကွ
၄၀။ နတ်သမီးနဲ့ရွှေခေါင်းလောင်း
၄၁။ လင်းနီတောင်ကွန်စာ
၄၂။ ဆင်ဖြူရှင်
၄၃။ ပျောက်သောသူရှာလျှင်တွေ့
၄၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးပျံတိမ်တိုက်
၄၅။ ကြောပျင်
၄၆။ မိုးကြိုးတံခွန်
၄၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်အတိုင်းအဆယ့်
၄၈။ အကုမရှိလှည့်တော်
၄၉။ ဇီဝနိုးရွှေလိုထိရ
၅၀။ ရွှေခြင်ရွှေခြင် မမိန့်ချစ်
၅၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းဆတ်မာန်
၅၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဝိနပ်နိုးနီနီ
၅၃။ ရေပြားအိုင်နှင့်နတ်ဆေးကုန်း
၅၄။ ဘာမထိဘူး
၅၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သခင်မြိုင်
၅၆။ မိုးမြေသစ္စာ
၅၇။ လနတ်သမီး
၅၈။ တစ်ကျွန်းဝံ
၅၉။ မီးအိမ်ရှင်
၆၀။ ကျမဒါမင်းထင်နှင့်သေမင်းနာရီဝင်
၆၁။ ဆိုင်းမင်းရာဇာ
၆၂။ မောင်နံ့သူနပ်မော်
၆၃။ ရွှေနတ်တောင်
၆၄။ နေနဲ့လနပ်မီးသိုင်း
၆၅။ ကျမဒါမင်းထင်နှင့် သစ္စာတော်ဝံ
၆၆။ ပြာဉ်လုံးကျော်
၆၇။ ယကုညီနောင်
၆၈။ တိမ်ကြားမင်းခေါင်
၆၉။ နဝရတီကိုးသွယ်

BURMESE
CLASSIC

၇၀။ လှိုင်းဝက်ကော်စာ
၇၁။ အောင်ပင်လယ်ရွာစား
၇၂။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
၇၃။ မနောကြော
၇၄။ လေးလံလေးအိုတရွှေ
၇၅။ နို့တိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီပိုင်
၇၆။ မြေပြုရှင်မ
၇၇။ ကော့ကံစိမ်းအမိန့်တော်
၇၈။ လင်းနီသူပိုင်
၇၉။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
၈၀။ ဗဟိုပြားဆန်ကျွန်း အဖိုးပြည့်တန်
၈၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေကိုယ်ရံတော်
၈၂။ ရွှေနန်းတော်သို့သွားရာလမ်း
၈၃။ ရွှေလင်းယုန်
၈၄။ အသုတစ်ရာ
၈၅။ နေသူရိန်ကျောင်းတော်သား
၈၆။ မိုးဆုံးပြည့်လျှံ
၈၇။ ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီး
၈၈။ မဟာအောင်ချမ်းသာ
၈၉။ အမုန်းဝက်ပါ
၉၀။ တောင်တော်ရှင်မ
၉၁။ ဘောဂ ဗလ မဇ္ဈရ
၉၂။ ကြာပန်းမာလာ
၉၃။ ကိနရီမောင်နံ
၉၄။ ပြည်ကြီးတံခွန်
၉၅။ ငိုဟက်တော်
၉၆။ ရွှေညွှတ်ရှင်
၉၇။ လှည့်ပတ်
၉၈။ ရွှေဘုံမဇ္ဈရ
၉၉။ မြင့်မိုရ်တောင်တက်သမား
၁၀၀။ ရှင်ဗဟိဒ္ဓါ
၁၀၁။ ကမ္ဘာကျော်မောင်သာ
၁၀၂။ ရန်ကြီးအောင်

- ၁၀၇။ နင်းငွေ့တစ်ဆောင်
- ၁၀၈။ ပုလဲဇကဝ်
- ၁၀၉။ မြေကုန်မိုး
- ၁၁၀။ ဆုထူးပန်
- ၁၁၁။ သီရိဇေဝီ
- ၁၁၂။ မြေလျှိုးမိုးယိုးတိုးတိုး
- ၁၁၃။ မရှိခဏအရှင်
- ၁၁၄။ ကမ္ဘာမျက်လုံးပိုင်ရှင်
- ၁၁၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်လင်းရှူးမင်းသမီး
- ၁၁၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ကြာဖြူပန်းကလေး
- ၁၁၇။ ပြည်လုံးချမ်းသာကိုး
- ၁၁၈။ နွေ
- ၁၁၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သစ်တော်သီးပွင့်
- ၁၂၀။ နတ်ကုန်းမျက်လုံး
- ၁၂၁။ တစ္ဆေကျွန်း
- ၁၂၂။ သေမင်းဖြူ
- ၁၂၃။ ကျွန်းပြန်မတ္တမြား
- ၁၂၄။ သွေးဆာနေတဲ့အပွင့်
- ၁၂၅။ မောက်ချောက်ချားချား
- ၁၂၆။ ဖုတ်မင်းထင်နှင့် သေမင်းတမန်
- ၁၂၇။ နတ်နာမိုး
- ၁၂၈။ ခပ်ပြာ
- ၁၂၉။ ပုလဲပင်လယ်အော်
- ၁၃၀။ ဖုတ်မင်းထင်နှင့် သုံးပွင့်ဆိုင်
- ယခုလထုတ်
- ၁၃၁။ ငရဲတွင်း

BURMESE
CLASSIC

မင်းမြတ်သူရ

ငရဲတွင်း

စီစဉ်သူ

မောင်ကျော်လှိုင်

စေတနာစာပေ

မင်းမြတ်သူရ၏ ဒုတိယအကြိမ်ပြန်ထွက်ပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ဥစ္စာမရင့်မလေးပြောင်း
- ၂။ ပန်းကိုးပွင့်ခေတ်
- ၃။ သူရိယစစ်သူကိုး
- ၄။ ပုလဲခင်
- ၅။ မနောသုခရွှေတိုး
- ၆။ ထမင်းဆီဆေးလှေလင်ပန်း
- ၇။ ခုနစ်စက်ကြယ်စား
- ၈။ နေမင်းဆီသမီးတော်
- ၉။ လို ကရက်ကြီးရှင်
- ၁၀။ မီးနတ်သူတရားတော်
- ၁၁။ မြို့မင်းသမီး
- ၁၂။ ပြည်တော်ပြန်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့်ကျမဒါမင်းထင်သည် ဘုန်းကြီးလမ်း
တိုက်ခန်း၏ ဝရံတာ၌ထိုင်နေရင်း ပလက်ဖောင်းပေါ်ရှိလူများ
ကို ငေးစောကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ရှုရင်း ကျမဒါမင်းထင်က
“ဒီဝရံတာမှာထိုင်ပြီး လူတွေကို လေ့လာရတာ ကျုပ်
ဒါသနာဗျ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ပလက်ဖောင်း၌ လျှောက်လှမ်း
လာသော လူနှစ်ဦးကိုကြည့်၍

ဝေသာနာစာပေ

၆ မင်းမြတ်သူရ

“ဒါဆိုရင် ဟိုမှာ လမ်းလျှောက်လာတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို
ဂျမဒါရဲ့ စုံထောက်ပညာစွမ်းနဲ့ အကဲခတ်ကြည့်စမ်းပါ”

ဟုဆိုလိုက်၏။ ဂျမဒါမင်းထင်သည် လူနှစ်ဦးကို မျက်
လုံးဝှေ့ကြည့်၍

“လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ညာဘက်က လျှောက်လာတဲ့လူက
ဘိလိယက်ခုံက လာတာဗျ၊ ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ ဆိုင်းသမား
ဗျ၊ ဇာတ်ခေါင်းကွဲလာပုံရတယ်၊ ဆိုင်းသမားက မိန်းမသေသွား
တာ မကြာသေးဘူး၊ မုဆိုးဖိုဖြစ်ပုံရတယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက်လဲ
ရှိပုံရတယ်၊ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ဗျ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ဂျမဒါမင်းထင်၏ စုံထောက်
ပညာစွမ်းကို အံ့မခန်းဖြစ်သွားပြီး

“မျက်လုံးလေးတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်ရုံနဲ့ ဂျမဒါပြောတာ
စုံလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုများ အကဲဖြတ်လိုက်တာလဲဗျာ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဒါမခက်ပါဘူးဗျာ၊ ညာဘက်ကလူရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီပေါ်
မှာ မြေဖြူမှုန့်ကလေးတွေ တင်ကျန်နေတယ်ဗျ၊ ဒါဟာ ဘိလိ
ယက်ခုံက လာတာဆိုတာ ပြနေတာဗျ၊ ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က
လွယ်အိတ်ထဲမှာ နံကြီးတစ်လက်ထည့်ထားတယ်၊ ဒါဟာ ဆိုင်း
သမားဖြစ်ကြောင်းပြနေတာဗျ၊ ဆိုင်းသမားရဲ့အဝတ်အစားတွေက
နည်းနည်းနှမ်းပါးနေလို့ ဇာတ်ခေါင်းကွဲလာတယ်လို့ ခန့်မှန်းလိုက်
တာဗျ၊ နောက်ပြီးတော့ ဆိုင်းသမားရဲ့မျက်နှာက မသာယာဘူး၊
သူ့မျက်နှာ ညှိုးနှမ်းနေပုံထောက်တော့ ချစ်ခင်နှစ်သက်သူတစ်
ယောက် ဆုံးပါးသွားတာ ကြာသေးပုံမရဘူး၊ နောက်ပြီးတော့
သူ့လက်ထဲက ခြင်းထဲမှာ ဈေးက ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ဝယ်
လာတယ်ဗျ၊ ဒါကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် မိန်းမဆုံးပါးသွားတယ်ဆိုတာ

၀ မင်းမြတ်သူရ

သေချာပါတယ်။ ဆိုင်းသမားရဲ့လွယ်အိတ်ထဲမှာ ဘိုမရုပ်ကလေး
တစ်ရုပ်နဲ့ ဝါးသေနတ်တစ်လက်တွေ့ရတယ်။ ဒါဟာ သားတစ်
ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ပြနေတာဗျ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေရာ ကျွန်ုပ်က သဘောကျဟန်ဖြင့်
ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍

“ဂျမဒါ ရှင်းပြတော့လဲ လွယ်လွယ်လေးပါလားဗျ။ ဒါဆိုရင်
ဟိုမှာလျှောက်လာတဲ့ လူကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်ပြပါဦး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ လျှောက်လှမ်း
လာသူကိုကြည့်၍

“စစ်တပ်ကထွက်လာတာ မကြာသေးဘူးဗျ။ အရာရှိထဲ
က ဖြစ်ပုံရတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

တောနားစာပေ

ခရီးစဉ် ၉

“ဘယ်လိုများပြောလိုက်တာလဲဗျာ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင် က ထိုသူ၏နောက်ကျောကိုကြည့်၍

“သူ့ရဲ့လမ်းလျှောက်ဟန်နဲ့ မျက်နှာပေါက်ကိုကြည့်ရတာ
အဆိန်ပေးချင်တဲ့ပုံစံမျိုးပေါက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် စစ်တပ်က အရာရှိ
လူထွက်တစ်ယောက်လို့ ပြောတာဗျ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်ကို ခိုးကျူးဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍

“ဂျမဒါရဲ့ စုံထောက်ဉာဏ်ရည်ကတော့ လက်ဖျားခါ
လောက်တယ်ဗျာ။ ဒီနေ့ ကျုပ်တို့ဆီကို ဘယ်လိုအမှုမျိုးရောက်လာ
မလဲ မသိဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဂျမဒါမင်းထင်က ပလက်ဖောင်းဆီသို့

တောနားစာပေ

ကြည့်၍

“ပြောရင်းဆိုရင်း ကျုပ်တို့ဆီကို အမှုသည်တစ်ယောက် လာပြီဗျို့၊ သူ့ရဲ့လက်ဆွဲသေတ္တာကို ကြည့်ရတာ တောဆရာဝန် တစ်ယောက်နဲ့တူတယ်၊ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံဖို့ တစ်ခုခုစီစဉ်ဗျာ”

ဟုဆိုလိုက်၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း တောဆရာဝန်ကိုဧည့်ခံရန် ကော်ဖီ တစ်ခွက်ကို ကမန်းကတန်း ဖျော်ရလေ၏။

ခဏကြာလျှင် တံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် ဂျမဒါ မင်းထင် က တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရာ တံခါးဝ၌ တောဆရာဝန်ကို တွေ့ရလေ ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က တောဆရာဝန်ကိုကြည့်၍

“ထိုင်ပါဗျာ၊ ကျုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်ပါ၊ ဘာများ အကူ အညီပေးရမှာလဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ တောဆရာဝန်သည် ဧည့်ခန်း၌ ဝင်

တောနာစာပေ

ထိုင်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်နာမည် ဦးငွေစိုးလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ သာစည်မြို့အနီး က ရွာလေးတစ်ရွာမှာ ဆရာဝန်အလုပ်ကို လုပ်ပါတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြုံးရယ်လိုက်ကြလေ၏။

ဒေါက်တာဦးငွေစိုးက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို နားမလည် ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ သူ၏စကားကို ဆက်ပြန်၏။

“ဂျမဒါမင်းထင်ရဲ့အကြောင်းကို ကြားဖူးနေတာ ကြာပါ ပြီ၊ ကျုပ်မှာ အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနဲ့ ကြုံတွေ့ နေလို့ ဂျမဒါမင်းထင်ဆီမှာ အကူအညီတောင်းမလို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် နားထောင်၍

“ပြောပါဒေါက်တာ၊ ကျုပ်အတတ်နိုင်ဆုံးကူညီပါမယ်”

တောနာစာပေ

၁၂ မင်းမြတ်သူရ

ဟုပြောလေ၏။

ဒေါက်တာဦးငွေစိုးက အိတ်ထဲတွင်ရှိသော သားရေဖုံးစာအုပ်
တစ်အုပ်ကို ထုတ်၍

“ဒီသားရေဖုံးစာအုပ်ထဲက အကြောင်းအရာတွေကို ကျုပ်ရဲ့
လူနာ ဦးဘိုးစံဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးသားခဲ့တာပါ။ ဦးဘိုးစံက လွန်ခဲ့တဲ့
သုံးလလောက်က ကွယ်လွန်သွားပါပြီ။ ဒီမှတ်တမ်းထဲမှာ ဦးဘိုးစံ
တို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်
ပြီး မယုံ နိုင်စရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေပါပါတယ်။ ဒီမှတ်တမ်းကို
ဂျမဒါမင်းထင် အရင်ဆုံးဖတ်ကြည့်စေချင်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ဂျမဒါမင်းထင်၏လက်သို့ သားရေဖုံးစာအုပ်ကို
ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် သားရေဖုံးစာအုပ်ကို ယူ၍ဖွင့်ဖတ်
လိုက်၏။ စာအုပ်၏ ပထမဆုံးစာမျက်နှာ၌

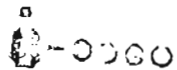
ဝေတနာစာပေ

လယ်ပိုင်ရှင် ဦးဘိုးစံ၏ မှတ်တမ်း

ဟုရေးသားထားလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဒေါက်တာဦးငွေစိုး ပေး
အပ်သော လယ်ပိုင်ရှင် ဦးဘိုးစံ၏ မှတ်တမ်းကို ဖတ်ရှုကြလေ၏။

ဤမှတ်တမ်း၌ ပါဝင်သောအကြောင်းအရာများသည် ကျွန်ုပ်
တို့မျိုးဆက်များ တစ်ဆက်ကိုတစ်ဆက် ပြောပြခဲ့သော မယုံနိုင်
ဖွယ် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အဖြစ်အပျက်များပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဤမှတ်တမ်းပါ အကြောင်းအရာများကို ဖတ်ရှု၍ နောင်
လာနောင်သားများ တရားသံဝေဂရရန် ရည်သန်၍ ရေးသားခဲ့ခြင်း

ဖြစ်ပါသည်။

ဤရွာ၌ရှိသော ကျွန်ုပ်တို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ပိုင်ခဲ့သော အိမ်ကြီး
သည် ပုဂံမင်းလက်ထက်ကပင် စတင်တည်ဆောက်ခဲ့ကြောင်း
အမှတ်အသားရှိပါသည်။

ထိုအိမ်ကြီး၏ ပိုင်ရှင်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဘီတော်စပ်သူ ဦးသာရ
ဆိုသူဖြစ်၏။

ဦးသာရသည် ဤဒေသတစ်ဝိုက်၌ လယ်မြေဧကများစွာ
လက်ဉာဏ်ထူးမလွဲအောင် ပိုင်ဆိုင်ပြီး စည်းစိမ်ဥစ္စာချမ်းသာသည်နှင့်
အမျှ တပည့်တဖုန်းများထားရှိပြီး သောက်စားမှူးယစ်နေသူဖြစ်၏။

ဦးသာရသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူပီပီ ကြွေအံကစားခြင်း၊
ကြက်တိုက်ခြင်း စသည့် လောင်းကစားခြင်း အမှုများကိုလည်း
ပြုလုပ်တတ်သူဖြစ်၏။

ဦးသာရ၏တပည့်တဖုန်းများသည် လူဆိုး လူမိုက် အချို့

ပါဝင်ပြီး ဤနယ်တစ်ဝိုက် လူများဖိနှိပ်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့သူများဖြစ်၏။

တစ်နေ့သ၌ ဦးသာရသည် တစ်ရွာသူ မိန်းမလှလေး ခင်နှောင်းကို အလှူပွဲတစ်ပွဲ၌ ဆုံတွေ့ပြီး အကြီးအကျယ် မျက်စိကျသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏စည်းစိမ်ဥစ္စာအားကိုးနှင့် မိန်းမလှလေး ခင်နှောင်းကို သိမ်းပိုက်ရန် ကြိုးစားလေ၏။

သို့သော် မိန်းမလှလေးခင်နှောင်းသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာမက်မောသူမဟုတ်ဘဲ အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားနေသော အပေအရွယ် သက်ကြားအိုကို မယူနိုင်ဟု အတိအလင်း ငြင်းဆိုလိုက်လေ၏။

ခင်နှောင်း၏ ငြင်းပယ်စကားကြောင့် ဦးသာရ၏ ရင်ထဲ၌ ဆတ်ဆတ်ခါမျှ နာကျင်သွားပြီး သူမကို မရရအောင် သိမ်းပိုက်မည်ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေ၏။

တစ်နေ့သောအခါ ခင်နှောင်းတို့မိသားစု ဘုရားပွဲမှ အပြန်၌ ဦးသာရ၏ တပည့်များသည် ဓားပြများအသွင်ဆောင်၍ ခင်နှောင်းကို အတင်းအဓမ္မ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ပြီးနောက် မိန်းမလှခင်နှောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်နေထိုင်သောအိမ်ကြီး၌ ပိတ်လှောင်ထားကာ သူမ၏အပျိုစင်ဘဝကို ရယူခဲ့လေ၏။

မိန်းမလှခင်နှောင်းသည် မတတ်သာ၍ မာန်ကိုလျော့ခဲ့ရလေ၏။

သို့သော် အခါအခွင့်သင့်လျှင် ဦးသာရလက်မှ လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်ထားလေ၏။

တစ်နေ့ ဦးသာရနှင့် တပည့်များ အိမ်ကြီး၏အောက်ထပ်၌ ကြွေအံကစားနေစဉ် ခင်နှောင်းသည် လေသာဆောင်မှ နီတွယ်၍ ဆင်းပြီး ခိုင်အနည်းငယ်ကွာလှမ်းသော သူမ၏ရွာသို့ ထွက်ပြေး

လေ၏။

ဦးသာရသည် ကြွေအံကာစား၍ ပျင်းရိလာသောမခါ မိန်းမလှ
ခင်နှောင်းနှင့် ချစ်ပွဲဝင်ရန် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ထိုအခါ
အိပ်ခန်းထဲ၌ ခင်နှောင်းကိုမတွေ့ရဘဲ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွား
ကြောင်း သိရှိသွားလေ၏။

ဦးသာရသည် အရက်အမှူးလွန်နေပြီး ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်
တတ်သူဖြစ်သဖြင့် အမှားအမှန် ဝေဖန်ပိုင်ခြားခြင်းမရှိတော့ဘဲ
ခင်နှောင်းကို မရရအောင် ရှာဖွေ၍ တွေ့ရာနေရာ၌ အသေသတ်
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် လူဆိုးလူမှိုက်များအား အော်ဟစ်ခေါ်ဝေါ်၍ 'ဟို
ကောင်မ ထွက်ပြေးသွားပြီ၊ သူ့ကို သားကောင်လို သဘောထား
ပြီး အမဲလိုက်ရမယ်၊ အမဲလိုက်ခွေးတွေ အသင့်ပြင်ထားဟေ့' ဟု
အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ဦးသာရသည် အမဲလိုက်ဝါသနာထုံသူဖြစ်

သဖြင့် သူ၏အိမ်ကြီး၌ အမဲလိုက်ခွေးနှစ်ကောင်ကို မွေးမြူထား၏။

ဦးသာရသည် အမဲလိုက်ခွေးများအနီးသို့ရောက်လာသော
အခါ မခင်နှောင်း၏ ပဝါတစ်ထည်ကို အမဲလိုက်ခွေးများအား
နှမ်းရှုံ့စေ၍

'ငါ့သားကြီးတွေ၊ ဟောဒီပဝါရှင် မိန်းမကိုတွေ့ရင်
အသေသာ ကိုက်သတ်ပေတော့' ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။
ထို့နောက် ဒေါသစိတ်ကြောင့် ဘီလူးစီးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော
ဦးသာရသည် အမဲလိုက်ခွေးကြီးများကို လွှတ်၍ သူ့ကိုယ်တိုင်
မြင်းညှိုကြီးစီးကာ အနောက်မှ လိုက်လေ၏။

ဦးသာရ၏ တပည့်များသည် ဒေါသတကြီး ထွက်ခွာသွား
သော ဦးသာရ၏အနောက် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြ
လေ၏။

သို့သော် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော စိတ်များဖုံးလွှမ်းနေ

သော ဦးသာရသည် အဝေးသို့ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

ဦးသာရ၏တပည့်များသည် အတန်ကြာသောအခါ
ဦးသာရနှင့် ခွေးများကို မျက်ခြေပြတ်သွားသဖြင့် နားကျောင်းသား
တစ်ယောက်ကို မေးမြန်းကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ နားကျောင်းသားက ညနေ နေဝင်လုဆဲဆဲအချိန်
၌ အသက်လု၍ ပြေးလွှားနေသော မိန်းမလူတစ်ဦးနှင့် မိန်းမလူ၏
အနောက်မှ လိုက်နေသော အမဲလိုက်ခွေးကြီးနှစ်ကောင်နှင့် မြင်းညှို့
ကြီးကို စီးလာသော လူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရကြောင်း၊ ထို့ပြင်
ဦးသာရ၏ အနောက်သို့ လိုက်နေသော အလွန်သန်မာထွားကြွင်း
သည့် ခွေးနှစ်ကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရကြောင်း ပြောလေ၏။

ဦးသာရ၏ တပည့်များသည် နားကျောင်းသား လမ်းညွှန်
ရာအရပ်သို့ မြင်းများကို ကဆုန်စိုင်းပြီး လိုက်ကြရပြန်၏။

တစ်နေရာ၌ ဦးသာရ၏တပည့်များသည် အလွန်ထူးခြား

သော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ဦးသာရ၏ မြင်နက်ကြီး ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ရွာဘက်
သို့ ကဆုန်စိုင်းပြီး ပြန်ပြေးနေလေ၏။

မြင်နက်ကြီးပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော ဦးသာရ မည်သည့်
အရပ်၌ ကျကျန်ခဲ့သည်မသိချေ။

ဦးသာရ၏တပည့်များသည် ထိတ်လန့်ဖွယ်မြင်ကွင်းခံကြောင့်
ရွာသို့ ပြန်လိုသော်လည်း ၎င်းတို့ဆရာ၏အသက်ကို စိုးရိမ်လှသဖြင့်
ညအမှောင်ထဲ၌ အဆုံးထိ လိုက်ကြလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ လရောင်အောက်၌ အမြီးများကုတ်၍
ထိတ်လန့်နေသော အမူအရာဖြင့် ရှိနေသော အမဲလိုက်ခွေးကြီး
နှစ် ကောင်ကို မြင်ရပြန်၏။

အမဲလိုက်ခွေးကြီးများသည် လျှိုကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ထိတ်
လန့်တကြား ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ဦးသာရ၏ တပည့်များသည်

တဖြည်းဖြည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာပြီး လျှို့ဝှက်ဘက်သို့ အရံစွန့်
၍ သွားကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် လူအင်အားတောင့်တင်းလွန်းသဖြင့် လျှို့ဝှက်
ထဲသို့ လိုက်ရဲခြင်းဖြစ်၏။ အတန်ကြာအောင်သွားပြီးနောက် မြေကြီး
ပေါ်၌ လဲကျသေဆုံးနေသော မခင်နှောင်း၏အလောင်းကိုတွေ့ရ
လေ၏။ မခင်နှောင်းနှင့် မနီးမဝေး၌ ဦးသာရ၏အလောင်းကိုလည်း
တွေ့ရ၏။ ဦးသာရ၏အလောင်းအနီး၌ အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
ဖွယ်မြင်ကွင်းကိုလည်း မြင်တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းမှာ ဦးသာရ၏အလောင်းအနီး၌ ကျယ်လောင်
သောအသံဖြင့် မာန်ဖီနေသော အလွန်ကြီးမားသည့် ခွေးနက်ကြီး
တစ်ကောင်ပင်ဖြစ်၏။

ခွေးနက်ကြီးသည် ကြီးမားလွန်းသဖြင့် ကျွဲတစ်ကောင်နီးပါး
ရှိနေလေ၏။ ခွေးနက်ကြီး၏အသံမှာ အလွန်ကျယ်လောင်ပြီး မျက်

လုံးများမှာ မီးကျီခဲကဲ့သို့ ရဲရဲနီနေလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ဦးသာရ၏တပည့်များသည် အထိတ်
တလန့် အော်ဟစ်ကာ လျှို့ဝှက်ထဲမှ ထွက်ပြေးကြလေ၏။

၎င်းတို့စီးလာသော မြင်းများသည်လည်း ကြောက်လွန်း
သဖြင့် သခင်၏အမိန့်ကို မနာခံတော့ဘဲ ရွာဆီသို့ ကဆုန်ပေါက်၍
ပြေးကြလေ၏။

ဦးသာရ၏တပည့်တစ်ဦးမှာလည်း ကြောက်ဖျားဖျားပြီး ထိုည
မှာပင် အသက်ဆုံးရလေ၏။ ကျန်သောတပည့်အချို့မှာလည်း
ကြောက်ဖျားဖျားပြီး ဆေးဝါးများ ကုသရလေ၏။

အထက်ပါ ထိတ်လန့်ဖွယ်ဇာတ်လမ်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဆွေစဉ်
မျိုးဆက်တစ်လျှောက်လုံး ဒုက္ခဆင်းရဲကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ငရဲခွေးကြီး
၏ ၁၁၀ ဇာတ်ကြောင်းပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏ဘီ ဦးသာရ၏လက်ထက်မှစ၍ ကျွန်ုပ်၏ဘေး

၂၆ မင်းမြတ်သူရ

ဦး ကြာညွန့်သည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏အား ဦးထွန်းလှသည်
လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ဦးရွှေလှသည်လည်းကောင်း လူသာ
မန်များ သေဆုံးခြင်းနှင့် မသေဆုံးကြဘဲ ကြောက်မက်ဖွယ်ထူးခြား
ဆန်းကြယ်မှုများနှင့် သေဆုံးခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့အား ရှေ့မီနောက်မီ
လူကြီးများ အသိပင်ဖြစ်၏။

ဤသို့ကြောက်မက်ဖွယ်ကိန်းစာသင့်နေသော ကျွန်ုပ်တို့ မျိုးရိုး
စဉ်ဆက် ကံကြမ္မာဆိုးကြီးကို ကျွန်ုပ်၏လက်ထက်မှစ၍ ရပ်တန့်
ပစ်ချင်လှသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏နောက်ဆုံးမျိုးဆက် မထားရှိတော့ဘဲ
လူမျိုးကြီးဘဝဖြင့် ဤဘဝမှာပင် အဆုံးသတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏မှတ်တမ်း၏ အဆုံး၌ မှာကြားလိုသည်မှာ... ကျွန်ုပ်
တို့ရွာသားများ ငရဲခွေးကြီးရှိသော သရဲလျှိုသို့ မသွားကြရန်ပင်
ဖြစ်ပါသည်။

ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မှတ်တမ်းကို အဆုံးတိုင်
အောင် ဖတ်ရှုလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လယ်ပိုင်ရှင်ဦးဘိုးစံ၏ အသည်းထိတ်ဖွယ်
ကောင်းသော မှတ်တမ်းကို ဖတ်ရှု၍ လွန်စွာထိတ်လန့်အံ့သြ
သွားလေ၏။

ဤမှတ်တမ်း၏ အဆိုအရဆိုလျှင် ကိန်းစာသင့်နေသော ဆွေ

၂၆ မင်းမတ်သူ

မျိုးစုသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ငဲ့ခွေးကြီးတစ်ကောင်၏ နှိပ်စက်
ညှဉ်းပန်းခြင်းကို ခံနေရ၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် အမှန်တကယ်လော၊ စိတ်ကူးယဉ်
အဖြစ်အပျက်ပင်ဖြစ်လေသလော။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဒေါက်တာဦးငွေစိုးက ဂျမဒါမင်းထင်ကို
ကြည့်၍

“ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ဆွေမျိုးစုတစ်စုကို ဘယ်လိုထင်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ဦးဘိုးစံရဲ့မှတ်တမ်းကို ဖတ်ရတာသည်းထိတ်ရင်ဖိုဆန်
လွန်းတယ်၊ ကျိန်စာဆိုတဲ့အရာကို ကျုပ်ဘယ်လိုလက်ခံရမှာလဲ”

ဟုပြောလေရာ ဒေါက်တာဦးငွေစိုးက

“သဘာဝလွန်စွမ်းအင်တွေကို ဂျမဒါမင်းထင် မယုံဘူး

၂၇

ပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“သဘာဝလွန်အစွမ်းတော်တော်များများကို အတိုင်းအတာ
တစ်ခုအထိ ကျုပ်လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးဘိုးစံတို့ ဆွေစဉ်
မျိုးဆက်ရဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်အဖြစ်ဆိုးကို ကျုပ်လက်ခံလို့ မရဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ဒေါက်တာဦးငွေစိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဂျမဒါမင်းထင် ဒီလိုပြောမယ်ဆိုတာ ကျုပ်မျှော်လင့်ပြီး
သားပါ၊ ဒါဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က သေဆုံးသွားတဲ့
လယ်ပိုင်ရှင် ဦးဘိုးစံအကြောင်းကို သူကြီးဂေဇက်သတင်းစာမှာ
ရေးထားတာ ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

ဟုပြောကာ သူ၏အိတ်ထဲမှ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းတစ်ခုကို
ယူလိုက်ပြီး ဂျမဒါမင်းထင်ရှိရာသို့ ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။

၂၀ မင်းပြတ်သူရ

ဣမဒါမင်းထင်နှင့် ကျွန်ုပ်က သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းကို အတူ
တကွ ဖတ်ရှုကြည့်သောအခါ

သာစည်နယ် အုန်းတောရွာရှိ အလှူအတန်းရက်ရောလှသော
လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးကြီးဦးဘိုးစံ ကွယ်လွန်သည့်အတွက် နယ်သူနယ်
သားများ ပူဆွေးသောကရောက်နေကြောင်း ဦးဘိုးစံသည် ဆင်းရဲ
သားများအပေါ် သနားဂရုဏာသက်လှပြီး ပေးကမ်း စွန့်ကြဲခြင်း
များစွာရှိခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ပြင် အုန်းတောရွာ၌ ရေတွင်းရေကန်များ
တူးဖော်ခြင်း၊ ဘုရား၊ ကျောင်းကန်၊ ဇရပ်များ ပြုပြင်ခြင်းစသည့်
ကုသိုလ်ကောင်းမှုအမျိုးမျိုး ပြုလုပ်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း ဦးစွာဖော်ပြ
ထားလေ၏။

ဦးဘိုးစံ သေဆုံးခဲ့ခြင်းမှာ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘဲ ထူးခြား
စွာ သေဆုံးသွားသည့်အတွက် အုန်းတောတစ်ရွာလုံး နားမလည်
နိုင်အောင်ဖြစ်ရကြောင်း၊ ဦးဘိုးစံသေဆုံးမည့်ညက ညစာစားပြီး

ဝေတနာစာပေ

နောက် အိမ်ဝင်းထဲသို့ လမ်းလျှောက်ရန် ထွက်ခွာသွားကြောင်း၊
သို့သော် အချိန်တန်သည်အထိ ဦးဘိုးစံ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်မတက်လာ
သဖြင့် တပည့်လင်မယားက အိမ်ဝင်းထဲတွင် လှည့်လည်ရှာဖွေ
ကြကြောင်း၊ သို့သော် ဦးဘိုးစံကို အိမ်ဝင်းထဲ၌ မတွေ့ရသဖြင့်
သတ္တိကောင်းသော ရွာသားများကို အသိပေးပြီးစိုက်လံရှာဖွေကြ
ကြောင်း၊ ထိုသို့ရှာဖွေရင်း ရွာပြင်ရှိ သူရဲခြောက်သည်ဆိုသော
သရဲလျှို ကြီးအနီး၌ လဲကျသေဆုံးနေသော ဦးဘိုးစံ၏အလောင်းကို
တွေ့ရကြောင်း၊ မည်သည့် ဒဏ်ရာမျှ မတွေ့ရသော်လည်း ဦးဘိုးစံ
၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သူရဲတစ္ဆေကို တွေ့ရ
ပြီး သေဆုံးသွားပုံရကြောင်း သတင်းစာထဲ၌ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ရေးသားထား
လေ၏။

ထို့ပြင် ဦးဘိုးစံသည် လူပျိုကြီးဖြစ်သဖြင့် သားထောက်သမီး
ခံမရှိဘဲ အမွေပစ္စည်းများကို ညီဖြစ်သူ၏သား မောင်စိန်သောင်းက

ဝေတနာစာပေ

အရမ္မဆက်ခံနိုင်ဖွယ်ရှိကြောင်း ဖော်ပြထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျမဒါမင်းထင်သည် လယ်ပိုင်ရှင်ဘိုးစံ သေဆုံးခြင်းအကြောင်းကို ရေးသားထားသော သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် ဦးဘိုးစံရေးခဲ့သော မှတ်တမ်းကို ပြန်လည်သတိရပြီး ကျောထဲတွင် စိမ့်ခနဲခံစားရလေ၏။

ဦးဘိုးစံ၏ မှတ်တမ်းအဆုံး၌ မိမိ၏ရွာသားများ ငရဲခွေးကြီးရှိသော ကြောက်မက်ဖွယ်လျှို့ကြီးသို့ မသွားရန် မှာကြားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဦးဘိုးစံ၏ ဘီတော်စပ်သူ ဦးသာရသည်လည်း ကြောက်မက်ဖွယ် သူရဲလျှို့ကြီး၌ ငရဲခွေးကြီး၏ သတ်ဖြတ်ခြင်းခံခဲ့ရ၏။

ဦးဘိုးစံ၏ ရှေးကမျိုးဆက်များလည်း သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘဲ ထူးဆန်းစွာသေဆုံးကြသည် ဆို၏။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဦးငွေစိုးက ဂျမဒါမင်းထင်ကိုကြည့်၍

“ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဦးဘိုးစံ သေဆုံးရတာ သတင်းစာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်းပါပဲဗျာ၊ သူ့ရဲ့ ရှေးတုန်းကမျိုးဆက်တွေလိုပဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း သေဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ ဦးဘိုးစံရဲ့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ကျိန်စာမိခဲ့တယ် ထင်တယ်ဗျ”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်၍

“ဒေါက်တာ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်လုပ်နေပြီး ကျိန်စာကို လက်ခံတယ်ပေါ့”

ဟုသွေးတိုးစမ်းဟန်ဖြင့် မေးမြန်းလိုက်၏။

ဒေါက်တာဦးငွေစိုးက သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်က ခေတ်ပညာတတ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ဦးဘိုးစံတို့မျိုးရိုးရဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကျိန်စာကို လူအများရှေ့မှာ မပြောဝံ့ဘူးဗျ၊ ကျုပ်လို လူအများကလေးစားကြည့်

၂၂၂ မင်းမြတ်သူရ

ကြောင့် အိမ်အနီးသို့ ခြေသံမကြားအောင် ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။
 အိမ်သည် နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်ပြီး အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံး မှောင်နေပြီး
 အောက်ထပ်၌သာ မီးထွန်းထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်အနီးသို့
 ချဉ်းကပ်၍ မီးထွန်းသော အခန်းကို ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ
 အိမ်၏ ဧည့်ခန်းထဲ၌ ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းနှင့် တိုးအောင်ကို
 တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့သည် ညစာစားပြီးနောက် လက်ဖက်သုပ်၊
 ထန်းလျှက်၊ မြေပဲသည်တို့ကို စားသောက်နေပုံရ၏။ ထိုအခန်းထဲ၌
 မောင်စိန်သောင်းနှင့် တိုးအောင်ကိုသာ မြင်တွေ့ရပြီး၊ ချောမေကို
 မြင်တွေ့ခြင်းမရှိချေ။ ဘိလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်း၏ မျက်နှာမှာ
 ကြည်ကြည်သာသာ ရှိပြီး စကားကောင်းနေသာ အမူအရာရှိ၏။
 ထိုအခိုက်မှာပင်တိုးအောင်သည် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာပြီး
 အိမ်ဝင်းထောင့်ရှိ အိမ်ငယ်လေးကိုသွားပြန်ဖွင့်လေ၏။ အိမ်ငယ်လေး
 အတွင်း၌ စကားပြောသံလိုလို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွား

ဝေတာနာစာပေ

လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တိုးအောင်ရိမ်မိသွားမည် စိုးသဖြင့် ဂျမဒါ
 မင်းထင်ရှိရာသို့ မှောင်ရိပ်ကို အကာအကွယ်ပြုပြီးပြန်ခဲ့၏။ ဂျမဒါ
 မင်းထင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ချောမေပျောက်နေတာ အတော်ထူးဆန်းတာပဲ”

ဟုရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မြူများကျလာပြီး တဖြည်းဖြည်းကျွန်ုပ်
 တို့ရှေ့ရှိ မြင်ကွင်းသည် မှန်ဝါးဝါးဖြစ်သွားလေ၏။

ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်း ရှိနေသော အိမ်ကို သဲသဲကွဲကွဲ
 မြင်တွေ့ရခြင်း မရှိချေ။ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“ကံဆိုးတာပဲဗျ၊ အခုနေ မောင်စိန်သောင်း ထွက်လာရင်
 မြူတွေကုန်လို့ ကျုပ်တို့အကူအညီပေးလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့
 အနောက်ကို ပြန်ဆုတ်မှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်နှင့်ဝေးရာသို့ ဆုတ်

ဝေတာနာစာပေ

ဝင်တစားနားထောင်နေရာမှ ဦးငွေစိုးအတွက် ကော်ဖီခွက်ကို ငဲ့ပေးလိုက်လေ၏။ ဦးငွေစိုးသည် ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီး

“ဦးဘိုးစံဟာ တစ်ခါတလေမှာ ထူးဆန်းတဲ့မေးခွန်းမျိုးတွေ မေးတတ်တယ်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်မှာ အလွန်ကျယ်လောင်တဲ့ ခွေးအူသံကြီးကို ကြားရသလားလို့ မေးမြန်းလေ့ရှိတယ်။ ကျုပ်က ဘာခွေးအူသံမှ မကြားရပါဘူးလို့ပြောတော့ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဦးဘိုးစံက ကျေနပ်ပုံမရဘူး။ သူတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ဒုက္ခပေးလေ့ရှိတဲ့ ငရဲခွေးကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အစွဲအလမ်းကြီးပုံရတယ်။ ဦးဘိုးစံမသေမီ တစ်ပတ်လောက်တုန်းက သူ့ရဲ့အိမ်ကို လူနာကြည့်ဖို့သွားတော့ ခြံဝန်းထဲမှာ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်နေတဲ့ ဦးဘိုးစံကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ဦးဘိုးစံဟာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေပြန့်ပြီး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနဲ့ ခြံပြင်ကို ကြည့်နေတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“အချိန်က ဘယ်အချိန်လောက်ရှိပြီလဲ ဒေါက်တာ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဦးငွေစိုးက သက်ပြင်းချ၍

“ဦးဘိုးစံကို ညနေစောင်းအချိန်မှာ လူနာကြည့်ပေးလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျုပ်နည်းနည်းနောက်ကျသွားတော့ ညနေနေဝင်ရီတရော အချိန်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က ဦးဘိုးစံကို ပေးမလိုက်ပြီး ဦးဘိုးစံဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေနဲ့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတာပဲလို့ ပြောတော့ ဦးဘိုးစံက ခြံပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြပြီး အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နဲ့ ငရဲခွေးကြီး၊ ငရဲခွေးကြီးကို ခြံပြင်မှာ တွေ့လိုက်တယ်။ ငရဲခွေးကြီး ကျုပ်ကိုလာချောင်းနေပြီ။ ကျုပ်ကို သေမင်းဆီကို ပို့တော့မယ်လို့ အထိတ်တလန့် ပြောနေတာ။ ကျုပ်လဲ အမှောင်ထဲမှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်တော့ ရွာပြင်ကို ရိပ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတဲ့ နွားပေါက်လိုအကောင်

ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့မိလိုက်သလိုပဲ။ ကျုပ်က ဦးဘိုးစံကို ပေးမပြီးတော့ မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ရွာထဲက နွားတစ်ကောင် ချုံတိုးနေတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်လို့ နှစ်သိမ့်လိုက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ငရဲခွေးကြီးဖြစ်နေမလားလို့ သံသယဝင်မိတယ်။ အဲဒီညက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေတဲ့ ဦးဘိုးစံကို ညဉ့်အတော်နက်တဲ့အထိ အားပေးစကားပြောနေရတယ်။ အဲဒီညတုန်းက ဦးဘိုးစံဟာ သူတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ ငရဲခွေးကြီးရဲ့ ကြောက်စရာဇာတ်ကြောင်းကို ကျုပ်ကိုပြောပြခဲ့တယ်။ ဂျမဒါမင်းထင်တို့ ဖတ်ရှုခဲ့တဲ့ မှတ်တမ်းကိုလဲ ကျုပ်လက်ကို အပ်ခဲ့တယ်ဗျ။ ဒီမှတ်တမ်းကို ဦးဘိုးစံကိုယ်တိုင် ရေးသားပြုစုခဲ့တယ်။

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဒေါက်တာဦးငွေစိုးပြောပြသော ကြောက်မက်ဖွယ် ငရဲခွေးကြီးဆိုသည့် သတ္တဝါကြီးကို မျက်လုံးထဲတွင် မြင်ယောင်ပြီး ကျောထဲတွင် စိမ့်ခနဲမြစ်သွားလေ၏။

လယ်ပိုင်ရှင် ဦးဘိုးစံ၏ ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်သည် ပရလောကနှင့် ဆက်စပ်နေသလော။

တောရွာများ၌ စုန်းတရွေနှင့် ပတ်သက်သော မယုံနိုင်ဖွယ် အကြောင်းအရာများကို ကြားသိဖူး၏။ ဒေါက်တာငွေစိုးက ဆက်လက်၍

“ကျုပ်လူနာ ဦးဘိုးစံဟာ ဒီအချိန်ကစပြီး အမြဲလိုလို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေတဲ့အတွက် ရွာမှာမနေဘဲ မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားဖူးထွက်ဖို့ အကြံပေးခဲ့တယ်။ ဦးဘိုးစံ ဘုရားဖူးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးကာမှ အသက်ဆုံးသွားရရှာတယ်။ ကျုပ်ရဲ့လူနာ သေဆုံးမှုအတွက် ကျုပ် ဒီနေ့အထိ နားမလည်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဦးဘိုးစံ သေဆုံးခြင်းဟာ ပရလောကနဲ့ ဆက်စပ်နေသလားလို့တောင် ထင်မြင်မိပါတယ်။”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က စိတ်ဝင်တစား နားထောင်၍

“ဦးဘိုးစံ သေဆုံးတဲ့ညက ဒေါက်တာအနီးမှာရှိမှာပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ဒေါက်တာဌေးစိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ် ညစာစားနေတုန်း ဦးဘိုးစံသတင်းကြားလို့ ကမန်းကတန်းပြေးလိုက်သွားတယ်။ ရွာပြင်မှာ သရဲလျှိုကြီးအနီးမှာ ဦးဘိုးစံ ဝမ်းလျှားမှောက်လျက်သား သေဆုံးနေရှာတယ်။ လက်ချောင်းတွေက မြေကြီးထဲကို အတင်းကုပ်ကတ်ထားတယ်။ သေခါနီးမှာ အတော် လေး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပုံရတယ်။ ဝမ်းလျှားမှောက်နေတဲ့သူ့ မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး သေဆုံးသွားပုံရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျပဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဦးဘိုးစံ သေဆုံးခြင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ဒေါက်တာ သိထားတာ ဘာများရှိသေးသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဒေါက်တာဌေးစိုးက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“သတင်းစာထဲမှာ မပါတဲ့အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ကျုပ်မြင်တွေ့ခဲ့ရတယ်ဗျ။ ဦးဘိုးစံရဲ့ အလောင်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ခွေးဘီလူးတစ်ကောင်ရဲ့ခြေရာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒေါက်တာဌေးစိုး၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

ဦးဘိုးစံ သေဆုံးခြင်းသည် ပရလောကနှင့် ဆက်စပ်နေချေပြီ။ ဂျပဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ခြေရာဆိုတာ သေချာလို့လား၊ ကျွေးခြေရာတွေ ဘာတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒေါက်တာဌေးစိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်လဲ အမဲလိုက် ဝါသနာပါတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွေးခြေရာနဲ့ ခွေးခြေရာကို ကောင်းကောင်းခွဲခြားတတ်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါက်တာငွေစိုး၏ စကားများကို နားထောင်၍
ကြက်သီးများ ထလာသလို ခံစားရလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က
စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ရင်း

“ခွေးဘီလူးကြီးရဲ့ ခြေရာကို ဒေါက်တာတစ်ယောက်တည်း
တွေ့တာလား၊ အခြားရွာသားတွေလဲ မတွေ့ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒေါက်တာငွေစိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း သတိထားမိတာဗျ၊ ကျုပ်က
ဦးဘိုးစံတို့ မိုးရိုးစဉ်ဆက်မှာ ခွေးဘီလူးကြီးတစ်ကောင်က အန္တရာယ်
ပြုတဲ့အကြောင်းကို သိနေခဲ့တယ်လေ၊ ဦးဘိုးစံကိုယ်တိုင်ရေးတဲ့
မှတ်တမ်းကလဲ ကျုပ်ဆီမှာရှိတယ်၊ ဒါကြောင့်သတိထားပြီး ခြေရာ
ရှာ ကြည့်တာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်း

ချ၍

“ဦးဘိုးစံ ဆုံးတဲ့ညက ရာသီဥတုအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိ
သလဲ၊ မိုးရွာသေးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒေါက်တာငွေစိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မိုးမရွာပါဘူး၊ အဲဒီညက ရာသီဥတု ကောင်းမွန်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဦးဘိုးစံရဲ့အလောင်းကိုတွေ့ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြောပြ
ပါဦး”

“သရဲလျှိုကြီးရဲ့ အနီးက မြေကမူလေးပေါ်မှာတွေ့တာပါ၊
အလောင်းရဲ့တစ်ဖက်မှာ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးတွေ ပေါက်နေ
ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဦးဘိုးစံဟာ အိမ်ဝင်းထဲကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သရဲလျှို့
ကို ရောက်သွားရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒေါက်တာငွေစိုးက သက်ပြင်းချ၍

“အဲဒီညက ထူးခြားတာတစ်ခုက ဦးဘိုးစံဟာ အိမ်ရဲ့ အရှေ့
ပေါက်က ထွက်သွားတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဦးဘိုးစံရဲ့ ကျန်းမာရေး
အခြေအနေကို စိတ်မချလို့ ညနေစောင်းလမ်းလျှောက်တဲ့အချိန်တိုင်း
အိမ်ဝင်းထိပ်မှာ တပည့်မောင်စိုးကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတယ်။
မောင်စိုးဟာ ဦးဘိုးစံအိမ်ရှေ့တံခါးက ထွက်မလာဘူးလို့ အခိုင်မာ
ထွက်ဆိုတယ်။ အနောက်ဘက်အပေါက်က ထွက်သွားတဲ့ ခြေရာ
လက်ရာတွေကိုလဲ တွေ့ရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဦးဘိုးစံ တိတ်တဆိတ်ထွက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

အနောက်ဘက်ခြံစည်းရိုးမှာ ဘယ်လိုခြေရာလက်ရာတွေရသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒေါက်တာငွေစိုးက သက်ပြင်းချ၍

“ဦးဘိုးစံ အနောက်ဘက်တံခါးက မင်းတုပ်ကိုဖွင့်ထားတဲ့
ခြေရာလက်ရာတွေတယ်။ နောက်ပြီးတော့ တံခါးနားမှာ ဦးဘိုးစံ
သောက်လေ့ရှိတဲ့ နွားတံဆိပ်ဆေးလိပ်တိုလေးနဲ့ ဆေးလိပ်ပြာပုံလေး
တွေ တွေ့ရတယ်ဗျ။ ဦးဘိုးစံဟာ ခြံထဲက ထွက်သင့်မထွက်သင့်
စဉ်းစားပြီး ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေပုံရတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ရယ်မော၍

“ဒေါက်တာရဲ့စုံထောက်ဉာဏ်ရည်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။
ဒေါက်တာ အလုပ်ကနားရင် ကျုပ်တို့အတူ စုံထောက်အလုပ်လုပ်လို့
ရနေပြီ”

ဟုပြောဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ရယ်မောလိုက်ပြီး
အတော်အတန် စိတ်ပေါ့ပါးသွားလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ဦးဘိုးစံ၏ သေဆုံးခြင်းအကြောင်းကို
ရေးသားထားသော သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းကို တစ်ဖန်ပြန်လည်၍
ဖတ်ရှုကြည့်လိုက်ပြီး

“ဦးဘိုးစံ ဆုံးတာ သုံးလရှိသွားပြီဗျ၊ အဲဒီတုန်းက ဒီအမှုကို
ကျုပ်လိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ဟုရေရွတ်လေရာ ဒေါက်တာဦးငွေစိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ်အပြစ်ပါပဲဗျာ၊ အရင်ကတည်းက ဂျမဒါမင်းထင်
နဲ့ လာတွေ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမှာလဲ၊ ဦးဘိုးစံသေဆုံးရတာ
ဟာ အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းလို့ ပရလောကနဲ့ မမြင်ရတဲ့
တန်ခိုးစွမ်းအင်တွေနဲ့ သက်ဆိုင်နေသလားဆိုပြီး ချီတံချတုဲ ဖြစ်နေ
တာနဲ့ အခုလို ကြာသွားတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဒေါက်တာဦးငွေစိုး၏စကားကို
တစ်ချိန်လုံးထိုင်၍ နားထောင်နေရာမှ

“ဦးဘိုးစံ သေဆုံးမှုမှာ ပါဝင်တဲ့ကြောက်စရာကောင်းတဲ့
ငရဲခွေးကြီးဆိုတာ မြင်ဖူးတဲ့လူရှိလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒေါက်တာငွေစိုးက စိတ်လှုပ်ရှားဟန်
ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ်ပြောဖို့မေ့သွားတယ်ဗျာ၊ ဦးဘိုးစံသေဆုံးပြီးတဲ့နောက်
မှာ ကျွဲပေါက်လောက်ရှိတဲ့ ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်ဖူးတဲ့
နွားကျောင်းသားတွေရှိတယ်၊ နွားကျောင်းသားတစ်ယောက်ဆိုရင်
အရောင် ပြုံးပြုံးပြတ်ပြတ် ဝင်းလက်နေတဲ့ ငရဲခွေးကြီးလို့ ကယောင်
ကတန်းအော်ပြီး လန့်ဖျားဖျားသွားတယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး အုန်းတော
ရွာတစ်ရွာလုံး ညဉ့်အချိန်မှာ သရဲလျှိုကြီးဘက်ကို ဘယ်သူမှ မသွား
ဝံ့တော့ဘူး၊ နေ့အချိန်တောင် သရဲလျှိုဘက်ကို ဖြတ်လျှောက်ဝံ့တဲ့
သူမရှိဘူး၊ မတတ်သာလို့ သရဲလျှိုဘက်ကို ဖြတ်လျှောက်မိတဲ့သူ
ဟာ ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်းထတယ်ဆိုပဲဗျ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က ဒေါက်တာ
ငွေစိုးကိုကြည့်၍

“ဒေါက်တာ ကျုပ်ဆီကို လာတွေ့တဲ့အကြောင်းက
ဘာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါက်တာငွေစိုးက ခေါင်း
ညိတ်၍

“ဒီလိုပါဗျာ၊ သေသူဦးဘိုးစံဟာ လူပျိုကြီးဆိုတော့ အမွေ
ဆက်ခံခဲ့သားထောက်သမီးခံ မရှိဘူး၊ ဦးဘိုးစံမှာ ဘိုးမှန်နဲ့ ဘိုးဈာန်
ဆိုတဲ့ ညီနှစ်ယောက်တော့ရှိပါတယ်၊ ဦးဘိုးဈာန်ကတော့ အညာ
ဘက်မှာ ပေတေလေလွင့်ပြီး သေဆုံးပြီလို့ကြားရတယ်၊ ဦးဘိုးမှန်
ကလဲ မရှိတော့ဘူး၊ ဦးဘိုးမှန်ရဲ့သား မောင်စိန်သောင်း တစ်ယောက်
ပဲ ကျောင်းတက်နေတယ်၊ မနက်ဖြန် နံနက်မှာ မောင်စိန်သောင်း
ဘိလပ်ကပြန်လာမယ်လို့ ကြေးနန်းရထားတယ်ဗျာ၊ မောင်စိန်သောင်း

ဘာ ရိုးသားပြီး ပညာကိုကြိုးစားသင်ယူနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်
ပါ၊ မောင်စိန်သောင်း ဘိလပ်ကပြန်လာရင် ဦးဘိုးစံရဲ့အမွေ
အစည်းတွေကို ဆက်ခံပြီး ဦးဘိုးစံတို့ဆွေမျိုးစုတွေလို အဖြစ်ဆိုးနဲ့
ကြွေမှာတော့ ကျုပ်စိုးရိမ်တယ်ဗျာ၊ ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ အိမ်ကြီးမှာ
အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ဆိုး
ကြီးတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်နေတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဒေါက်တာရဲ့အမှုကို ကျုပ်အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊ ဒါ
ကြောင့် အဖြစ်မှန်ကို မရရအောင် ဖော်ထုတ်ဖို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်
ဦ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဒေါက်တာငွေစိုး၏မျက်နှာဝင်းပသွားပြီး

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ဂျမဒါမင်းထင်သာ အဖြေရှာရင်
ဇူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို တွေ့ရမှာသေချာ

ပါတယ်။ မနက်ဖြန် ဘိလပ်ကပြန်လာတဲ့ မောင်စိန်သောင်းကို ကြိုပြီးရင် ဂျမဒါမင်းထင်ဆီကို ခေါ်လာခဲ့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ငရဲခွေးကြီးကို မြင်လိုက်ရတယ် ဆိုတဲ့ နွားကျောင်းသားတွေဟာ အခုအချိန်မှာ မြင်ရသေးသလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါက်တာဌေးစိုးက ခေါင်း ခါယမ်း၍

“ငရဲခွေးကြီးကို မြင်တယ်လို့ပြောတဲ့သူ မရှိတာကြာပြီဗျ။ ဦးဘိုးစံ သေဆုံးပြီးတော့ ငရဲခွေးကြီးပျောက်သွားပြီလားမသိဘူး၊ ဪ... ပြောဖို့တစ်ခုကျန်သေးတယ်၊ ဦးဘိုးစံ သေဆုံးတဲ့ညက ရွာက အမဲလိုက် မုဆိုးတစ်ယောက် မှတ်ချက်ချတာက ဦးဘိုးစံ ဟာ တောစပ်ကို ရောက်တော့ ရိုးရိုးလမ်းမလျှောက်ဘဲ ခြေဖျား ထောက်ပြီး သွားခဲ့တယ်ဆိုပဲဗျ”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ခြေဖျားထောက်ပြီး သွားတယ်ဆိုတာ အိမ်ဘက်ကိုသွား တာလား၊ တောစပ်ကို သွားတာလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဒေါက်တာဌေးစိုးက

“တောဘက်ကို သွားတယ်ဆိုပဲဗျ။ အတော်ထူးဆန်းတဲ့ ဖြစ် ရပ်ပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျမဒါမင်းထင် စုံစမ်းမယ်ဆိုရင် အဖြေ တစ်ခု ခုတွေ့မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်း သွားလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ဒေါက်တာဌေးစိုး၏ နောက်ကျောကို
ကြည့်၍

“အမှုက လွယ်မယောင်နဲ့အတော်ခက်မဲ့ အမှုမျိုးပဲဗျ။
ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အုန်းတောရွာကိုဆင်းပြီး စွန့်စားခန်းဖွင့်ရလိမ့်မယ်၊
ဒီနေ့တော့ ဦးဘိုးစံသေဆုံးတဲ့အမှုကို ကျုပ်သေသေချာချာ သုံးသပ်
ကြည့်ဦးမယ်ဗျာ”

ဟုပြောလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ထူးခြားနက်နဲသော အမှုများကို တစ်
ကိုယ်တည်း လေးနက်စွာတွေး၍ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် သုံးသပ်
ဘတ်၏။

ထိုသို့သောအချိန်များ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဂျမဒါမင်းထင်အတွက်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ သွားရောက်လည်
ပတ်နေတတ်၏။ ထို့ကြောင့် အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်၍
“ဂျမဒါတစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေးပြီး

နေပေတော့ဗျို့”

ဟုဆိုကာ ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

မင်းမတ်သူရ

ဝေတနာစာပေ

နက်စွာ စဉ်းစားနေလေ၏။

ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“လျှော်တန်းဇာတ်ရုံမှာ ပြဇာတ်ကြည့်ပြီးတော့ ကော်ဖီဆိုင်
မှာ ထိုင်ခဲ့သေးတာကိုး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ဂျမဒါမင်းထင်ကို အံ့သြဟန်
ဖြင့်ကြည့်၍

“ဘယ်လိုများ အကဲခတ်လိုက်တာလဲဗျာ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က

“ခင်ဗျား ကျုပ်အတွက်ဝယ်လာတဲ့ အစိမ်းရောက်လက်ဖက်
ခြောက်ထုပ်လေးကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်လိုက်တာပေါ့ဗျာ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ရန်ကုန်မြို့က ကော်ဖီဆိုင်တော်တော်များများမှာ အစိမ်း

ကျွန်ုပ်သည် တရုတ်တန်းတစ်လျှောက် ခြေဦးတည့်ရာ သွား
လာနေရာမှ လန်ချားတစ်စီးကို ငှား၍ လျှော်တန်းဇာတ်ရုံသို့ သွား
ကာ ဟာသပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို ကြည့်ရှုခဲ့လေ၏။

ပြီးနောက် ကော်ဖီဆိုင်မှ ဂျမဒါမင်းထင် အလွန်နှစ်သက်
သော အစိမ်းရောင်လက်ဖက်ခြောက်တစ်ထုပ်ကို ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။

ဘုန်းကြီးလမ်းနေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဂျမဒါ
မင်းထင်သည် ကြမ်းပြင်၌ ပက်လက်လှန်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို လေး

ရောင်လက်ဖက်ခြောက် ဝယ်လို့ရတာပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်ကာ ခေါင်းညိတ်၍

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လျှော်တန်းဇာတ်ရုံထဲက ပြင်သစ်
ကော်ဖီဆိုင်က လက်ဖက်ခြောက်ထုပ်တဲ့ ပါကင်စက္ကူက အညိုရောင်
နည်းနည်းရင့်တယ်ဗျ၊ ကျန်တဲ့ ရန်ကုန်မြို့ထဲက ဆိုင်တွေအားလုံး
လက်ဖက်ခြောက်ကို အညိုရောင်စက္ကူနဲ့ ပါကင်ထုပ်ပေးမယ့်
အရောင် နည်းနည်းဖျော့တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ပါးစပ်က
သင်းသင်းလေးထွက်နေတဲ့ ကော်ဖီရနံ့ကို ရတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အင်္ကျီ
အိတ်ထဲက တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်နေတဲ့ လျှော်တန်းဇာတ်ရုံက
လက်မှတ်ကိုလဲ မြင်ရတယ်”

ဟုပြောဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ရယ်မော၍

“ဂျမဒါပြောတော့မှ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး သဲလွန်စတွေဖြစ်
နေပြီ၊ ဂျမဒါလဲ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဘယ်လိုသဲလွန်စတွေ ရခဲ့သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်ကာ အနီးရှိ စာအုပ်
ပုံကြီးကို ရှာကြည့်၍

“အုန်းတောရွာရဲ့မြေအနေအထားကို မြေတိုင်းရုံးက မြေပုံ
စာရွက်ငှားပြီး နံနံစပ်စပ်လေ့လာနေတာဗျ”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အရှေ့သို့ မြေပုံစာရွက်ကြီးတစ်ရွက်ကို
ဆုံးပေးလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် မြေပုံကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ

“ဟောဒီမှာ အုန်းတောရွာဗျ၊ ဒီမှာ ရထားလမ်းနဲ့ မီးရထား
ဘူတာရုံ၊ ဒီနေရာလောက်မှာ ဦးဘိုးစံ သေဆုံးခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်
ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်ပြသော
မြေပုံကို စိတ်မဝင်စားသဖြင့် တခဏသာ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒီနေ့ ဒေါက်တာငွေစိုး ပြောတဲ့စကားထဲမှာ သေသူ
ဦးဘိုးစံဟာ သေကုန်းမှာ ခြေဖျားထောက်ပြီး သွားတယ်ဆို အဲဒါ

ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျ။”

ဟုမေးလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“တောလိုက်မုဆိုးက ထင်ရာပြောသွားတာဗျ။ တောလိုက်
မုဆိုးဟာ သားကောင်ရဲ့ ခြေရာကိုပဲသိမယ်၊ လူခြေရာကိုတော့
အကဲမခတ်တတ်ဘူးဗျ။ တကယ်တော့ ဦးဘိုးစံဟာ ထိတ်လန့်စရာ
မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် အသက်ကလွတ်အောင် သေလုမျှောပါးပြေး
လွှားသွားတာဗျ။ ဒါကြောင့် သူခြေထောက်ဟာ ခြေဖျားထောက်
သလို ဖြစ်နေခဲ့တာ၊ တစ်ခုတော့ စဉ်းစားစရာရှိတယ်၊ ဦးဘိုးစံဟာ
ရွာဘက်ကိုပြန်မပြေးဘဲ တောစပ်ကသရဲလျှို့ဝှက်ကို ပြေးတယ်
ဆိုတော့၊ အဲဒီညက ဦးဘိုးစံမှာ စဉ်းစားချင်ချိန်နိုင်စွမ်းရှိတော့ဟန်
မတူဘူး၊ ကြောက်လွန်းလို့ ခြေဦးတည့်ရာကို ပြေးတဲ့သဘောပဲဗျ။”

ဟုဆိုလေရာ ကျွန်ုပ် စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“ဒါဆိုရင် ဦးဘိုးစံဟာ အဲဒီညက ကြောက်မက်ဖွယ်

အန္တရာယ်ဆိုးကြီးတစ်ခုနဲ့ ကြုံတွေ့ရတယ်ပေါ့၊ ဒါဟာ ဘာဖြစ်
နိုင်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ဒါတော့ မပြောနိုင်သေးဘူးဗျ။ ဦးဘိုးစံဟာ အိမ်ရှေ့တံခါး
က မထွက်ဘဲ အနောက်ဘက်တံခါးက တိတ်တဆိတ်ထွက်သွား
တာလဲ စဉ်းစားစရာပဲ၊ ဒေါက်တာငွေစိုးရဲ့ အဆိုအရ အနောက်ဘက်
တံခါးအနီးမှာ ဆေးလိပ်ပြာပုံ တွေ့ရတယ်ဆိုတော့ ဦးဘိုးစံဟာ
အိမ်ဝင်းထဲကထွက်ဖို့ ချိတ်ချတုံဖြစ်နေပုံရတယ်၊ သူဘာကို စဉ်းစား
နေတာလဲ၊ ရွာပြင်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့လားဆိုတာ
စဉ်းစားစရာတွေပဲဗျ။”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်ကိုကြည့်၍

“ဒေါက်တာငွေစိုးရဲ့ စကားကို ဂျမဒါယုနဲ့လား”

ဟုမေးမြန်းကြည့်၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ဒီအချိန်မှာ သူ့ကိုပဲ ကျုပ်တို့က ယုံကြည်နေရတာဗျ။

သူဟာ မရိုးသားတဲ့သူဆိုရင် ကြာကြာမဖုံးနိုင်ပါဘူးဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့်ဂျမဒါမင်းထင်သည် ဘုန်းကြီးလမ်းနေအိမ်ရှိ ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်၍ သတင်းစာများကို ဖတ်ရှုနေစဉ် တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က သတင်းစာများကိုချ၍

“ဒေါက်တာငွေစိုးရဲ့ တံခါးခေါက်သံဗျ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ထိုင်ရာမှ ထ၍တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ အမှန်တကယ်ပင် ဒေါက်တာငွေစိုးကိုတွေ့ရလေ၏။

ဒေါက်တာငွေစိုးနှင့်အတူအသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် လူတစ်ဦး
လိုက်ပါလာပြီး ဒေါက်တာငွေစိုးက

“ဘိလပ်က ပြန်လာတဲ့မောင်စိန်သောင်းပါ”

ဟု မိတ်ဆက်လေ၏။

မောင်စိန်သောင်းသည် ပြုံးချိုသောမျက်နှာထားနှင့် ဖော်
ရွှေသော အမူအရာမျိုးရှိလေ၏။ ရုပ်ရည်သန်ပြန့်ပြီး ဘိလပ် ပြန်ပီပီ
စကားအပြောအဆို အဆင့်အတန်းမြင့်ပုံရ၏။ ဒေါက်တာငွေစိုးက
မိတ်ဆက်ပြီးသောအခါ ဘိလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်းက

“ဘိလပ်မှာနေကတည်းက ကျွန်တော်ရဲ့အစ်ကိုလိုနေတဲ့
လူတစ်ယောက်ဆီက ဂျပန်ဒေါ်လားထင်ရဲ့ နာမည်ကိုကြားဖူးတယ်၊
ဒီနေ့နံနက် ဒေါက်တာဦးငွေစိုးနဲ့ မတွေ့ရင်လဲ ကျွန်တော်သဘောနဲ့
ကျွန်တော် ဂျပန်ဒေါ်လားထင်နဲ့ တွေ့ဖို့ စဉ်းစားထားပြီးသားပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျပန်ဒေါ်လားထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ကိုစိန်သောင်း ရန်ကုန်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ပြဿနာ
တစ်ခုနဲ့ ကြုံပြီထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်စိန်သောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျွန်တော်တည်းတဲ့ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်ကို ခြိမ်းခြောက်စာ
တစ်စောင် ရောက်လာလို့ပါ”

ဟုဆိုကာ ဂျပန်ဒေါ်လားထင်လက်သို့ စာကိုကမ်းပေးလိုက်
လေ၏။ စာမှာ အဖြူရောင်စက္ကူပေါ်တွင် ခဲတံနှင့်ရေးသားထားပြီး

သေခြင်းတရားနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ရင်

နှုန်းဝေကို ဗလာပါနဲ့

သရဲလျှိုနဲ့ဝေးရာမှာနေပါ

ဟုအဓိပ္ပာယ်ရလေ၏။

၁။ ဂျပန်ဒေါ်လားထင်က စာကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီး

“လက်ရေးနည်းနည်းသောတယ်ဗျ၊ အခက်အခဲကြားက အချိန်လူပြီးရေးလိုက်ပုံရတယ်၊ စာရေးတဲ့သူဟာ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူဟာ ပင်ကိုယ်စိတ်ထား နူးညံ့ပြီး ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ယုံကြည်မှုနည်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့မှာ ဆိုးသွမ်း တဲ့ စရိုက်လက္ခဏာရှိပုံမရဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ ပေါင်းသင်းတဲ့ လူက လူဆိုးလူသွမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကိုစိန်သောင်းကို စေတနာထားပြီး ရေးပို့လိုက်တာဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်စိန်သောင်းသည် ဂျမဒါမင်းထင်ကို ကြည့်၍ အံ့သြဟန်ဖြင့်

“စာတိုလေးတစ်စောင်ကိုကြည့်ပြီး ပြောသွားလိုက်တာ ခုံ လို့ပါပဲဗျာ၊ ဘယ်လိုများအကဲခတ်လိုက်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ရယ်မော၍

“ဒါ မခက်ပါဘူးဗျာ၊ စာထဲက လက်ရေးက နည်းနည်း

သောတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် စာကို အချိန်လူပြီးရေးလိုက်ရတယ်လို့ ခြားတာ၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ရေးတာ ပိုဖြစ်နိုင်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ စာထဲမှာပါတဲ့ စာလုံးရဲ့အသတ်တွေဟာ မိန်းမလက်ရေးဗျ၊ ပိုပြီး သေချာတာက စာကို သေသေချာချာနမ်းရှူကြည့်ရင် ပန်းဆီနဲ့ နည်းနည်းရတယ်၊ ဖန်းဆီရေမွှေးကို သုံးတဲ့မိန်းမက ရေးပို့လိုက် ဘာဗျ၊ နောက်ပြီးတော့ စာလုံးတွေနဲ့ အတိမ်အနက်ကို ကြည့်ရတာ မည်းနည်းမော့ရေးထားတယ်၊ စာကို ဖိပြီးရေးတဲ့သူက အကြမ်းအား ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုကြီးတယ်၊ စာကိုဖော့ပြီးရေးတဲ့ သူက မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုနည်းတယ်ဗျ၊ နောက်ပြီးတော့ စာလုံးတွေကို ရေးသားတဲ့နေရာမှာ ရိုးရှင်းပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်ရတယ်၊ ဒီလို လက်ရေးရှင်မျိုးဟာ အလိမ်အကောက်အလုပ်ကို မလုပ်တတ်ကြဘူး၊ ဘဝမှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲနေချင်ကြတယ်၊ ဒါပေ မယ့် အခုချိန်မှာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် မကောင်းတဲ့သူနဲ့ပေါင်းသင်း

နေပုံရတယ်။ အဲဒီလူဟာ သူ့ရဲ့ယောက်ျား သို့မဟုတ် ဦးလေး၊
အစ်ကိုတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါနဲ့နေပါဦး။ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်မှာ တည်း
မယ်ဆိုတာ အရင်ကတည်းက ဒေါက်တာဌေးစိုးနဲ့တိုင်ပင်ထား
သလား။”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းက
ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒေါက်တာနဲ့တိုင်ပင်မထားပါဘူး။ ဒီနေ့မနက်မှ စိတ်ကူး
ပေါက်ပြီး ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်မှာ တည်းလိုက်တာပါ။”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒါဆိုရင်တော့ ကိုစိန်သောင်းကို ဘိလပ်ကပြန်တာနဲ့ ရန်
ကုန်မြို့မှာ စောင့်ကြည့်နေတဲ့သူရှိနေပြီ။ အသက်အန္တရာယ်ကို သတိ
ပြုရမယ်ဗျ။ ဘယ်သွားသွား စားသတိ၊ သွားသတိနဲ့နေပါ။”

ဟုမှာကြားလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ဂျမဒါမင်းထင်က

ဒေါက်တာဦးဌေးစိုးဘက်သို့လှည့်၍

“ဒေါက်တာလဲ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်မှာတည်းတာလား။”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဒေါက်တာဌေးစိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်မှာ ဈေးကြီးလို့ မတည်းနိုင်ပါဘူးဗျာ၊

ကျောက်မြောင်းက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်မှာ တည်းပါတယ်။”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်

သောင်းကိုကြည့်၍

“ဒီနေ့ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်ကို ရောက်မှ ထူးထူးခြားခြား

ပြဿနာဖြစ်တာရှိသလား။”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မောင်စိန်သောင်းက ခဏကြာအောင်

စဉ်းစား၍

“ဘာမှ မရှိပါဘူးဗျာ။”

ဟုပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က

“မသင်္ကာဖွယ်လူသူအရိပ်အယောင်ကို မြင်ရဘူးလား”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်စိန်သောင်းက မမြင်ရကြောင်း
ပြောဆိုပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့်

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျ။ ရယ်စရာကောင်းတာက ကျွန်တော့်
လို ဘီလပ်ပြန်တစ်ယောက်ရဲ့ပစ္စည်းဟာ အဖိုးတန်တည်လို့ ထင်
သလားမသိဘူး။ ဒီနေ့နံနက် ကျုပ်ဖိနပ်ကို အခန်းပြင်ထုတ်ပြီး နေပူ
လှမ်းထားတာ ဖိနပ်တစ်ဖက်ပျောက်သွားတယ်။ တကယ်တော့
ဒီဖိနပ်က ကုန်တိုက်ကဝယ်လာတဲ့ဖိနပ်မဟုတ်ဘူးဗျ။ လမ်းဘေး
က အဟောင်းတန်းက ဝယ်လာတာပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“ကိုစိန်သောင်းက ဖိနပ်ကိုဘာဖြစ်လို့ နေပူလှမ်းတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကိုစိန်သောင်းက ရယ်မော၍

“ကျွန်တော့်ရဲ့အကျင့်ပဲဗျ။ ဘီလပ်မှာနေကတည်းက စွဲနေ
တာ။ ဖိနပ်ကို နေပူလှမ်းပြီးမှ စီးလေ့ရှိတယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ဖိနပ်တစ်ဖက်တည်းပျောက်တယ်ဆိုတော့ သူ့ခိုးခိုးသွား
တာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ တစ်စုံတစ်ယောက်က တိုက်မိလို့လား၊ ဟိုတယ်
က ခွေးတွေဘာတွေ ချီသွားသလားမသိဘူး”

ဟုမှတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးငွေစိုးက ဘီလပ်
ပြန်မောင်စိန်သောင်းကို လေးနက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“မောင်စိန်သောင်းက ဦးဘိုးစံရဲ့ အမွေဆက်ခံသူတစ်
ယောက်ဖြစ်နေလေတော့ ဦးဘိုးစံရဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ဆွေမျိုး
စဉ်ဆက် သမိုင်းနဲ့ ဦးဘိုးစံတို့ ဆေဆုံးကြပ်တွေကို ပြောပြချင်တယ်။
မောင်စိန်သောင်းက လောလောလတ်လတ် ဘီလပ်က ပြန်လာတဲ့သူ
ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ပြောတဲ့အကြောင်းအရာတွေကို ယုံပါ့မလားမသိ

ဘူး”

ဟုပြောလေရာ လူကဲခတ်ကျွမ်းကျင်လှသော မောင်စိန်
သောင်းက

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဘိလပ်ကပြန်လာပါစေ၊ ဒီမှာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေအားလုံး ကျွန်တော်ထက်ပိုပြီး ပညာဗဟုသုတနဲ့ပြည့်စုံသူတွေ
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရိပ်စားမိပါတယ်၊ ဒေါက်တာဦးငွေစိုးလဲ ဘိလပ်
မှာ ပညာသင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်တော် မယုံနိုင်စရာ
မရှိပါဘူး၊ ပြောမှာသာ ပြောပါဗျာ”

ဟုတိုက်တွန်းလိုက်လေ၏။ ဒေါက်တာငွေစိုးက မောင်စိန်
သောင်းကိုကြည့်၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ

“မောင်စိန်သောင်းရဲ့သဘောထားကို သိရတော့ ကျုပ်ရင်
ထဲမှာ ပေါ့သွားတာပဲ၊ ဒါဆိုရင် ဦးဘိုးစံရဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ရဲ့
ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်တွေကို မောင်စိန်

ဝေတာနာစာပေ

သောင်းသိအောင် ပြောပြပါတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောပြသော ကျိန်စာသင့် ဆွေစဉ်
ခိုဆက်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် စိကာပတ်ကုံးပြောပြလေ၏။
သေသူ ဦးဘိုးစံကိုယ်တိုင် စီရင်ရေးသားသော ၎င်းတို့၏ ဆွေမျိုး
စဉ်ဆက် ငရဲခွေးကြီးတစ်ကောင်၏ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းခံရပုံများ
ကို ပြသလိုက်လေ၏။

မောင်စိန်သောင်းသည် ဦးငွေစိုးပြောပြသော ထိတ်လန့်ဖွယ်
အကြောင်းအရာများကို သိရှိလိုက်ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ

“ဟင်...ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက လူကြီးတွေ
ပြောလို့ ကြားဖူးထားတဲ့ ဒဏ္ဍာရီလိုလို ခွေးဘီလူးကြီးဆိုတာ အမှန်
တကယ်ရှိနေတာပေါ့၊ ဦးဘိုးစံကြီး သေဆုံးရတာ ငရဲခွေးကြီးကြောင့်
ပေါ့၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ရဲ့အမွေဆိုတာ အန္တရာယ်တွေ ပတ်လည်
ခိုင်းနေတဲ့ အရာပဲ”

ဝေတာနာစာပေ

ဟုပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အုန်းတောရွာက ရှေးဟောင်းအိမ်
ကြီးမှာ မောင်စိန်သောင်း နေသင့်သလား စဉ်းစားဖို့လိုတယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်စိန်သောင်းက မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံ
ပြူးဖြင့်

“ပရလောကနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ ပြဿနာဆိုရင် ကျုပ်တို့တာ
များ တတ်နိုင်မှာလဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က လက်ကာပြ၍

“ဒီလောက်လဲ ဖိုးရိမ်မနေပါနဲ့၊ ဒီနေ့လို စာရေးပြီးသတိပေး
တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အိမ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်
တို့ထက် ပိုသိတဲ့လူတွေ ရှိပုံရတယ်၊ ဒီလူတွေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ
ကျုပ်တို့ ဖော်ထုတ်ရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စိန်သောင်းက မိမိကိုယ်မိမိ အားတင်း၍

“ကျုပ်ဘက်မှာ ဒေါက်တာဌေးစိုးရှိတယ်၊ ဂျမဒါမင်းထင်
ဘုံလဲရှိနေတယ်ဆိုရင် အုန်းတောရွာက အိမ်ကြီးမှာ သွားနေဝံ့တယ်
ဘု၊ ဘယ်လိုအန္တရာယ်ပဲကြုံကြုံ ရဲရဲဝံ့ရဲရင်ဆိုင်ကြမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်း၏ ရဲဝံ့သော သတ္တိ
ကို သဘောကျသွားလေ၏။

ဒေါက်တာဌေးစိုးကလည်း လက်သီးဆုပ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ဝိုင်းပြီး ဖြေရှင်းကြရင် ခွေးတစ္ဆေလဲ
ကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ကိုစိန်သောင်းကို အနီးကပ်
စောင့်ရှောက်လို့ရအောင် ကျုပ်လဲ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်မှာပြောင်းနေ
တော့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့အား နှုတ်ဆက်၍ ဒေါက်တာဌေးစိုး
နှင့် ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းသည် ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်သို့ ပြန်
သွားလေ၏။

ဒေါက်တာဌေးစိုးတို့ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားသည်နှင့် ဂျမဒါ
မင်းထင်က ထိုင်ရာမှထ၍

“ကျုပ်တို့ သူတို့နောက်က လိုက်ကြမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ကုတ်အင်္ကျီကို ကမ်းကတန်း
ဝတ်၍ လှေခါးမှ ပြေးဆင်းကြလေ၏။

ဒေါက်တာဌေးစိုးနှင့်ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်း၏ နောက်
ကျော်ကို လူအုပ်ကြား၌ တွေ့ရလေ၏။

၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အားကျောခိုင်း၍ သွားလာနေကြ
ပြီး တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ မောင်စိန်သောင်းက အငှားကား
တစ်စီးကို တားလေ၏။ သို့သော် အငှားကားက မရပ်ဘဲထွက်ခွာ
သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဂျမဒါမင်းထင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေ့

ရှိသွားလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ပလက်ဖောင်းဘေး၌ရပ်ထားသော အဝါရောင်အော်စတင်ကားတစ်စီးကိုကြည့်၍

“ကျုပ်တို့လူတွေ အတော်အဆင့်မြင့်တယ်ဗျ၊ အဝါရောင်ကားထဲက လူတွေဟာ ဒေါက်တာဌေးစိုးတို့ကို နောက်ယောင်ခံတဲ့ လူတွေပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မောင်စိန်သောင်းသည် အငှားကားတစ်စီးကို ငှားရမ်း၍ ကားပေါ်သို့တက်လိုက်လေ၏။ မောင်စိန်သောင်းတို့ ကားနောက်သို့ အဝါရောင်အော်စတင်ကားက အနောက်မှလိုက်သွားလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ပခုံးတွန့်၍

“ကျုပ်တို့ အခုမှ လိုက်လို့မမီတော့ဘူး၊ အဝါရောင် ကားနံပါတ်ကိုပဲ မှတ်ထားလိုက်တော့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က အဝါရောင်အော်စတင်ကားကိုကြည့်၍

“ကိုစိန်သောင်းတို့ကို အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“လောလောဆယ်တော့ အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ သူတို့

လဲ သတိထားပြီး နေထိုင်ကြမှာပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

၇၆ မင်းမြတ်သူရ

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျမဒါမင်းထင်သည် ချိုင့်ရယ်
ဟိုတယ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ချိုင့်ရယ်ဟိုတယ်ရှေ့ရှိ ကားပါကင်၌
ကားကိုရပ်၍ အစောင့်ထံသို့ သွား၍ တစ်စုံတစ်ရာကိုမေးမြန်းနေ
ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထို့နောက် ဧည့်ကြိုဌာနသို့သွားကာ ဧည့်သည်စာရင်းကို
တောင်းယူကြည့်ရှုနေပြန်၏။

ဝေတနာစာပေ

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကျေနပ်လောက်အောင် ကြည့်ရှုပြီး

နောက် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကာ

“ဟိုတယ်မှာတော့ မသင်္ကာစရာမတွေ့ရဘူးဗျို့၊ ကိုစိန်
သောင်းတို့အနောက်မှာ လူငါးယောက်တည်းခိုဖို့ရောက်လာတယ်၊
ဒါပေမယ့် သူတို့အားလုံး မသင်္ကာစရာတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဗျို့၊
ကျုပ်တို့ရန်သူဟာ ချိုင့်ရယ်ဟိုတယ်မှာ မရှိဘူးဗျို့၊ ရန်သူဟာ ကိုယ်
သွားပြီး နေချင်ပုံရတယ်၊ သူတို့ကို လူမမြင်စေချင်ဘူး၊ ဒါဟာ
အဓိကကျတဲ့ အချက်တစ်ခုပဲဗျ”

ဟုပြောလေတော့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မောင်စိန်သောင်းသည် ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်မှ
ချူးဖိနပ်တစ်ဖက်ကိုကိုင်၍ ဒေါသတကြီးဆင်းလာပြီး ဟိုတယ်ရှိ
သို့မဟုတ်များကိုကြည့်ကာ

“မင်းတို့ ဟိုတယ်က ဒီလောက်တောင် ယုံကြည်စိတ်ချမှု

ဝေတနာစာပေ

မရှိတော့ဘူးလား၊ မနေ့က ဖိနပ်တစ်ဖက်ပျောက်တယ်၊ ဒီနေ့လဲ ဖိနပ်တစ်ဖက် ထပ်ပျောက်ပြန်ပြီ၊ ငါ့ဖိနပ်တွေ ပြန်မရရင် မင်းတို့ ဟိုတယ်မှာ မတည်းတော့ဘူး”

ဟုဆူပူကြိမ်းမောင်းလေရာ မန်နေဂျာသည် မောင်စိန်သောင်း ထံသို့ရောက်ရှိလာပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းကာ အနူးအညွတ် တောင်းပန်နေလေ၏။

မောင်စိန်သောင်းသည် ကျွန်ုပ်နှင့်ဂျမဒါမင်းထင်ကို မြင်တွေ့သောအခါ အားတုံအားနာဖြစ်သွားပြီး

“ဆရာတို့ကိုတော့ အားနာပါတယ်ဗျာ၊ ဖိနပ်တွေ တစ်ဖက် ပြီးတစ်ဖက်ပျောက်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ပါတာဆိုလို့ ဖိနပ်သုံးစုံပဲပါတာ၊ အခု ဖိနပ်နှစ်စုံရှိပြီ”

ဟုပြောလေရာ အနီးသို့ ဟိုတယ်မန်နေဂျာရောက်ရှိလာပြီး စိမိတို့ဟိုတယ်၌ ယခင်က မည်သည့်အခါမျှ ပျောက်ဆုံးမှုမဖြစ်ခဲ့

ပါကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ ဧည့်သည်၏ဖိနပ်များပျောက်ဆုံးခြင်းအတွက် အလွန်အားတုံအားနာဖြစ်ရပါကြောင်း၊ ဖိနပ်နှစ်စုံအတွက် ရွှင်ရယ် ဟိုတယ်မှ အစားပြန်လည်ဝယ်ယူပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုကာ မောင်စိန်သောင်း၏ ဖိနပ်အတိုင်းကို ယူသွားလေ၏။

မောင်စိန်သောင်းသည် ဖိနပ်များကို ဟိုတယ်မှ အလျှော့ပေးမည်ဆိုသဖြင့် အနည်းငယ်ကျေနပ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဟိုတယ်၏ဧည့်ခန်း၌ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ထိုင်ရင်း မောင်စိန်သောင်းက

“ဖိနပ်တွေဘာလို့ပျောက်နေတာလဲမသိဘူးနော်၊ အတော်ထူးဆန်းတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဖိနပ်တွေပျောက်နေတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အမှုနဲ့သက်ဆိုင်နေတယ်လို့ထင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အမှုကြီးဟာ ထင်တာထက်ပို ကြီးကျယ်နေပြီဗျာ”

ဟုပြောလေ၏။ ပြီးနောက် ဂျမဒါမင်းထင်က ဒေါက်တာ
ငွေစိုးဘက်သို့လှည့်၍

“အုန်းတောရွာမှာ သျှောင်ကြီးဗွေနဲ့လူ ရှိသလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဒေါက်တာငွေစိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“အုန်းတောရွာက ရှေးဆန်တဲ့ ရွာဗျ။ သျှောင်ကြီးဗွေထား
တဲ့သူ အတော်ပေါ်တယ်။ ဦးဘိုးစံရဲ့အိမ်စောင့် မောင်မြင့်ရဲ့တပည့်
တစ်ယောက်လဲ သျှောင်ကြီးဗွေနဲ့ပဲဗျ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဦးဘိုးစံရဲ့အိမ်စောင့်မောင်မြင့်က ဒီအချိန်ဆိုရင် အုန်းတော
ရွာမှာ ရှိနေမှာပေါ့။ အခု အုန်းတောရွာမှာ မောင်မြင့်ရှိမရှိ ကျုပ်တို့
စုံစမ်းရမယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒေါက်တာငွေစိုးက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ဘယ်လို စုံစမ်းမှာလဲဗျ။ အုန်းတောရွာနဲ့ ရန်ကုန် အဆေးကြီး

လူကြိုလဲ ရှိမှမရှိတာ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က ကြေးနန်းစာရွက် တစ်ရွက်ကို

ကိုင်၍

“ဧည့်သည်တွေလာတော့မည် အိမ်ကိုအသင့်ပြင်ဆင်ထား

ပါ”

ဟုသော ကြေးနန်းကို ရေးသားလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် အုန်းတောရွာရှိ ဘူတာရုံပိုင်ကို ကြေးနန်းတစ်

ဆောင် ထပ်မံရိုက်လိုက်လေ၏။

အုန်းတောရွာရှိ မောင်မြင့်ထံသို့ ပို့သောကြေးနန်းအား

ဆောင်မြင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့မှ ပို့ပေးပါရန်၊ မောင်မြင့်နှင့်မတွေ့ပါက

ပိုင်ရယ်ဟိုတယ်ရှိ ဒေါက်တာငွေစိုးထံသို့ ပြန်ပို့ရန်ဟု ရေးသားလိုက်

လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဌေးစိုးသည် ဂျမဒါမင်းထင်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိပ်စားမိသွားပြီး သဘောကျဟန်ဖြင့်

“တယ်ပိုင်တဲ့အကြံပဲဗျ၊ ဒါဆိုရင် အုန်းတောရွာမှ မောင်မြင့်ရှိမရှိ အမြန်ဆုံးသိရမှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ဒေါက်တာဌေးစိုးကိုကြည့်၍

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဦးဘိုးစံရဲ့အိမ်စောင့် မောင်မြင့်ရဲ့အကြောင်းကို ပြောပြပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါက်တာဌေးစိုးက

“မောင်မြင့်က လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါဗျာ၊ ဆရာအပေါ်မှာလဲ အင်မတန်သစ္စာရှိတဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ပါ။ မောင်မြင့်က ဦးဘိုးစံနဲ့အမျိုးနီးစပ်တောင် တော်စပ်တယ်တဲ့ဗျ၊ မောင်မြင့်မိန်းမခင်စိန်ဆိုတာလဲ ရှိသေးတယ်ဗျ၊ မောင်မြင့်နဲ့ မခင်စိန်ဟာ ကျန်စာ

သင့်နေတဲ့ အိမ်ကြီးကို ယိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ နားထောင်နေရာမှ

“ဦးဘိုးစံရဲ့အမွေကို မောင်မြင့်တို့လင်မယား မရလိုက်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဒေါက်တာဌေးစိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“အုန်းတောရွာအနီးက လယ်မြေနည်းနည်းရလိုက်ပါတယ်၊ သူတို့လင်မယားက လောဘနည်းရှာတော့ လယ်မြေနည်းနည်းရလိုက်တာကိုပဲ ကျေနပ်နေပုံရပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က ဒေါက်တာဌေးစိုးကိုကြည့်၍

“ကိုစိန်သောင်းရမဲ့အမွေတွေက ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ဒေါက်တာငွေစိုးက စဉ်းစားခြင်းမရှိဘဲ

“လယ်မြေက သုံးထောင်လောက်နဲ့ ဘဏ်မှာအပ်ထားတဲ့ ငွေတွေဆိုရင် စုစုပေါင်း (၁၀) သိန်းလောက်ရှိမယ်၊ ဆီစက်၊ ဆန်စက်တွေလဲ ရှိသေးတယ်ဗျ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ဘီလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်၏။

မောင်စိန်သောင်း ရမည့်အမွေပစ္စည်းများသည် ထင်သည်ထက် ပင်ပို၍များပြားလှ၏။

ဂျောခေါင်းရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားလျှင် မြန်မာငွေ ၁၉ ကျပ်မျှရှိသောကာလ၌ ငွေဆယ်သိန်းမျှရှိသော အသပြာသည် လွန်စွာများပြားလှပါသည်။

ဂျပဒါမင်းထင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ဒီအမွေကို မောင်စိန်သောင်းမရှိရင် ဘယ်သူဆက်ခံမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ ဒေါက်တာငွေစိုးက

“ဦးဘိုးစံရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲကမွေးတဲ့ သားတွေ ဆက်ခံရမယ်ဗျ၊ သူတို့က အုန်းတောရွာမှာ မရှိကြတော့ဘူး၊ သာစည်မြို့တက်ပြီး ဈေးရောင်းနေကြတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျပဒါမင်းထင်သည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ မောင်စိန်သောင်းဘက်သို့လှည့်၍

“ကိုစိန်သောင်း အမွေဆက်ခံရမဲ့ပစ္စည်းတွေက အလွန်များပြားလွန်းတယ်၊ သာမန်လူတွေ အိပ်မက်တောင် မမက်ဘူးတဲ့ ငွေကြေးအတိုင်းအတာတွေပဲ၊ အုန်းတောရွာက နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကိုလဲ မောင်စိန်သောင်း အမွေဆက်ခံရဦးမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

အန္တရာယ်တွေ များတဲ့ကြားက အုန်းတောရွာကို သွားပြီးအမွေ
ဆက်ခံလိုက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုစိန်သောင်းတစ်ယောက်တည်း မသွား
ပါနဲ့”

ဟုပြောလေရာ သတ္တိကောင်းဟန်တူသော မောင်စိန်သောင်း
က

“ကျုပ်နဲ့အတူ ဒေါက်တာဦးငွေစိုးလဲ ရှိနေတာပဲဗျာ”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒေါက်တာဦးငွေစိုး ဟစ်ယောက်တည်းနဲ့ မလုံလောက်
သေးဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား ရင်ဆိုင်ရမဲ့အန္တရာယ်တွေကို ကျုပ်မှန်းဆလို့
ရတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့အသက်ကို ပေးလိုက်ရလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေရာ သတ္တိကောင်းသော မောင်စိန်သောင်းသည်
မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး

“ဒါဆိုရင်လဲ ကျုပ်နဲ့အတူ အုန်းတောရွာကို ဂျမဒါမင်းထင်

ထိုက်ခဲ့ဗျာ၊ ဂျမဒါတောင်းသမျှ အကြေးငွေကို ကျုပ်ပေးပါမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မောင်စိန်သောင်း၏
စကားကြောင့် ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်လိုက်လို့ မဖြစ်သေးဘူးဗျာ၊ ရန်ကုန်မှာ အရေးတကြီး
ထက်ခံထားတဲ့အမှုတွေရှိနေသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုယ်စား
ကျုပ်မိတ်ဆွေ ကိုမိုးကောင်းကို ထည့်လိုက်မယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်စိန်သောင်းသည် ကျွန်ုပ်ကို အထင်
သေးဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဂျမဒါမင်းထင် မပါရင် ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မောင်စိန်သောင်း၏ အမူအရာကြောင့် ရင်ထဲ
ညှင် မခံချိမခံသာဖြစ်သွားလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ကျုပ်မိတ်ဆွေ ကိုမိုးကောင်းဟာ ကျုပ်နဲ့လက်တွဲဖော် တစ်

ယောက်ပါ။ မက်ဆိုတီးမီးယား စစ်မြေပြင်မှာတုန်းက ရန်သူတွေ
ကို ရွတ်ရွတ်ချဲ့ချဲ့တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့အတွက် ဗြိတိသျှအရာရှိတွေက
တောင် ချီးမွမ်းခဲ့ရတဲ့ စစ်သည်တစ်ယောက်ပါ။ ကိုမိုးကောင်းရဲ့ရဲဝံ့မှုနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်အာမခံပုံပါတယ်”

ဟုပြောဆိုလိုက်ရာ မောင်စိန်သောင်းသည် ကျွန်ုပ်ကို အထင်
ကြီးဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှပင် မောင်စိန်သောင်းက

“ဂျမဒါမင်းထင်နဲ့ ဗွေဖော်တွဲဖက်တစ်ယောက်ဆိုကတည်း
က သတ္တိကောင်းမယ်လို့ဟာ ရိပ်စားမိပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့်
ဂျမဒါမင်းထင် ပါရင် ပိုလောင်းမယ်ထင်ပြီး ပြောမိတာပါ”

ဟု သူ၏စကားကိုပြန်၍လျော့ချလေ၏။ ထိုအခါ ဂျမဒါ
မင်းထင်က

“ကျုပ်အနေနဲ့ အုန်းတောကို လိုက်မလာနိုင်ပေမယ့် ကျုပ်
မိတ်ဆွေ ကိုမိုးကောင်းနဲ့ အဆက်အသွယ်အမြဲရှိနေမှာပါ။ ဒီတော့

မနက်ဖြန်ဘဲ ခင်ဗျားတို့ အုန်းတောကို သွားပေတော့”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါက်တာဌေးစိုးက ဂျမဒါမင်းထင်
ကို ကြည့်၍

“အမှုနဲ့ပတ်သတ်လို့ ဂျမဒါမင်းထင် အနေနဲ့ ဘာများပြော
စရာရှိသလဲ။ ကျုပ်နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သိချင်လို့ပါ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်
၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ကျုပ်ရဲ့တွေးဆချက်လေးတွေ မှန်ကန်မယ်ဆိုရင် သရဲလျှို
နဲ့ ခွေးဘီလူးကြီးရဲ့ ကျိန်စာတွေအကြောင်းကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်မှာပါ။
အန္တရာယ်နဲ့ နီးကပ်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့အားလုံး သတိထားစေချင်
ပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ဂျမဒါမင်းထင်သည် ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်မှပြန်လာ
သောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က ကားကိုမော်တော်ယာဉ်ရုံးကြီးသို့
မောင်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်သည် သူ၏အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
အလုပ်ကြောင့် ဌာနဆိုင်ရာတိုင်း၌ အသိအကျွမ်းများ ထားရှိရလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် မော်တော်ယာဉ်ရုံးမှ စာရေးတစ်ဦးကို
သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး

“အဝါရောင်အော်စတင်ကားမောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရောက်နေပြီ

လာ။”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ထိုစာရေးက ခေါင်းညိတ်၍

“ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး
ခေါ်ထားပါတယ်။ အခန်းထဲမှာ ရောက်နေပါပြီ”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစု အခန်းထဲသို့ရောက်သွားသောအခါ °

ကုလားက မျက်နှာမသာမယာဖြင့်

“ကျုပ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ စုံထောက်က ဘွဲ့ချင်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က တည်ငြိမ်သော အမူ
အရာဖြင့်

“ကိုယ့်လူမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး။ ကျုပ်တို့အမှုနဲ့ပတ်သက်
ပြီး စုံစမ်းစရာ နည်းနည်းရှိလို့ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့နေ့က ဘုန်းကြီးလမ်းမှာ
မင်းရဲ့ကားကို ငှားပြီး လူတစ်ယောက်နောက်ကို နောက်ယောင်ခံ

လိုက်ခဲ့တယ်။ ဒီလူဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းမှတ်မိလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဒရိုင်ဘာကလားက ခေါင်းခါယမ်း၍

“သူဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်တော်မသိပါဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ
အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက စုံထောက်လို့ပြောပါတယ်”

“ပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

ကျွန်းလူနာမည်ဘယ်သူလို့ ပြောသွားသေးသလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဒရိုင်ဘာက

“ပြောသွားပါတယ်ဆရာ၊ သူနာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းပါပဲ၊
ဂျမဒါမင်းထင်လို့ပြောပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်

လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ဒီလူ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဒီစကားကို ကျုပ်တို့ဆီပြန်ရောက်
မယ်ဆိုတာ သိနေတယ်၊ ကျုပ်တို့တော့ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ
တွေ့တော့မယ်နဲ့တူတယ်”

ဟုပြောပြီး ဒါရိုင်ဘာကလားဘက်သို့လှည့်၍

“မင်းကိုသူ ဘယ်လိုပြောပြီးငှားခဲ့သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒရိုင်ဘာကလားက

“ကျွန်တော့်ကို ဆူးလေဘုရားရှေ့မှာ ကားကိုတားပြီး တစ်နေ
ကုန် ကားငှားစီးမယ်လို့ပြောပါတယ်၊ သူခိုင်းတဲ့အလုပ်ကို တစ်လုံးမှ
ပြန်မပြောဘဲ လုပ်ပေးရင် အိုဘောက်ဆူးလဲပေးမယ်လို့ပြောပါတယ်၊
ပထမဦးဆုံး ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်ကို ကားမောင်းခိုင်းပြီး ရွှင်ရယ်ဟို
တယ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကားကိုရပ်ခိုင်းပါတယ်၊ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်
က လူနှစ်ယောက်ထွက်လာတော့ သူတို့နောက်ကို ကားနဲ့နောက်

ယောင်ခံလိုက်ပါတယ်။ နောက်တော့ ဘုန်းကြီးလမ်းကိုရောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့နောက်ယောင်ခံလိုက်လာတဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို တက်သွားပါတယ်။ အချိန်အတော်ကြာတော့ လူနှစ်ယောက် တိုက်ပေါ်ကဆင်းလာပြီး ကားငှားပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်ကို ပြန်သွားပါတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော့်ကို ကားခရက်ရက်ရောရော ပေးပြီး ကမ်းနားလမ်းမှာ ဆင်းသွားပါတယ်။ ကားပေါ်ကဆင်းကာနီးမှာ ငါ့နာမည်သေသေချာချာမှတ်ထား။ စုံထောက်ဂျမဒါမင်းထင် လို့ပြောသွားပါတယ်။

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်တို့ သေချာစွာနားထောင်၍

“ သူ့ရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို မင်းမှတ်မိသမျှ ပြောစမ်း ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဒရိုက်ဘာကလားက

“ သူ့အသက်က လေးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိမယ်၊ ဆံပင်

ကတော့ ခပ်တိုတိုညှပ်ထားတယ်။ ကာကီအင်္ကျီနဲ့ ဂန့်ဂေါပုဆိုး ဝတ်ဆင်ထားတယ် ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ သူ့ဆံပင်က သျှောင်ကြီးဗွေနှုမဟုတ်ဘူးလား ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဒရိုက်ဘာကလားက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ သျှောင်ကြီးဗွေက ခေါင်းစွပ်ဗျ၊ ကားပေါ်မှာ သျှောင်ကြီးဗွေခေါင်းစွပ်ကို စွပ်လိုက်တာမြင်လိုက်ရတယ် ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍-ဒရိုက်ဘာကလား၏ လက်သို့ ပိုက်ဆံကိုထည့်ကာ

“ ဒီနေ့ကားမောင်းပျက်သွားတဲ့အတွက် မင်းကိုလျော်ကြေးပေးတာ ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဒရိုင်ဘာကလားသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပြီး ဂျမဒါမင်းထင်ကို ဆလံအခါခါပေးသွားလေတော့ ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က လမ်းခရီး၌

“ဒီလူဟာ ကျုပ်တို့ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုပြီးလည် ဝယ်သေးတယ်။ သူ့ရဲ့လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေက ပီရိုသေသပ်လွန်းတယ်။ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ ကြေးစားတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ကိုင်ပုံမျိုးပဲဗျ။ ခင်ဗျား အနီးတော့ကိုရောက်တဲ့အခါ သတိကိုတော့ အမြဲမလွှတ်စေနဲ့၊ ကိုစိန်သောင်းရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို အစွမ်းကုန်ကာကွယ်ဖို့ကြိုးစား ပါ။ ခင်ဗျားကို နောက်ဆုံးမှာချင်တာက ဒီကိစ္စမှာ ပရလောကနဲ့မဆိုင် ဘူးဆိုတာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က လက်သီးကိုဆုပ်၍

“ပရလောကနဲ့ မပတ်သက်ဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုအန္တရာယ် မျိုးနဲ့ကြုံကြုံ ကျုပ်ရင်ဆိုင်ဝံ့ပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မိမိထဲမှခြောက်လုံး ပြူးသေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်များကိုထုတ်၍ပေးကာ

“ဒီသေနတ်ကို ခင်ဗျားကိုယ်နဲ့မကွာ အမြဲဆောင်ထားပါ။ နောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားနာမည်နဲ့ သေနတ်တစ်လက်ကို အစိုးရဆီမှာ လျှောက်မှ ဖြစ်တော့မယ်ဗျို့”

ဟုပြောဆိုလိုက်လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့နက်၌ ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကျွန်ုပ်ကို ဘူတာ
သို့လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးရင်း လမ်းခရီး၌ အမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး အမျိုး
မျိုး မှာကြားနေလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍

“အုန်းတောရွာမှာ တွေ့သမျှ မြင်သမျှကို ကျုပ်ကိုခင်ဗျား
ပြန်ပြောရမယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ထင်မြင်ချက်တွေ၊ ကောက်ချက်ဆွဲမှုတွေ
မလိုချင်ဘူး၊ ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းကို ရွာမှာ ဘယ်သူတွေ

လိုလားသလဲ၊ မလိုလားသလဲဆိုတာ သေသေချာချာမှတ်ပြီး ကျုပ်
ကို တင်ပြရမယ်၊ သေဆုံးသွားတဲ့ လယ်ပိုင်ရှင်ဦးဘိုးစံနဲ့ပတ်သက်
တဲ့ သဲလွန်စတွေရရင် ကျုပ်ကိုပြန်တင်ပြရမယ်၊ နောက်ပြီးကော
ဆောင်မြင့်တို့လင်မယားကို ဂရုစိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်ပါ၊ အရေးကြီးဆုံး
ကတော့ မောင်စိန်သောင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူတွေကို သေသေချာချာ
စောင့်ကြည့်ပေးပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဂျမဒါမင်းထင်ပြောသော
ကေားများကို သေချာစွာ မှတ်သားထားလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင် မောင်းနှင်လာသော အော်စတင်ကားလေး
သည် ကွမ်းခြံဘူတာ (ရန်ကုန်ဘူတာကြီး)သို့ ရောက်သောအခါ
ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းနှင့် ဒေါက်တာဌေးစိုးတို့ ရောက်ရှိနေ
ကြောင်း တွေ့ရ၏။

၎င်းတို့သည် ပထမတန်းမှ ရထားလက်မှတ်ကို ကြိုကင်

ဝယ်ယူထားလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မောင်စိန်သောင်း၏လက်
ကို ဆုပ်ကိုင်၍

“အရေးအကြီးဆုံး မှာချင်တာကတော့ ရွာထဲကို ကိုမိုး
ကောင်းမပါဘဲနဲ့ ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်တည်းမသွားပါနဲ့”

ဟုမှာကြားလေ၏။

ဒေါက်တာငွေစိုးကိုလည်း မောင်စိန်သောင်းအား အထူးဂရု
စိုက်ရန် မှာကြားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ဘူတာများ တစ်ဘူတာပြီးတစ်ဘူတာ
ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် မိုးကောင်းဘူတာသို့ရောက်လေ၏။

အုန်းတောရွာကလေးသည် မိုးကောင်းမြို့အနီး၌ ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မိုးကောင်းဘူတာ၌တွေ့သော မြင်းလှည်းဖြင့်

အုန်းတောရွာသို့ သွားလေ၏။

မြင်းလည်းဖြင့် နာရီခွက်ခန့် သွားလာပြီးသောအခါ အုန်း
တောရွာသို့ရောက်လေ၏။

အုန်းတောရွာသည် အိမ်ခြေငါးရာနီးပါးရှိသော ရွာကြီးတစ်
ရွာပင်ဖြစ်၏။ အုန်းတောရွာအဝင်၌ ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်း
အမွေဆက်ခံရရှိသော နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကိုတွေ့ရ၏။

နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး၏ ဗိသုကာလက်ရာသည် အလွန်
ရှေးကျသောလည်း အိမ်ကြီး၌ နေထိုင်ကြသော မျိုးရိုးစဉ်ဆက်များ
က ရှေးမှမပျက်ဘဲ ပြုပြင်ခဲ့ကြသဖြင့် ယနေ့တိုင် ကြွိုင်တောင့်
တင်းနေလေ၏။

အိမ်ကြီး၏ ပတ်ပတ်လည်၌ လွန်စွာခိုင်ခံ့သော ခြံစည်းရိုး
များ ရှိလေ၏။ သစ်ဝါးပေါသောဒေသဖြစ်သဖြင့် ခြံစည်းရိုးကို
သစ်များဖြင့်ပင် ကာရံထားလေ၏။

ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းက ၎င်းအမွေရရှိသော ရှေးအိမ်

ကြီးကိုကြည့်၍

“ဒီအိမ်ကြီးကို ကြည့်ရတာ ရှေးခေတ်က ဘုန်းကြီးကျောင်း

ကြီးနဲ့ တူလိုက်တာ”

ဟုမှတ်ချက်ချလေ၏။

အုန်းတောရွာ၌ သစ်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော အိမ်ကြီးအိမ်
ကောင်းများစွာတွေ့ရှိရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ မြင်းလည်း အိမ်ကြီးရှေ့သို့ရောက်သောအခါ
အိမ်ထဲမှ လင်မယားနှစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်တူသော လူနှစ်ဦးထွက်လာ
လေ၏။ ဒေါက်တာဌေးစိုးက ထိုလင်မယားကိုကြည့်၍

“အိမ်ကြီးရဲ့အစေခံ မောင်မြင့်တို့လင်မယားလေ၊ သူ့မိန်းမ
နာမည်က မခင်စိန်လို့ခေါ်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဒေါက်တာဌေးစိုးက မောင်မြင့်
တို့လင်မယားအား ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

ဒေါက်တာဌေးစိုးက

“ဟောဒီပုဂ္ဂိုလ်က ကိုစိန်သောင်းလို့ခေါ်တယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အမွေဆက်ခံရမဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ မင်းတို့လင်မယားရဲ့ အလုပ်ရှင်သစ်ပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့လင်မယားက ဒီအချိန်ကစပြီး ကိုယ့်ရဲ့အလုပ်ရှင်အသစ်ကို သစ္စာရှိရှိနဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေတော့”

ဟုပြောလေရာ မောင်မြတ်တို့လင်မယားသည် မောင်စိန်သောင်းကို ရိုက္ခိုးသောအမူအရာဖြင့် ကြည့်၍ မောင်မြတ်က

“ဆရာကြီးရှိစဉ်ကလုပ် ကိုစိန်သောင်းကို သဘောထားပါမယ်”

ဟု ကတိပြုလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ဒေါက်တာဌေးစိုးသည် ငှင်းနေထိုင်ရာ ရွာလယ်ရှိအိမ်သို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ကြီး၏ဧည့်ခန်း၌ ခဏထိုင်၍ အမောအပန်းဖြေကြလေ၏။

ထိုအခါ အစေခံမောင်မြတ်တို့လင်မယားက လက်ဖက်သုပ်၊ ရေခွေးကြမ်း စသည်တို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့စားသောက်နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးလေ၏။ ဧည့်ခန်းထဲရှိ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများအားလုံး လွန်စွာ ရှေးဆန်သော လက်ရာများဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေးမြန်မာ

ဘုရင်များလက်ထက်က မြို့စား၊ ရွာစားများအိမ်သို့ ရောက်ရှိနေသလောဟု ထင်မြင်မိလေ၏။

ထို့နောက် အစောလင်မယားက ကျွန်ုပ်နှင့်မောင်စိန်သောင်းအား အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်ရှိ အိပ်ခန်းအသီးသီးသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိပ်ခန်းထဲ၌ ခဏကြာအောင် နားနေကြပြီး ရေမိုးချိုးကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရေချိုးပြီးသောအခါ ညမောင်ရီသန်းစပြုလာပြီး မောင်မြင့်က အခန်းတံခါးကို လာခေါက်ပြီး ညစာစားရန် ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

ညစာစားပွဲမှာ ကြက်သားဆီပြန်၊ မုန့်လာဥချဉ်ရည်ဟင်း၊ ငါးပိကြော် စသည်ဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြင့် ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ညစာစားနေစဉ် မောင်မြင့်က

“ဆရာတို့ ညစာစားနေတုန်း ကျွန်တော့်ကို စကားနည်းနည်းပြောခွင့်ပြုပါ”

ဟုတောင်းဆိုလေရာ မောင်စိန်သောင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘာပြောမှာလဲဗျာ၊ ပြောစမ်းပါ”

ဟုခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်မြင့်တို့လင်မယားသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး မောင်မြင့်က

“ဒီလိုပါ၊ ဦးလေး ဦးဘိုးစံဆီမှာ ကျွန်တော်တို့လင်မယားနေထိုင်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းကြာပါပြီ၊ ဦးလေးကိုလဲ ကျွန်တော်တို့လင်မယားက ကိုယ့်အဖေအရင်းလိုပဲ မှတ်ယူခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးလေးသေဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေထိုင်ရတာ မပျော်ရွှင်တော့ဘူး၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဆက်နေရင် ဦးလေးမျက်နှာကိုပဲ အချိန်တိုင်း မြင်ပြီး ကျွန်တော်တို့လင်မယား စိတ်ချမ်းသာမှာမဟုတ်တော့

ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆရာ ဒီအိမ်ကြီးမှာနေလို့ အခြေကျသွားပြီဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လင်မယားကို အလုပ်ကထွက်ခွင့်ပြုပါ”

ဟုပြောလေရာ ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းက မျက်မှောင် ကြုတ်၍

“ခင်ဗျားတို့ ဒီအလုပ်ကထွက်ပြီးရင် ဘာလုပ်စားကြမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်မြင့်၏မိန်းမ မခင်စိန်က ဝင်ရောက်၍

“ကျွန်မတို့လင်မယားမှာ စုထားတဲ့ပိုက်ဆံ နည်းနည်းပါးပါး ရှိပါတယ်။ အညာဘက်ကိုတက်ပြီး ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လုပ်မယ်လို့ မှန်းထားပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဒီအိမ်မှာဆက်မနေတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာရယ်၊ ဦးလေးမျက်နှာကို အမြဲမြင်ယောင်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲလို့ ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းက ခေါင်းတ ဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ခင်ဗျားတို့ မပျော်ဘူးဆိုရင်လဲ ကျုပ်က အတင်းအကြပ် ဘားဆီးလို့မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ လောလောဆယ်တော့ နှစ်လ၊ သုံးလ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဆက်ပြီးနေပေးကြပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့စိတ်ကူးတွေ ပြောင်း ရင်ပြောင်းသွားနိုင်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ညစာကို ဆက်လက်စားသောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ညစာစားပြီးနောက် ခရီးယန်းလာသဖြင့် လူစု ခွဲပြီး အိပ်ခန်းဆီသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သင့်နေသော ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးသို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်
သည့်အချိန်မှစ၍ ထူးခြားသော ခံစားမှုတစ်မျိုးကို ခံစားရလေ၏။
ထိုခံစားမှုမှာ အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်များ
လေးလံထိုင်းမှိုင်းသွားပြီး လန်းဆန်းတက်ကြွမှုများ ပျောက်ဆုံးသွား
ခြင်းဖြစ်၏။

ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီး၏ အခန်းအပြင်အဆင်နှင့် မှိုင်းညှိသော

ဝေတနာစာပေ

အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်များ လေးလံထိုင်း
မှိုင်းသွားသည် ထင်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာသို့ စောစီးစွာဝင်ခဲ့သော်လည်း ညဉ့်
အတော်နက်သည်အထိ အိပ်စက်မပျော်နိုင်ဘဲရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်သည်အထိ အိပ်ရာထဲတွင်
လူးလိမ့်ပြီး အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲရှိနေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဟီးခနဲ ငိုနှိုက်လိုက်
သော အသံကိုကြားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အကာလ ညအခါကြီး၌ မိန်းမတစ်ယောက်၏
ခမ်းပန်းတနည်း နှိုက်ငိုသံကြီးကြောင့် အိပ်ရာမှ ဝုန်းခနဲထထိုင်
လိုက်လေ၏။

သို့သော် ထိုမိန်းမ၏ ငိုနှိုက်သံသည် တစ်ကြိမ်တည်းကြား
ရပြီး ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

ကျွန်ုပ်သည် ငိုရှိုက်သံကို ဆက်လက်ကြားရင်းဖြင့် စောင့်
နေရင်း မှေးခနဲဖြစ်ပြီး အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ရေဇွေးကြမ်းနှင့်ထမင်းကြော် စား
ဆောက်သည့်အချိန်၌ ကျွန်ုပ်က မောင်စိန်သောင်းကိုကြည့်၍

“ညတုန်းက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ငိုရှိုက်သံကြီးကို ကြား
လိုက်ရတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်စိန်သောင်းသည် ကျွန်ုပ်ကို အံ့သြဟန်
ဖြင့်ကြည့်၍

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဝမ်းယမ်းတနည်း ငိုရှိုက်သံကြီး ဟုတ်
လား၊ ကျုပ်လည်း ကြားလိုက်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတည်း

၁၁၄ မောင်မြင့်

ကြားလိုက်ရလို့ ကျုပ်အိပ်မက်မက်နေတယ်ထင်ခဲ့တာပျ။ မောင်မြင့်
ကိုမေးကြည့်ရအောင်”

ဟုဆိုပြီး မောင်မြင့်ကိုအနီးသို့ခေါ်၍ ညက ကြားခဲ့သော
ငိုရှိုက်သံကြီးကို မေးမြန်းလေ၏။

အဆစ်မောင်မြင့်သည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဝမ်းပန်းတနည်း
ငိုကြွေးသံ အကြောင်းကိုမေးမြန်းလိုက်သောအခါ မျက်နှာကွက်ခဲ
ပျက်သွားသော်လည်း

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်ပဲရှိ
ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမကလဲ ညတုန်းက မငိုပါဘူး
ဆရာတို့ စိတ်ထင်လို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေရာ ဘီလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းက သဘောတူ
ဟန်မရှိဘဲ

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကြားခဲ့တာပျ၊ စိတ်ထင်လို့ မဖြစ်

နိုင်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ မောင်မြင့်က မျက်နှာပျက်သွား

ပြီး

“ရွာထဲက မိန်းမတစ်ယောက်များ ငိုသလားမသိဘူး”

ဟု သူ၏စကားကို လျော့ချလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မောင်မြင့်၏စကားကို ယုံကြည်ခြင်းမရှိဘဲ ဤ
အိမ်ကြီး၌ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ရှိမည်ဟု ယုံကြည်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းကြော်စားပြီးနောက် ခြံထဲသို့ဆင်း၍
လမ်း လျှောက်လေ၏။

ထိုသို့လျှောက်ရင်း ခြံတံခါးအနီးသို့ရောက်သောအခါ ရွာထဲမှ
ပြန်လာသော မောင်မြင့်၏မိန်းမ မခင်စိန်ကိုတွေ့ရ၏။

မခင်စိန်၏မျက်လုံးများ နီရဲမို့မောက်နေပြီး မျက်စိမျက်နှာ
သာမယာရှိနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ညက ငိုကြွေးသူမှာ မခင်စိန်ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်
ဟု ယူဆလိုက်လေ၏။

မခင်စိန်သည် အကာလ ညအခါ၌ အဘယ်ကြောင့် ဝမ်းပန်း
တနည်း ငိုကြွေးနေသနည်း။

မခင်စိန် ငိုကြွေးခြင်းကို လင်ဖြစ်သူ မောင်မြင့်က အဘယ်
ကြောင့် ဖုံးဖိုထားလေသနည်း။

မောင်မြင့်တို့လင်မယား၌ ရှုပ်ပွေသော အကြံအစည်များရှိ
နေလေသလားမသိ။

ကျွန်ုပ်သည် အစေခံမောင်မြင့်ကို အနည်းငယ် သံသယဝင်
လာသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့၌ ဒေါက်တာဌေးစိုးနှင့် ဘီလပ်ပြန်မောင်စိန်
သောင်းကို နောက်ယောင်ခံလိုက်သူမှာ မောင်မြင့်ပင်ဖြစ်လေသလား
ဟု ထင်မြင်မိလေ၏။

www.burmeseclassic.com

စေတနာစာပေ

ဂျပဒါမင်းထင်သည် မိုးကောင်းဘူတာသို့ ကြေးနန်းရှိက်၍
အစေခံမောင်မြင့် အုန်းတောရွာ၌ ရှိမရှိ စုံစမ်းခဲ့လေ၏။

ထို့ကြောင့် မိုးကောင်းဘူတာသို့ ကိုယ်တိုင်သွားပြီး စုံစမ်းရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘီလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းကို မသိမသာ အကဲ
ခတ်ကြည့်လိုက်ရာ မောင်စိန်သောင်းသည် ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီး၏

စေတနာစာပေ

ကျွန်ုပ်သည် အုန်းတောရွာဘက်သို့ တစ်ယောက်တည်း ခြေ
လျင်လျှောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အုန်းတောရွာထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ရွာထိပ်ရေကန်ကြီး
အနီး၌ ငါးမျှားနေသောလူတစ်ဦးကိုတွေ့ရှိရပြီး ထိုသူက ကျွန်ုပ်
ကို ငဲ့စောင်းကြည့်၍

“အုန်းတောရွာမှာနေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားကိုရီးကောင်း”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ငါးမျှားနေသူက ကျွန်ုပ်
၏အမည်ကို သိနေခြင်းအတွက် အံ့သြသွားလေ၏။

ငါးမျှားနေသောလူက ကျွန်ုပ်ကို ဖော်ရွေဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ကျုပ်နာမည် တိုးအောင်လို့ခေါ်ပါတယ်၊ သေလွန်သွား
တဲ့ ဦးဘိုးစံနဲ့ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ။ မိတ်ဆွေ
ရဲ့နာမည်ကို သိနေလို့ အံ့သြနေသလား။ ဒေါက်တာဦးငွေစိုး ပြော
ပြလို့သိနေတာပါ။ ဦးဘိုးစံ သေဆုံးမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ ဂျမဒါမင်းထင်
ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကူအညီတောင်းခံတယ်ဆိုကာလဲ သိပါတယ်၊
ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေကြီး ဦးဘိုးစံ သေဆုံးသွားတာ နှမြောစရာဗျာ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က တိုးအောင်ဆိုသူကိုကြည့်၍

“မိတ်ဆွေက ဦးဘိုးစံသေဆုံးမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို
ထင်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ကိုတိုးအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဦးဘိုးစံ သေဆုံးမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ လူအများနဲ့ကျုပ်ရဲ့ သဘောထား ကွာခြားတယ်ဗျ၊ လူတွေက ပယောဂလိုလို ဘာလိုလို ထင်မြင်နေကြတယ်၊ သိပ္ပံခေတ်နဲ့ မလျော်ညီတဲ့ ခွေးဘီလူးကြီး ဘာညာနဲ့ပြောကြတယ်၊ ဒေါက်တာဌေးရိုးကိုယ်တိုင် ပရလောကနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လို့ ယူဆပုံရတယ်”

ဟုပြောရင်း ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တိုးအောင်ဆိုသူ၏စကားကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေလေ၏။ တိုးအောင်က ဆက်လက်၍

“ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေကြီး ဦးဘိုးစံက တော်တော်အယူသည်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဗျ၊ သူတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် သွေးရိုးသားရိုး သေဆုံးမှုမရှိဘူးလို့ တယူသန့်စွဲမှတ်နေတယ်၊ တိုက်ဆိုင်မှုတွေကို ကျိန်စာတစ်ခုလို့ ထင်နေတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ရွာထဲက ခွေးတစ်ကောင်ကို ရုတ်

ဘရက်မြင်ပြီး သွေးလန့်သေဆုံးသွားတယ်လို့ထင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တိုးအောင်ဆိုသူ၏စကားသည် ပြစ်နိုင်ချေရှိသည်ဟု ယူဆမိလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရွာပြင်တောစပ်မှ လွန်စွာကျယ်လောင်သော ခွေးအူသံကြီးကို ကြားလိုက်ရ၏။

ထိုခွေးအူသံသည် ကျွန်ုပ်တစ်သက်၌ ကြားဖူးသည့် ခွေးအူသံများအနက် အကျယ်လောင်ဆုံးဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခွေးအူသံကြောင့် ကြက်သီးတဖြုန်းဖြုန်းထသွားပြီး တိုးအောင်ကိုကြည့်ကာ

“ခွေးအူသံကြီးက ကျယ်လောင်လှပါလား၊ ဘယ်ကခွေးများလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တိုးအောင်၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး

“ဘယ်ကခွေးလဲမသိဘူး၊ တောစပ်လျှိုကြီးထဲက ခွေးနဲ့တူ
တယ်၊ အုန်းတောရွာကလူတွေကတော့ ခွေးအူသံကို ရိုးနေပါပြီ”
ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် တောစပ်ဘက်သို့ ငဲ့စောင်း
ကြည့်၍

“ခွေးအူသံက ဒီလောက်ကျယ်လောင်ပြီး ကြောက်ဖို့ကောင်း
နေရင် ခွေးရဲ့အရွယ်က ကျွဲပေါက်လောက်ရှိမယ်”
ဟုပြောလိုက်လေ၏။ တိုးအောင်က တောစပ်သို့ကြည့်၍

“ဒီလိုခွေးအူသံမျိုးကို ကြားရလို့ ဦးဘိုးစံကြီး အသည်း
ထိတ် သေသွားတာနဲ့တူတယ်၊ ကျုပ်တို့အိမ်ကိုလိုက်ပြီး လည်ပါ
ဗျာ၊ ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောရ
အောင်၊ ကျုပ်တို့မှာ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်”
ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သေသူဦးဘိုးစံ၏ မိတ်ဆွေဆိုသူ တိုးအောင်
နှင့် စကားပြောဆိုရင်း သဲလွန်စ ရရန် ရည်သန်ပြီး သူ၏အိမ်သို့
လိုက်ရန် သဘောတူလေ၏။

တိုးအောင်သည် ကန်စပ်သို့သွား၍ ငါးမျှားရန်ယူဆောင်လာ
သော ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရွာဘက်မှ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်
လျှောက်လှမ်းလာပြီး ကျွန်ုပ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်ရသောအခါ
အနီးသို့လာ၍ စိုးရိမ်ပူပန်သောအမူအရာဖြင့်

“ဒီရွာကနေ အမြန်ဆုံးထွက်သွားပါ၊ ရှင့်အသက်အန္တရာယ်
ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မစကားကို ယုံပါ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမလှလေးကို အံ့သြဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍

“မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့်အန္တရာယ်ရှိမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမလှလေးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျွန်မဘယ်သူလဲဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ရှင်သာ ရွာက
အမြန်ဆုံးထွက်သွားပါ”

ဟု အလောတကြီးပြောလေ၏။

ထိုစဉ် ငါးမျှားရန် ယူဆောင်လာသော ပစ္စည်းများကို ယူ
ဆောင်၍ တိုးအောင်ရောက်ရှိလာ၏။

ထို့နောက် မိန်းမလှလေးကိုကြည့်၍

“ဟေ့ ချောမေ၊ ဘာကိစ္စလိုက်လာတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ချောမေဆိုသော မိန်းကလေးသည် တိုးအောင်
၏ညီမမှန်း ရိပ်စားမိသွားလေ၏။

ချောမေက တိုးအောင်ကိုကြည့်၍

“ထမင်းစားချိန်ရောက်လို့ အစ်ကိုကို လာခေါ်တာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ တိုးအောင်က ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍

“ဒါဆိုရင် အတော်ပဲ၊ ဟောဒီက မိတ်ဆွေမှာမည်က ကို
မိုးကောင်းလို့ခေါ်တယ်၊ ကိုမိုးကောင်းကိုလဲ ထမင်းစားဖိတ်ရ
မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

တိုးအောင်၏စကားကြောင့် ချောမေဆိုသောမိန်းကလေး
သည် ကျွန်ုပ်ကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“သူက မြို့ကရောက်လာတဲ့ ကောလိပ်ကျောင်းသား ကိုစိန်
သောင်းမဟုတ်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ တိုးအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒီမိတ်ဆွေက ကိုစိန်သောင်းရဲ့စည့်သည်ပဲကွ၊ ဘာပဲဖြစ်

ဖြစ် အစ်ကိုတို့အိမ်ကို အလည်ခေါ်ရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဘိုးစံ၏မိတ်ဆွေ တိုးအောင်ဆိုသူ၏အနောက်

သို့ လိုက်ခဲ့လေ၏။

ဒေါက်တာဌေးစိုးထံတွင် တိုးအောင်၏အကြောင်းကို မေးမြန်း

ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

BURMESE
CLASSIC

ကျွန်ုပ်သည် တိုးအောင်တို့မောင်နှမနှင့် လိုက်လာခဲ့ပြီး ရွာ
၏တစ်နေရာရှိ သပ်ရပ်သောအိမ်ကလေးသို့ ရောက်ရှိလေ၏။

တိုးအောင်သည် ရွာ၌ စီးပွားရေးကောင်းမွန်သော အနေ
အထားမျိုးရှိလေ၏။

တိုးအောင်တို့မောင်နှမသည် ကျွန်ုပ်အား နေ့လယ်စာစား
ရန် ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်က မျှော့ကြမ်းနှင့် ထန်းလျက်ဖြူချပ်ကိုသာစား၍
နောင်အခါမှ ထမင်းစားမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တိုးအောင်တို့ မောင်နှမနှင့် ခဏကြာအောင်
စကားပြောဆိုပြီး ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးသို့ ပြန်ခဲ့၏။

လမ်းခရီး၌ ကျွန်ုပ်ကို သတိပေးရန်ကြိုးစားနေသော မိန်းမလှ
လေး၏အကြောင်းများကို တွေးတောနေလေ၏။

မိန်းမလှလေးသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ မသိအောင် ကောလိပ်
ကျောင်းသား မောင်စိန်သောင်း၏ အသက်အန္တရာယ်အတွက် သတိ
ပေးစကား ပြောဆိုခဲ့၏။

ချောမေဆိုသော မိန်းမလှလေးသည် ကိုစိန်သောင်း၏
အသက်အန္တရာယ် ကျရောက်မည့်အရေးကို ရိုက်မိပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်သည်
တိုးအောင်တို့မောင်နှမကို မသင်္ကာဖွယ်စာရင်း၌ သွင်းလိုက်၏။
ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသောအခါ ဒေါက်တာဌေးစိုး

ချောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ဒေါက်တာဌေးစိုးက ပြုံး၍သော
အမူအရာဖြင့်

“ကိုမိုးကောင်း ကျုပ်တို့ရွာထဲမှာ ပျော်နေပြီထင်တယ်”
ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဒေါက်တာဌေးစိုး၏စကားကို နာထောင်နေရာမှ
“ကိုတိုးအောင်ဆိုတဲ့လူနဲ့ တွေ့လို့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး သူ့အိမ်
၌ လိုက်သွားတာပါ။ ကိုတိုးအောင်က ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒေါက်တာဌေးစိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ကိုတိုးအောင်က ရွာမှာ လယ်တွေလိုက်ဝယ်နေတဲ့ လယ်
ပိုင်ရှင်ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ကိုတိုးအောင်က ဦးဘိုးစံနဲ့
အတော်ခင်မင်ပုံရတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာဌေးစိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ကိုတိုးအောင်က ဒီရွာသားမဟုတ်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်

လောက်ကမှ ရွာကိုပြောင်းရွှေ့လာတာပါ။ ကိုတိုးအောင်မှာ မခင်စိန်ဆိုတဲ့ ညီမတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဦးဘိုးစံမသေမီက ကျုပ်တို့နဲ့အတူ မကြာခဏစကားဝိုင်းဖွဲ့ခဲ့တဲ့သူပါ။ ကိုတိုးအောင်က ပညာရှိတစ်ယောက် မဟုတ်ပေမဲ့ ကျုပ်တို့လူစုနဲ့ စကားဝိုင်းဖွဲ့လို့ ကောင်းတဲ့သူပါ။ ကိုတိုးအောင် ဒီကိုလာလည်မယ်ဆိုရင် မောင်စိန်သောင်းနဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ပေးရမယ်။ ကိုတိုးအောင်ဟာ စကားအပြောအဆို ရည်ရွယ်တဲ့အတွက် မောင်စိန်သောင်းနဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားမှာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဒေါက်တာငွေစိုးကိုကြည့်၍

“ကိုတိုးအောင်ကို မသင်္ကာစရာ အချက်မတွေ့ ရဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဒေါက်တာငွေစိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကိုတိုးအောင်က ဦးဘိုးစံနဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေ

တစ်ယောက်ပဲ။ မကောင်းတဲ့ အကြံအစည်ရှိမယ်မထင်ပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ကိုတိုးအောင် ဒီရွာဇာတိပဲလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဒေါက်တာငွေစိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကိုတိုးအောင်က ဒီရွာကိုပြောင်းလာတာ သုံးနှစ်လောက်

ပဲရှိသေးတယ်။ သူ့ရဲ့ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သူတွေ ဒီရွာဝန်းကျင်မှာ

ရှိတယ်ဆိုလို့ လာရှာရင်း ဒီအရပ်မှာ အခြေချဖြစ်သွားတာပဲ။ ကိုတိုးအောင် ဒီအရပ်ကို ရောက်လာပြီး လယ်ဧက တော်တော် များများကို ဝယ်ယူခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ကိုတိုးအောင်ရဲ့ ညီမ ချောမေဆိုတာရှိတယ်နော်”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဒေါက်တာဌေးစိုးက

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုတိုးအောင်က သူညီမကို တော်တော်ချစ်
ပုံရတယ်၊ ချောမေက အလွန်ချောပေလှပတယ်၊ ရွာထဲက
ကာလသားတွေက ချောမေကို နောက်ပိုးရင်လည်း လုံးဝမကြိုက်ဘူး
ကိုတိုးအောင်က လယ်ပိုင်ရှင်ပီပီ လူတန်းစား ခွဲခြားတယ် ဆိုပြီး
သူညီမကို ဘယ်သူမှ ထိဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူး၊ ချောမေကတော့
နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး သွေးအေးအေးနေတတ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်
ယောက်ပါ၊ ဆတ်ဆတ်ကြဲတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့စကားကို တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်
စွာ နားထောင်နေသော ကောလိပ်ကျောင်းသား ကိုစိန်သောင်းက

“ဒေါက်တာပြောတဲ့စကားထဲမှာ ချောမေက အလွန်
ချောမောလှပတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကျွန်တော်စိတ်အဝင်စားဆုံးပဲ”

ဟုပြောလေရာ ဒေါက်တာဌေးစိုးက ရယ်မော၍

“မောင်စိန်သောင်း ချောမေကိုတွေ့ရင် ကျုပ်စကား
နှိမ့်မှန် သိရမယ်၊ မောင်စိန်သောင်းနဲ့ ချောမေဆိုရင် အလွန်လိုက်
အက်တဲ့ စုံတွဲတစ်တွဲ ဖြစ်မှာပဲ”

ဟုပြောလေရာ မောင်စိန်သောင်း ရယ်မော၍

“ဒါဆိုရင်တော့ ချောမေဆိုတဲ့ မိန်းမချောလေးကို ကျွန်
တော် အမြန်ဆုံးတွေ့ချင်နေပြီ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဒေါက်တာဌေးစိုးက ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီး
၏ အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်၍

“ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ကိုတိုးအောင်တို့ မောင်နှမ
ရောက်လာပါပြီဗျာ”

ဟုပြောလေရာ မောင်စိန်သောင်းသည် အိမ်ရှေ့သို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်ပြီး ချောမေကို မြင်တွေ့မိလျှင်

“ဒေါက်တာပြောတာ အမှန်ပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘီလပ်မှာ ပညာသင်ခဲ့တဲ့ သက်တမ်းကစလျှောက် မိန်းမလှတွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချောမေကို မမီဘူးဗျို့၊ ကျုပ်တော့ ချောမေ ကို မြင်မြင်ချင်း နှစ်သက်သွားပြီ”

ဟုပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဒေါက်တာဌေးဦး သည် အိမ်ရှေ့သို့ထွက်၍ ကိုတိုးအောင်တို့ မောင်နှမကို ကြိုဆို လေ၏။ ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဦးဆောင်၍ ခေါ်လာပြီး တိုးအောင်တို့ မောင်နှမကို ဘီလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းနှင့် မိတ်ဆက် ပေးလေ၏။

မောင်စိန်သောင်းသည် ချောမေကို မြင်မြင်ချင်း မေတ္တာ စိတ်များယိုဖိတ်သွားသည်ဖြစ်ရာ သူမ၏ မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ချောမေသည် မိန်းမတို့၏ သဘာဝအသိကြောင့် မောင်စိန်သောင်း၏ အကြည့်ကို နားလည်သဘောပေါက်ပြီး၊

မျက်လွှာကိုချလိုက်လေ၏။ ဒေါက်တာဌေးဦးက

“ကိုတိုးအောင်နဲ့ ကိုမိုးကောင်းကတော့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီးပြီ ဆိုတော့ မိတ်ဆက်စရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ဟောဒီက ကိုစိန်သောင်း နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရတော့မယ်၊ ကိုစိန်သောင်းက လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်း ကပဲ ဘီလပ်က ပညာသင်ပြီး ပြန်ခဲ့တာဗျ၊ ဦးဘိုးစံရဲ့ အမွေဆက်ခံ သူပေါ့ဗျာ”

ဟုမိတ်ဆက်လိုက်လေရာ မောင်စိန်သောင်းက ချောမေကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်နေရာမှ

“ကိုတိုးအောင်တို့မောင်နှမ ဦးဘိုးစံရှိစဉ်တုန်းကလို ဒီအိမ်ကြီးကို တံခါးမရှိ ဓားမရှိဝင်ထွက်နိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကိုလဲ မိတ်ဆွေရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကိုတိုးအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ်တို့က ဦးဘိုးစံကို ဦးလေးအရင်းတစ်ယောက်လို့

၁၇၈ မင်းမြတ်သူ

ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့တာဗျ။ ဒါကြောင့် ကိုစိန်သောင်းကိုလဲ ခင်မင်ပါ
တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကိုလဲ ကိုစိန်သောင်းလာလည်နိုင်
ပါတယ်”

ဟုပြောကာ ဧည့်သည်များကို ကော်ဖီနှင့် မုန့်များ
ဧည့်ခံလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကိုစိန်သောင်းက ချောမေ၏ လှပသော
မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေသဖြင့် ချောမေသည် မနေတတ်
မထိုင်တတ်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို တိုးအောင်ရိပ်မိ
သွားပြီး မျက်နှာပျက်ယွင်းသွားကြောင်းလည်း သတိပြုနေမိ၏။

ခဏကြာလျှင် တိုးအောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို
နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ ဘီလပ်ပြန် မောင်စိန်
သောင်းသည် ချောမေ၏ ကားစွင့်သော တင်သားများကို ကြည့်ရှု၍

“ဒေါက်တာ ပြောတာထက်တောင် ပိုပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိ

ဝေတာနာစာပေ

ချောမေ ၁၇၉

တယ်ဗျာ။ ကျုပ်ဘီလပ်မှာ ဘိုမတွေ အများကြီးတွေ့ဖူးပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် ချောမေလောက် မဟန်ဘူးဗျ။ ကျုပ်တော့ ချောမေကို
မရ ရအောင် ဂိုးပန်းတော့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဂိုးပန်းတာကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
အန္တရာယ်ကိုလဲ သတိထားဦးနော်၊ ကိုစိန်သောင်း ချောမေကို ဂိုးပန်း
ချင်တယ်ဆိုတာ ကိုတိုးအောင် ရိပ်မိပုံရတယ်၊ သူ့မျက်နှာသိပ်
မသာယာဘူးနော်”

ဟုပြောလေ၏။ ဒေါက်တာဌေးစိုးက ဝင်ရောက်၍

“ကိုတိုးအောင်ဟာ သူညီမကို ဘယ်ရွာသားနဲ့မှ သဘော
မတူဘူးဗျ။ ဒါတော့ သတိထားရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဘီလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်း၏မာန်မာန

ကိုထိခိုက်သွားပြီး

ဝေတာနာစာပေ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်က ဒီရွာသားမှ မဟုတ်တာ၊ ကျုပ်လို လူကို ကိုတိုးအောင်အနေနဲ့ သဘောမတူစရာ အကြောင်းမရှိဘူး လို့ ထင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီရွာမှာ ကိုစိန်သောင်းအတွက် အန္တရာယ် ရှိတဲ့အတွက် အရဲမစွန့်ချင်ဘူး”

ဟု တားဆီးလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ မောင်စိန်သောင်း

သည် ကျွန်ုပ်ကို အဖော်ခေါ်၍ တိုးအောင်တို့ အိမ်သို့ သွားလည် ကြလေ၏။ ရွာသူရွာသားများသည် ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်စိန်သောင်းကို နှစ်ဆောင်မြိုင်အိမ်ကြီး အရှင်သခင်များဟု ယူဆကာ လေးစား အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုကြလေ၏။

တိုးအောင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်စိန်သောင်းကို မြင်သော အခါ ရုတ်တရက် အံ့သြသွားပြီး မျက်နှာမကြည်မသာဖြင့် ကျွန်ုပ်

တို့ကို အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

ချောမေဆိုသော မိန်းမလှလေးသည် ကျွန်ုပ်တို့စားသောက်ရန် ရေဇွေးကြမ်း၊ ပဲခြမ်းသုပ်၊ လက်ဖက်သုပ် စသည်ဖြင့် စီစဉ်ပေးလေ၏။ ဘီလပ်ပြန် ကိုစိန်သောင်းသည် ချောမေကို မျက်တောင်မခတ်တန်းကြည့်၍ နောက်ပိုးရူးတစ်ယောက် ကဲ့သို့ ပြုလုပ်နေလေ၏။

ချောမေသည် မောင်စိန်သောင်း၏ ပိုးပန်းမှုများကို ရိပ်စားမိပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့ မောင်နှမကို အကဲခတ်နေလေရာ တိုးအောင်သည် ကိုစိန်သောင်း၏ အပြုအမူကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံရ၏။

ဘီလပ်ပြန် ကိုစိန်သောင်းသည် မိမိ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာအားကိုးဖြင့် သူ၏မေတ္တာကို ချောမေ လက်ခံရမည်ဟု ယူဆထားလေ၏။ ချောမေကလည်း မောင်စိန်သောင်း၏ မေတ္တာကို

ဘုံပြန်လိုသော သဘောရှိလေ၏။

သို့သော် အစ်ကိုဖြစ်သူ တိုးအောင်ကို ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ဘီလပ်ပြန် ကိုစိန်သောင်းကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မဆက်ဆံရဲချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တိုးအောင်တို့ မောင်နှမ၏ နေအိမ်၌ အငှက်ကြာအောင် နေထိုင်ပြီးနောက် အိမ်သို့ ပြန်လာကြလေ၏။ အပြန်လမ်း၌ ကျွန်ုပ်က

“တိုးအောင်ကို ကြည့်ရတာ မျက်နှာသိပ်မကောင်းဘူး၊ သဘာလို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား” ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကိုစိန်သောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“သူ့နှမကို အစိုးရိမ်လွန်နေတာဗျ၊ တကယ်ဆိုရင် သူနှမကို ကျွန်တော်လို ဘီလပ်ပြန် တစ်ယောက်နဲ့မှ သဘောမတူဘူးဆိုရင် သူ့ဘယ်သူနဲ့ သဘောတူမှလဲ။ ချောမေကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်ကို လိုလားနှစ်သက်ဟန် ရှိပါတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်၍

“မှန်ပါတယ် ကိုစိန်သောင်းလို လူမျိုးကိုတောင် သူနှမ
နဲ့ သဘောမတူဘူး ဆိုတာ ကျုပ်တော့စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ နှမကို
အချစ်ပိုနေတဲ့ စိတ္တဇရောဂါများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုစိန်သောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ကျွန်တော်ကလဲ ချောမေကို ကြည့်လေမြင်လေ
သံယောဇဉ် ပိုလေဖြစ်လေပြီ၊ သူခမြာ စည်းကမ်းအလွန်ကြီးတဲ့
အစ်ကို လက်အောက်မှာ နေရတာ သနားစရာဗျာ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်
ချောမေဟာ အပျိုကြီးဘဝရောက်မှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဒါအမှန်ပဲဗျာ၊ ကိုတိုးအောင် စည်းကမ်းနဲ့ ဆိုရင် ချောမေ
ကို ဘယ်ကာလသားမှ စရဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ဘိလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်းက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှမတစ်ယောက်လုံး ရှိတာ အခုလို
သံကွန်ခြာနဲ့ အုပ်ထားတာ မတရားပါဘူးဗျာ၊ နှမ အပေါ် မစာနာ
ရလည်းကျပါတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ချောမေကို မရရအောင် ပိုးယန်း
မယ်ဗျာ၊ ကိုတိုးအောင် သဘောမတူရင်လဲ မရရအောင်ကြိုး
စားမှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မေတ္တာစိတ် မွန်နေသော
ကိုစိန်သောင်းအကြောင်းကို ဒေါက်တာဌေးစိုးအား ပြောပြရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ စဉ်းစားရင်း ရန်ကုန်၌
ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိတ်ဆွေကြီး ဂျမဒါမင်းထင်ကို သတိရလိုက်
လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်သာ ရှိလျှင် ဘိလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်း၏
အရေးကို မည်သို့ ဆုံးဖြတ်လေမည် မသိချေ။

“ဆရာလေး နံနက်က အစောကြီး အိပ်ရာထပြီး လမ်း
လျှောက်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားပါတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မုန့်ဟင်းခါးကိုပင် မစားတော့
ဘဲ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်၍

“ကိုစိန်သောင်းကို ရွာထဲကို တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လို့
မဖြစ်ဘူးကွ၊ သူရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ ကျုပ်က
ရန်ကုန်မြို့က လိုက်လာတာ၊ သူ့နောက်ကို လိုက်မှဖြစ်မယ်”

ဟုဆိုကာ အိမ်ထဲမှ ကမန်းကတန်း ထွက်ခဲ့လေ၏။ ခြံ
ဘဲခါးဝရောက်မှ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုယ်နှင့်မကွာဆောင်ထားသော ခြောက်
လုံးပြူးသေနတ် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း သတိရလိုက်၏။

သို့သော် အိမ်ထဲသို့ ပြန်မယူတော့ဘဲ ဘီလပ်ပြန် မောင်
မိန်သောင်းရှိမည့် ရွာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုစိန်
သောင်းအား တိုးအောင်တို့မောင်နှမ၏ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်၌သာ

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာ
နိုးပြီး နံနက်စာစားရန် ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ မောင်မြင့်
တို့လင်မယားသည် ကျွန်ုပ်စားသောက်ရန် မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပန်းကန်
ကိုသာ ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်က

“ကိုစိန်သောင်း အိပ်ရာမနိုးသေးဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်မြင့်က

၁၄၈ ခရစ်နှစ်

တွေ့ရှိမည်ထင်၏။ ထို့ကြောင့် တိုးအောင်တို့ အိမ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ရွာ၏ တစ်နေရာရှိ ရေကန်ကြီး အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဆူညံစွာ ပြောဆိုသံများကို ကြားရသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကိုစိန်သောင်းနှင့် တိုးအောင်တို့ မောင်နှမ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားသောနေဟန် လူစုရှိရာသို့ သွားခဲ့၏။ တိုးအောင်သည် ကျုပ်ကို မြင်သောအခါ အံ့ကို ကြိတ်၍

“ဒီမှာ ကိုမိုးကောင်း၊ ကိုစိန်သောင်းရဲ့ အပြုအမူကို တားဆီးပေးပါ။ သူဟာ ကျုပ်ညီမလေးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကိုစိန်သောင်းကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘီလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်းက ကမန်းကတန်း လက်ကာပြု၍

— ဝေတနာတပေ —

“သူ့စကားကို တလွဲမထင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ဘီလပ်ပြန် တစ်ယောက်ပါ။ ဒီလိုအောက်တန်းကျတဲ့ အပြုအမူမျိုးကို မကျူးလွန်ပါဘူး၊ ဒီနေ့မနက် လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း ရေကန်နံဘေးမှာ ယန်းကောက်နေတဲ့ ချောမေကိုမြင်ပြီး စကားပြောဆို နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေရာ တိုးအောင်က ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ဟေ့လူ ကျုပ်နှမကို ခင်ဗျားဖက်တာ ကျုပ်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တယ်”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။ ချောမေသည် ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ရေကန်နံဘေး၌ ငိုရွှိက်နေလေ၏။ ဘီလပ်ပြန် ကိုစိန်သောင်းက ဆက်လက်၍

“ဒီလိုပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေရဲ့ ဘာသာဘာဝ ချောမေကို နှစ်ကိုယ်ချင်းမြင်တော့ အခွင့်အရေး ပေါ်ပြီဆိုတော့

— ဝေတနာတပေ —

မေတ္တာရှိကြောင်း ဖွင့်ပြောခဲ့တယ်။ ချောမေက ကျုပ်မေတ္တာကို တုံ့ပြန်ဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်နေတာနဲ့ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ပြီး သူက ပန်းနှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်မိတာပါ။ သူ့ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျုပ်ကို ယုံကြည်ဖို့ အမှန်တကယ် မေတ္တာရှိလို့ မိသားဖသားပီပီ တောင်း ရမ်းချင်ကြောင်း ပြောဆိုတာပါ။ ဒီမှာ ကိုတိုးအောင် ခင်ဗျားနှစ်ယောက် ကျုပ်က အရှက်ရအောင် ကြံတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အမှန်တကယ် လက်ထပ်ပြီး ယူချင်နေတာ။ ကျုပ်လို ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနဲ့မှ ခင်ဗျားညီမကို သဘောမတူရင် ဘယ်လိုလူနဲ့ သဘောတူမှာလဲ”

ဟုပြောဆိုလိုက်လေ၏ ထိုအခါ တိုးအောင်၏ မျက်နှာ၏ ပျက်သွားပြီး

“ဒီမှာ ကျုပ်နှစ်ယောက် ဘယ်လိုလူနဲ့မှ သဘောမတူဘူး၊ ဒါကြောင့် မောင်နှမ နှစ်ယောက်တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ သူဌေးသား ပိုက်ဆံဝါလား ဆိုပြီး ငွေတွေ

ဂုဏ်တွေ အားကိုးနဲ့ အနိုင်ယူလို့ ရမယ်ထင်သလား၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို နောက်ဆုံး ပြောချင်တာက ဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်နှစ်ယောက် နှောင့်ယှက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ ဦးလေး ဦးဘိုးခံ မျက်နှာကြောင့် ခင်ဗျားကို ဒီလောက်သည်းခံ နေတယ်မှတ်ပါ”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။ တိုးအောင်၏ စကား ကြောင့် ဘိလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်းက မကျေမနပ်ဟန်ဖြင့်

“ဒါတော့ ခင်ဗျား မတရားဘူး၊ ခင်ဗျား နှစ်ယောက်မှာ ခင်ဗျားက သက်သက်မဲ့ အမိန့်အာဏာ အားကိုးပြီး အနိုင်ကျင့် တာပဲ”

ဟုစွပ်စွဲလေ၏။ ထိုအခါ တိုးအောင်က လက်သီးဆုပ်၍

“ကျုပ်တို့မောင်နှမကြားမှာ ခင်ဗျားသွေးခွဲစရာ မလိုဘူး၊ ဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ်နှစ်ယောက် မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ရန်သူမဖြစ်ချင်ဘူး”

ဟုဆိုကာ ငိုယိုနေသော နှစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲ၍ ထွက်ခွာ

သွားလေ၏။ ၎င်းတို့မောင်နှမ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ကိုစိန်
သောင်းက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ဒီလူမတရားဘူးဗျာ၊ သူနှမက ကျုပ်အပေါ်မှာ မေတ္တာ
တုံ့ပြန်ချင်ပါတယ်၊ သူ့ကြောင့် နောက်ကို ပြန်ဆုတ်သွားတာ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တိုးအောင်ရဲ့ သဘောထားက ပြင်းထန်
လွန်းတယ်၊ ရှေ့ဆက်တိုးမယ်ဆိုရင် ပြဿနာတွေ စုံလိမ့်မယ်၊
ချောမေကို မေ့ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဘီလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်းက သက်ပြင်း
ချ၍

“ကျုပ်ကံက ဆိုးပါတယ်ဗျာ၊ ဘီလပ်မှာ နေတုန်းက
ဘယ် မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး၊ အုန်းတောရွာကို ရောက်မှ
ကျေးတောသူကလေးတစ်ယောက်ကို မေတ္တာဖြစ်မိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်

ဖြစ် လွယ်လွယ်နဲ့တော့ လက်မလျှော့ချင်ဘူး အခွင့်အရေးရရင်တော့
ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထို့နေ့မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ရွာသို့ ရာဇဝတ်ဝန်တစ်ဦး
ခေါင်းဆောင်သော ပုလိပ်များရောက်ရှိလာကြောင်း တွေ့ရ၏။
ပုလိပ်များနှင့်ပတ်သက်၍ မောင်မြင့်တို့လင်မယားထံမှ သတင်းပြန်
ကြားရလေ၏။ အစေခံမောင်မြင့်က

“ထောင်က ထွက်ပြေးတဲ့ လူသတ်မှုတရားခံတစ်ယောက်
လွတ်သွားတယ်ဆရာ၊ ဒီအကျဉ်းသားဟာ ကျွန်တော်တို့ ရွာ
တဝိုက်မှာ ခိုအောင်းနေတယ်၊ ထောင်ကထွက်ပြေးတဲ့ အကျဉ်း

သားဟာ အလွန်ဆိုးသွမ်းတဲ့အတွက် ပုလိပ်အဖွဲ့က မရရအောင်
ရှာဖွေနေတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုသတင်းကို ဒေါက်တာဌေးစိုးကလည်း
လာရောက်ပြီး သတင်းပေးလေ၏။ ဒေါက်တာဌေးစိုးက

“လူသတ်တရားခံ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နေတယ်
ဆိုတော့ ကိုစိန်သောင်းတို့ အသွားအလာကို ဆင်ခြင်ကြပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဒေါက်တာဌေးစိုးအား မနက်က
ကိုတိုးအောင်နှင့် မောင်စိန်သောင်းတို့ စကားများရန်ဖြစ်ကြပုံကို
ပြောလေ၏။ ဒေါက်တာဌေးစိုးက သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဒီလိုပြဿနာဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေခဲ့တယ်၊
ဒါပေမယ့် ကိုတိုးအောင် နှမကို ဒီလောက် ဝန်တိုမယ် မထင်
ခဲ့ဘူး”

ဟုပြောလေရာ ဘိလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်းက အံ့ကို

ကြိတ်၍

“သူ့နှမကို ကျွန်တော်လိုလူနဲ့ သဘောမတူရင် ဘယ်သူနဲ့ သဘောတူမှာလဲ၊ ဒီလူက အစ်ကိုဆိုတဲ့ အာဇာနည်သုံးပြီး နှမကို အနိုင်ကျင့်နေတာဗျ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒေါက်တာငွေစိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုတိုးအောင်ရဲ့ အယူအဆမှားယွင်းနေတာပါ။ ဒါပေမယ့် မောင်စိန်သောင်းမှာ အန္တရာယ်တွေ ပိုင်းနေတဲ့ အတွက် ကိုတိုးအောင်တို့ မောင်နှမ ကိစ္စကို မေ့ထားလိုက်ပါ။ ရန်ကုန်မြို့မှာ ခြိမ်းခြောက်စာ ပို့လိုက်တဲ့ ကိစ္စကို မမေ့ပါနဲ့။”

ဟုပြောလေ၏။ ဘိလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်းသည် ချောမေနှင့်ကိစ္စကို ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကတားဆီးနေသဖြင့် ရှေ့တိုးရန်ခက်နေလေ၏။

ထိုနေ့ညက ကျွန်ုပ်သည်ညဉ့်နက်သည်အထိ အိပ်မပျော်ဘဲ ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းနှင့် တိုးအောင်တို့မောင်နှမအကြောင်းကို တွေးတောရင်း တိုးအောင်သည် အဘယ်ကြောင့်နှမကို ဤမျှသဝဏ်တို့နေသနည်း ဟုတွေးတောနေလေ၏။ ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းကို မိုက်ရွေးရဲမလုပ်ရန် အစွမ်းကုန်တားဆီးရမည်ဟူ၍လည်း တွေးမိ၏။ ထို့ပြင် မောင်စိန်သောင်းအတွက် အသက်အန္တရာယ်ပေးနိုင်သော ငရဲခွေးကြီး၏ ရန်ကိုလည်းအထူးဂရုစိုက်ရလေမည်။

၁၅၅ မင်းမြတ်သူ

ကျမဒါမင်းထင်အုန်းတောရွာသို့အမြန်ဆုံးလိုက်လာလျှင်ကောင်းမည်
ဟူ၍လည်း တွေးမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အစောင့်မောင်မြင့်တို့လင်မယား အကြောင်းကို
စဉ်းစားမိပြန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဆောင်ဖြင့် အိမ်ကြီးသို့ ရောက်သော
ညက ဝမ်းယန်းတနည်းရှိက်ငိုလိုက်သော မိန်းမတစ်ယောက်၏
ငိုသံကြီးကိုကြားလိုက်ရ၏။

ထိုအသံကြီးကို ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာမဟုတ်ဘဲ
မောင်စိန်သောင်းကိုယ်တိုင် ကြားသိခဲ့ရ၏။ သို့သော် ငိုကြွေး
သံကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ အစောင့်လင်မယား၏ စေ့လည် ကြောင်ပတ်
ပြောဆိုခြင်းကိုသာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အတွေးနယ်ချဲ့ရင်း အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိစဉ်
ကျွန်ုပ်အခန်းအနီးမှ ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်
သည် မသင်္ကာဖွယ် ခြေသံကြောင့် အိမ်ခန်းတံခါး အနီးသို့ တိုးကပ်

သွား၏။ ခြေသံသည် တံခါးဝနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသွား၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြေသံရှင်ကို သိလိုသဖြင့် တံခါးချက်ကို
အသံမကြားအောင်ဖွင့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကို
ကိုင်ပြီး မသင်္ကာဖွယ်သွားလာနေသော မောင်မြင့်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
ကျွန်ုပ်သည် အခန်းထဲမှ အသံမကြားအောင် ထွက်၍ မောင်မြင့်၏
အနောက်မှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခဲ့လေ၏။ အစောင့် မောင်မြင့်သည်
အပေါ်ထပ်ဝရန်တာအနီးရှိ အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး
ပြတင်းပေါက် အနီး၌ ရပ်လေ၏။ ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်မှ
တစ်ဆင့် ဖယောင်းတိုင်ကို လှုပ်လမ်းပြလေ၏။ မောင်မြင့်၏ အပြု
အမူသည် အလွန်မသင်္ကာဖွယ် ကောင်းလှ၏။

အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်မှ မည်သူကို ဖယောင်းတိုင်ဖြင့်
အချက်ပြနေသနည်း။ မောင်မြင့်သည် အတန်ကြာအောင် အချက်ပြ
ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကမန်း

ကတန်းပြန်ဆုတ်၍ အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ အခန်း
အနီးသို့ မောင်မြင့်ရောက်လာသဖြင့် အိပ်ခန်းတံခါးကို ချက်မချ
ရဲဘဲ အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေမိ၏။ အစောင့်မောင်မြင့်သည်
ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ခန်းတံခါးဝ၌ အတော်ကြာအောင် ရပ်နေပြီးမှ အိမ်၏
အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည်အစောင့်မောင်မြင့်တို့ လင်မယားကို မသင်္ကာ
စိတ်များ တဖွားဖွားဝင်ရောက်လာ၏။ ဦးဘိုးစံ သေဆုံးခြင်းသည်
အစောင့်လင်မယားနှင့် ပက်သက်နေသလား။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်မြင့်
၏ မသင်္ကာဖွယ်အပြုအမူကို ဒေါက်တာဌေးစိုးနှင့် အိမ်ကြီးရှင်
မောင်စိန်သောင်းကို ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် နံနက်
စာ စားပြီးသောအခါ မောင်စိန်သောင်းကို ခြံထဲသို့ ခေါ်၍ အစောင့်
မောင်မြင့်၏မရိုးသားပုံကို ပြောဆိုလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ စကားကြောင့်
မောင်စိန်သောင်း၏ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားပြီး

“ဟင်...ခါဆိုရင် ကျုပ်တို့ မြေပွေးကို ခါးပိုက် ပိုက်
ထားမိပြီပေါ့၊ ကျုပ်နဲ့ ဦးကြီး ဦးဘိုးစံ သေဆုံးရတာ၊ အိမ်စေတွေရဲ့
ဆုက်ကြောင့်လား မသိဘူး၊ ကျုပ် ဒီအကြောင်းကို ခုချက်ချင်းဖွင့်မေး
စေချင်တယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က လက်ကာပြု၍

“ဒီလိုမလုပ်နဲ့တော့၊ သူ့ရဲ့ခြေလှမ်းကို ကျုပ်တို့သိမှ ဖြစ်
မယ်၊ ဒီနေ့ည ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး စောင့်ကြည့်ကြဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘီလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းသည် ကျွန်ုပ်
၏စကားကိုနားထောင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မသင်္ကာအချက် များ
ဘဖြည်းဖြည်း ရရှိလာသဖြင့် ဂျမဒါမင်းထင်ကိုသာ မျှော်နေမိ
လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်သည် ရန်ကုန်မြို့မှ အမှုများပြတ်သွား
လျှင် အမြန်ဆုံးလိုက်လာမည်ဆို၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဘီလပ်ပြန်
မောင်စိန်သောင်းသည် ညသို့ရောက်သောအခါ ထမင်းစားပြီးသည်

နှင့် အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ကြလေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ မောင်စိန်
သောင်းသည် ကျွန်ုပ်အခန်းထဲသို့ဝင်ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်
အသံမပြုဘဲ အိပ်ခန်းလေး၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ပြီး စောင့်နေကြ၏။

အိမ်ခန်းထဲ၌ တိတ်ဆိတ်စွာ နေရာဖြင့် အချိန်သည်
ကုန်လွန်ခဲ့လှသည် ထင်မိ၏။ ညဉ့်နက်သော အခါ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့
တိတ်တဆိတ် တက်လာသော ခြေသံကို ကြားနေရလေ၏။

ထိုခြေသံသည် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ခန်းဝ၌ ရပ်သွားသော
ကြောင့် ဖယောင်းတိုင်မီး၏ အလင်းကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိနိုင်လေ၏။
အဆင်မောင်မြင့်သည် ကျွန်ုပ်ကို အထူးသတိထားစောင့်ကြည့်နေ

ပုံရ၏။

ခဏကြာလျှင် ခြေသံသည် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ခန်းမှ ဝေးကွာသွားပြီး အိမ်ကြီး၏ အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်မောင်စိန်သောင်းသည် အိပ်ခန်းထဲမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာပြီး မောင်မြင့်ဝင်ရောက်သွားသော အခန်းဝသို့ သွားကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်မြင့်သည် ဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်မြှောက်၍ ပြတင်းပေါက်မှ တဆင့် အိမ်အပြင်သို့ အချက်ပြနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်စိန်သောင်းသည် အိမ်စေ၏ အကျင့်ဖောက်ပြန်မှုကို ကြည့်၍စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အိမ်ခန်းထဲသို့ ကမူးရှူးထိုးဝင်ရောက်သွားပြီး

“ဟေ့ကောင် မင်းမဟုတ်တာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မီးနဲ့ ဘယ်သူကို အချက်ပြနေတာလဲ။ ပြောစမ်း”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ အစေခံမောင်မြင့်သည် မောင်စိန်သောင်း၏ အမေးကို မဖြေဘဲ ခေါင်းငုံ့၍သာ နေလေ၏။ မောင်စိန်သောင်းသည် သူ၏အမေးကို မဖြေသဖြင့် ပိုမို၍ ဒေါသပူဖောင်းပြီး ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်မေးမြန်းလေ၏။ အစေခံမောင်မြင့်သည် မောင်စိန်သောင်း၏ အမေးကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသော်လည်း မည်သည်စကားကိုမျှ မဆိုဘဲရှိနေလေ၏။

မောင်စိန်သောင်းသည် အစေခံက သူ၏မေးခွန်းကို မဖြေသဖြင့် ပိုမို၍ ဒေါသထလာပြီး မောင်မြင့်၏ အင်္ကျီကော်လာကိုဆွဲ၍ လက်သီးဖြင့် ထိုးရန် ကြံလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ အစေခံမောင်မြင့်၏ ခိန်းမ မခင်စိန် အပြေးအလွှားဝင်ရောက်လာပြီး

“ကျွန်မယောကျ်ားကို မလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ သူ့အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ အပြစ်တွေပါ”

ဟုပြောလေရာ မောင်စိန်သောင်းက ဒေါသတကြီးဖြင့်

“နင့်တို့လင်မယား ဘာတွေမဟုတ်တာလုပ်နေသလဲ၊
ငါကတော့ ဦးကြီးဦးဘိုးစံရဲ့ အစေခံတွေဆိုတော့ သစ္စာရှိမယ်
ထင်ထားတာ၊ နင့်တို့ကို အိမ်မှာထားတာ မြွေပွေးကို ခါးပိုက်
ပိုက်တာပဲ၊ နင့်တို့ဟာ ဒုစရိုက်သမားတွေ”

ဟုဆော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က မခင်စိန်
အနီးသို့သွား၍

“မင်းတို့ ဘာတွေအမှားလုပ်ထားသလဲ၊ ကျုပ်တို့ကို
ပြောပါ။ ဖြေရှင်းလို့ရရင် ရှင်းပေးပါ့မယ်”

ဟုချော့မှော့သော လေသံဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ
မခင်စိန်က တရံရုံငိုယို၍

“ဒီလိုပါ ဆရာရယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်က ကျွန်မတို့ ရွာကို
ပုလိပ်တွေလာရာတဲ့ ဝရမ်းပြေးလူသတ်သမားဟာ ကျွန်မရဲ့ မောင်

အရင်းပါ။ ကျွန်မမောင်ဟာ ရွာပြင်က တောထဲမှာ ခိုအောင်းနေပါ
ဘယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့က ညရောက်ရင် မောင်ဖြစ်သူကို
ဖယောင်းတိုင်မီးနဲ့ အချက်ပြပြီး သူ့အတွက် ရိက္ခာတွေ သွားပို့ပေး
ရပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။ သူမ၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့်
မောင်စိန်သောင်းသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြ၏။ အစေခံမောင်မြင့်တို့ လင်မယားသည် အိမ်ရှင်
ကိုစိန်သောင်းကို မကောင်းကြံစည်ခြင်း မပြုဘဲ ၎င်းတို့မိသားစု
ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနေခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မောင်စိန်သောင်း
သည် သူ၏ ဒေါသစိတ်ကို လျှော့လိုက်ပြီး

“စောစောတုန်းက ငါမေးတော့ ဖြေပါလားကွ၊ အိမ်ရှင်
သံသယ ဖြစ်ရပ်လုပ်တော့ အကြောင်းမဲ့ ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်ရတယ်၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဥပဒေမဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ရှောင်ပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ

“နောင်ဒီလိုမဖြစ်တော့ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်မမောင်လဲ
ဒီနေ့ည ဒီရွာက ထွက်သွားတော့မှာပါ။ သူ့ကို ဥပဒေဘောင်ထဲ
ဝင်ပြီး ဖြေရှင်းဖို့ ကျွန်မတို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါပြီ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် အစေခံလင်မယားကို
မည့်သည်စကားမျှ မဆိုတော့ဘဲ အိပ်စက်ရန် အိပ်ခန်းထဲသို့
ပြန်လည် ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သော အခါ မောင်စိန်သောင်း
သည် အိမ်ကြီး၏ အနောက်ဘက်ရှိ ဂိုဒေါင်ငယ်ကလေးသို့
သွားရောက် ကြည့်ရှုလေရာ ဂိုဒေါင်ထဲ၌ B.S.A ဆိုင်ကယ် အစုတ်
ကြီး တစ်စီးကို တွေ့ရလေ၏။

မောင်စိန်သောင်းသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆိုင်ကယ်
အဟောင်းကြီးကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြသွားပြီး အစေခံမောင်မြင့်ကို

ခေါ်၍ မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မောင်မြင့်က ဦးဘိုးစံရှိစဉ် မြို့သို့
တက်ရန် ဝယ်ယူထားကြောင်း ဖြစ်သည် ဆို၏။

မောင်စိန်သောင်းသည် ဂိုဒေါင်ထဲရှိ ဓါတ်ဆီပေါကြီးထဲ
သို့ ကြည့်ရှုလေရာ ဓါတ်ဆီအနည်းငယ် တွေ့ရသဖြင့် ဆိုင်ကယ်ထဲ
သို့ ထည့်၍ စက်ကို နှိုးလေ၏။

သို့သော် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကြီးသည် စက်မနှိုးဘဲ
ထားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် အလွယ်တကူ စက်မနှိုးဘဲ ရှိနေ၏။
မောင်စိန်သောင်းသည် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုး
လေရာ မကြာမီ မီးခိုးတထောင်းထောင်းထွက်၍ စက်နှိုးသွားလေ၏။

မောင်စိန်သောင်းသည် မော်တော်ဆိုင်ကယ် စက်နှိုးသော
အခါ ပျော်ရွှင်စွာရယ်မော၍

“ဟားဟား ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေရတာ ပျင်းနေတာနဲ့
အတော်ပဲ၊ ကျုပ်တော့ ရွာပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆိုင်ကယ်လျှောက်စီး

ဦးမယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မောင်စိန်သောင်းကို မျက်စိ
အောက်က အပျောက်မခံနှင့် ဟု ဂျမဒါမင်းထင်ကမှာကြားထား
သဖြင့် အခက်ကြုံသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်စိန်သောင်း
အနောက်သို့ လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“ကိုစိန်သောင်း တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့ဗျို့၊ ကျုပ်
လည်းလိုက်မယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်စိန်သောင်းက ပျော်ရွှင်ဟန်ဖြင့်

“လိုက်ချင်ရင် မြန်မြန်တက်ဗျို့၊ ကျုပ်တော့ သွားပြီ”

ဟုဆိုပြီး ဆိုင်ကယ်ကို ခြံပြင်သို့ မောင်းထွက်ရန် ပြင်လိုက်
၏။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်စိန်သောင်းကို စိတ်မချသဖြင့် ကမန်းကတန်း
ဆိုင်ကယ်အနောက်မှ ခွဲလိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မောင်စိန်
သောင်းသည် ဆိုင်ကယ်ကို ခြံပြင်သို့ အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာဖြင့်

မောင်းထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး စီးနှင်းလာသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်သည်
မီးခိုးတထောင်းထောင်းထပြီး ရွာလယ်လမ်းမသို့ ရောက်ရှိသွား
လေ၏။ ထိုအခါ ရွာထဲရှိ လူအများသည် ကျွန်ုပ်နှင့်မောင်စိန်သောင်း
ကို ဓာတ်ရှင်မင်းသားများကဲ့သို့ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆိုင်ကယ်အစုတ်ကြီးကို တဝန်းဝန်းမြည်
အောင် စီးရင်း ရွာပြင်သို့ရောက်ရှိသွားလေ၏။

မောင်စိန်သောင်းသည် ဆိုင်ကယ်စီးရသဖြင့် ပျော်ရွှင်နေ

ဟန်ဖြင့်ရွာပြင်လမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့
ဆိုင်ကယ်သည် စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု အနီးမှ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်
သွားလေ၏။

ထိုလမ်းလေးသည် မြေပြင်ညီညာပြီး ချိုင့်ဂမူများ
မရှိသဖြင့် ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းနှင်၍ ကောင်းလေ၏။ မောင်စိန်

သောင်းသည် ဆိုင်ကယ်ကို အနောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး စမ်းချောင်း
အနီးမှ ပြန်လည် မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။

အတန်ကြာအောင် မောင်းနှင်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ စီးနှင်း
လာသော ဆိုင်ကယ်သည် စက်သံမမှန်တော့ဘဲ ဖွတ်ဖွတ်ချက်ချက်
ဖြစ်၍ ရပ်တန့်သွားလေ၏။ မောင်စိန်သောင်းသည် ဆိုင်ကယ်
စက်ကို ပြန်နိုးရန် ကြိုးစားလေ၏။

သို့သော် ဆိုင်ကယ်စက်သည် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်ပြန်နိုး
သော်လည်း နိုးမလာဘဲ ညမှောင်ရီသန်းစပြုလာ၏။ ကျွန်ုပ်က
ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်၍

“မှောင်နေပြီ၊ ဆိုင်ကယ်ကို ပြင်ဖို့ ကိရိယာ တစ်ခုမှ
မပါဘူး၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ငါတို့နှစ်ယောက်တောထဲမှာ
သောင်တင်တော့မှာပဲ”

ဟုပြောလေရာ မောင်စိန်သောင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို

ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး မျက်နှာပျက်ယွင်းသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏
ကိုယ်နှင့်မကွာဆောင်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးမပါလာသဖြင့်
နောင်တရမိလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို
သေချာစွာ ဆောင်ထားရန် မှာကြားခဲ့၏။

ယခုတောကြီးမြက်မည်းထဲ၌ လက်နတ်တစ်စုံတစ်ရာ
မပါဘဲ ရောက်ရှိနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို မြန်ဆန်စွာ ချမှတ်
လိုက်လေ၏။

“ဒီမှာကိုစိန်သောင်း ဆိုင်ကယ်ကို တောထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး
ကျွန်ုပ်တို့ အလင်းရောင်ရှိတုန်း ရွာကိုပြန်ကြမယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်စိန်သောင်းသည် ချီတုံချီတုံဖြစ်နေ
လေ၏။ ကျွန်ုပ်က အတင်းအဓမ္မခေါ်ဆောင်သောအခါ မောင်စိန်
သောင်းသည် ဆိုင်ကယ်ကို တောထဲ၌ ထားခဲ့ပြီး ရွာသို့ပြန်ခဲ့လေ

၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မှောင်ရိပ်တဝါး အလင်းရောင်အတိုင်း ရွာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ခဲ့လေ၏။

အမှောင်ဖုံးလွှမ်းသောအခါ စမ်းချောင်းလေး၏ ရေစီးသံကို နားထောင်၍ လျှောက်လှမ်းနေရ၏။

အတန်ကြာအောင် လျှောက်လှမ်းပြီးနောက် စမ်းချောင်းရေစီးသံကို မကြားရတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ကျုပ်တို့လမ်းမှားနေပြီထင်တယ်၊ စမ်းချောင်းရဲ့ ရေစီးသံကို မကြားရတော့ဘူး”

ဟုပြောလေရာ မောင်စိန်သောင်းသည် ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တိတ်ဆိတ်နေသော တောကြီးအတွင်း၌ ရေစီးသံရှိရာသို့ နားစွင့်၍ ခရီးထွက်ခဲ့လေ၏။ ထို့သို့လျှောက်လှမ်းရင်း တိမ်မဲညိုများ အုပ်ဆိုင်းနေသော လမင်းသည် ဖွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် တောတခွင်လုံး ထိန်ထိန်လင်းသွားလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် စမ်းချောင်းကိုပြန်၍ ရှာတွေ့သွားပြီး ရွာနှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် လွန်စွာ ကျယ်လောင်သော ခွေးအူသံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီး ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။

ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းသည် ကြောက်လွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းကိုပင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က

“မကြောက်နဲ့ ကိုစိန်သောင်း စိတ်အေးအေးထား”

ဟု အားပေးစကားပြောရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မောင်စိန်သောင်းက

“ဟို...ဟိုမှာကြည့်ပါဦး တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ကြောက်စရာကြီး”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်စိန်သောင်းညွှန်ပြသော တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တောင်ကုန်း

ပေါ်တွင် လမင်းကြီးနောက်ခံဖြင့် လူတစ်ယောက်နှင့် ခွေးကြီး တစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုသူ၏ အရပ်အမောင်းသည် အလွန်မြင့်မားပြီး ခွေးကြီး သည် ကျွဲပေါက်တစ်ကောင်လောက် နီးနီးရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သန်မာထွေးကြွယ်သော လူကြီးနှင့် ခွေးကြီးကို လရောင်နှင့် ဝိုးတား မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ မောင်စိန်သောင်းက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့်

“ခွေးဘီလူးကြီး”

ဟုတီးတိုးပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ရင်ခုန်နှုန်းများလည်း မြန်ဆန်နေပြီး၊ တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေမိ၏။ ကျုပ်က မောင်စိန်သောင်းအနီးသို့ ကပ်၍

“ခြောက်လုံးပျိုးမပါတာနာတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ လူထွေးကြီးနှင့် ခွေးကြီး

ရှိရာသို့ မကြည်တော့ဘဲ စမ်းချောင်းအတိုင်း ရွာဘက်သို့ ပြေး လာမိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ နောက်ကျောကို ကြည့်၍ ခွေးကြီးက သရော် လှောင်ပြောင်ဟန်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အူလိုက်သကဲ့သို့ ရှိ၏။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးသည် တောထဲမှ လွတ်မြောက်

ပြီး ရွာဘက်ရှိ မီးရောင်များကို မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦး၏ ရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်သောကများ လျှော့ပါးသွားလေ၏။ မောင်စိန်သောင်းသည် ကြေကွဲတုန်လှုပ်နေသော စိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍

“ဒီလူဟာ တောထဲကို ရောက်နေတဲ့ ဝရမ်းပြေး လူသတ်သမားများဖြစ်နေသလား”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ဝရမ်းပြေးလူသတ်သမား ဖြစ်နိုင်တယ်။ အိမ်ကိုပြန်ရောက်ရင် မခင်စိန်ကို ဝရမ်းပြေး လူသတ်သမားရဲ့ အမှုအရာကို မေးကြည့်ရအောင်”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မီးတုတ်ကိုင်၍ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာသော အစေခံမောင်မြင့်ကို ဆွဲရှိရ၏။ မောင်မြင့်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်မပါဘဲ ပြန်လာသော ကျွန်ုပ်တို့ကိုကြည့်၍

“ဆရာတို့ အချိန်မီ ပြန်မရောက်လို့ စိုးရိမ်လိုက်တာဗျာ၊ ခါက်တာဦးငွေစိုးကို အခုပဲ သွားပြောတော့မလို့”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“ဒါနဲ့နေပါဦး မခင်စိန်ရဲ့ မောင်ဝရမ်းပြေးရဲ့ အရပ်အမောင်းက ဘယ်လိုရှိသလဲကွ”

ဟုမေးလေ၏။

ထိုအခါ မောင်မြင့်က

“မခင်စိန်မောင်ရဲ့အရပ်အမောင်းကပုပြတ်ပြတ် လေးပါ

ဗျာ”

ဟုဖြေလေ၏။

မောင်မြင့်စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ တောထဲတွင် တွေ့ခဲ့သော လူထွားကြီးသည် ဝရမ်းပြေးမဖြစ် နိုင်တော့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အစေခံမောင်မြင့်အား တောထဲ၌ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပျက်၍ လမ်းပျောက်မှာစိုးသဖြင့် ထားရစ်ခဲ့ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

မောင်မြင့်က နောက်တစ်နေ့၌ ရွာထဲရှိ လှည်းဖြင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို သွားရောက်ယူငင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ထိုညက ထမင်းဝိုင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးစလုံး တိတ်တဆိတ် ငြိမ်

သက်နေကြပြီး တောထဲ၌ မြင်တွေ့ရသော လူသန်ကြီးနှင့် ခွေးဘီလူးကြီးကို မျက်လုံးထဲက မထွက်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ညစာစားနေစဉ် အနီးသို့ မောင်မြင့်ရောက်ရှိလာပြီး

“ဆရာတို့ကို ဦးကြီးဦးဘိုးစံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆနေလို့ ဒီနေ့အထိကြာသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်မောင်စိန်သောင်းသည် အစေခံမောင်မြင့်၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး မောင်စိန်သောင်းက ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ပြောသင့်မပြောသင့် မင်းတို့ချိန်ဆရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ချိန်ဆရမှာ၊ ဘာအကြောင်းလဲ ပြောစမ်းပါ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အစေခံမောင်မြင့်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒီလိုပါ ဆရာ ဦးကြီးဦးဘိုးစံသေပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ

အမှိုက်ပုံးကို ရှင်းတော့ အမှိုက်ပုံးထဲမှာ မီးရှို့ထားတဲ့ စာတစ်စောင်
ကိုတွေ့ရပါတယ်။ စာရွက်ကို မီးတစ်ဝက်သာ လောင်တဲ့အတွက်
စာကို ဖတ်ကြည့်လို့ရပါတယ်။ စာထဲမှာ ရေးထားတာက

ဒီနေ့ ၃၁ ဇူလိုင်မှာ ဂွာထဲမှာ အောင်နေမယ်

မယန်းချစ်

လို့ရေးထားတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့်မောင်စိန်သောင်းသည် ဦးဘိုးစံ
သေဆုံးသည့်ညက စာကို အလွန်အံ့ဩသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်က
အစေခံမောင်မြင့်ကို ကြည့်၍

“မယန်းချစ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို မင်းတို့သိသလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မောင်မြင့်က ခေါင်းညိတ်၍

“မယန်းချစ်အိမ်ကို ဝင်ထွက်ဖူးတာတော့ သိပါတယ်။

ဝေတနာစာပေ

မယန်းချစ် ဒီရွာမှာ ဆရာမအဖြစ်ပြောင်းရွှေ့လာပါတယ်။ နောက်တော့
ရွာမှာရှိတဲ့ ကိုဝင်းစိုးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပါတယ်။
မယန်းချစ်နဲ့အိမ်ထောင်ကျပြီး ဘာမှမကြာပါဘူး ကိုဝင်းစိုးပိုးထိပြီး
ဆုံးပါးသွားတယ်။ ကိုဝင်းစိုးသေပြီးတော့ မယန်းချစ်ဟာ အကြွေးတွေ
ခိုင်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ မယန်းချစ်ကို ဦးကြီးဦးဘိုးစံက ငွေကြေး
အကူအညီအများကြီးပေးခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့
ကြားမှာ ဦးကြီးဦးဘိုးစံနဲ့ မယန်းချစ်တို့ကို သွားပုပ်လေလွင့် ပြော
ကြတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ဦးဘိုးစံနဲ့ မယန်းချစ် ကင်းရှင်းတာ သေချာတယ်ပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အစေခံမောင်မြင့်၏ မိန်းမက

ဝင်ရောက်၍

“ဒါတော့ သေချာပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့က ဦးကြီးဦး

ဝေတနာစာပေ

ဘိုးစံကို ကိုယ့်အဖေအရင်းလို အောက်မေ့တဲ့အတွက် အရိပ်တကြည့်
 ကြည့်ကြည့်နေတာပါ။ ဦးကြီးဟာ မပန်းချစ်ကို ကိုယ့်သမီးအရင်းလို
 သဘောထားပြီး စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ကူညီတာပါ။ နောက်တော့
 မပန်းချစ်ဟာ မြေတိုင်းစာရေးတစ်ယောက်နဲ့ အကြောင်းပါပြီး မြို့ကို
 တက်သွားပါတယ်။ မြို့ပေါ်မှာ ကျောင်းဆရာမအလုပ်ကို ပြောင်း
 လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မြေတိုင်းစာရေးကလည် လောင်းကစား
 သမား ဖြစ်နေတော့ မပန်းချစ်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေဘူးလို့
 ကြားရတယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်စိန်သောင်းက ဝင်ရောက်၍

“ဒါဆိုရင် မပန်းချစ် ယူသမျှယောက်ျားနှစ်ယောက်စလုံး
 တစ်ယောက်မှ မကောင်းဘူးပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ မခင်စိန်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ မပန်းချစ်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး

ကံမကောင်းပါဘူး။ မပန်းချစ်ဟာရွာကို မကြာမခဏ ဝင်ထွက်လေ့
 ရှိပေမဲ့ ဦးကြီးသိက္ခာကျမှာနီးလို့ ဦးကြီးရဲ့ အိမ်ကိုတော့ မလာတော့
 ပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

မပန်းချစ်ရဲ့ ယောက်ျားက မြို့မှာရှိတယ်၊ သူရဲ့ ကျောင်း
 ဆရာမ အလုပ်ကလဲ မြို့ကိုပြောင်းရွှေ့သွားပြီ၊ မပန်းချစ် ရွာကို
 ဘာကြောင့်လာနေသလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ အစေခံမောင်မြင့်က မျက်မှောင်
 ကြုတ်၍

“မပန်းချစ် ရွာမှာတုန်းက သီးစားချထားတာလေးတွေရှိ
 တယ်၊ အလုပ်ကိစ္စတွေရှိလို့ ရွာကို လာနေတယ် ထင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်စိန်သောင်းက မျက်မှောင်
 ကြုတ်၍

“မပန်းချစ်ဟာ ဦးဘိုးစံကို ည ၉ နာရီတိတိမှာ ရွာထိပ်ကို ဘာကြောင့်ချိန်းတာလဲ၊ ဒါဟာစဉ်းစားစရာပဲ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မပန်းချစ်ကို ကျုပ်တို့စုံစမ်းသင့်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေကြီး ဂျမဒါမင်းထင်ကိုသာ အမြန်ဆုံးတောင်းတနေမိ၏။ ရွာ၌ အရှုပ်အထွေးများကို များပြားလာသဖြင့် ဂျမဒါမင်းထင် အမြန်ဆုံးလိုက်လာပြီးမှ ဖြစ်တော့မည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဂျမဒါမင်းထင်ကို တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ စောင့်ပြီး အကြောင်းမထူးလျှင် ရန်ကုန်မြို့သို့ သံကြိုးရိုက်ခေါ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့၌ အဆစ်မောင်မြင့်သည် ရွာထဲရှိ လှည်းဖြင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို တောထဲ၌ သွားရောက်ယူဆောင်လေ၏။ မောင်မြင့်တောထဲမှ ပြန်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က

“တောထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား မြင့်တွေ့ရတာ ရှိသလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မောင်မြင့်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဘာမှ မတွေ့ပါဘူးဆရာ”

ဟုပြောရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“တောထဲမှာ ထူးသူ့ခြားခြား မတွေ့ရပေမဲ့ ရွာပြင် သန့်ရှင်းစေရန်မှာတော့ မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်တွေ့ရတယ် ဆရာ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ပြီး ခေါင်းပေါင်းပေါင်း ထားတယ်၊ နယ်လှည့်ပြီး သာသနာပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်လား ဒါမဟုတ်”

ဟူ၍ သူ၏စကားကို ရပ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က မျက် မှောင်ကြွတ်၍

“ဒါမှမဟုတ်ရင် ဘာလဲကွ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ အစေခံမောင်မြင့်က

“နို့ ကျွန်တော်ယောက်ဖလို ဝမ်းရမ်းပြေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေမလားလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဥပဓိရုပ်က ကောင်းပြီး ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်လေတော့ ဝမ်းရမ်းမဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ ကျွန်တော် ယောက်ဖ ကတော့ ဒီအရပ်မှာမရှိတော့ဘူး၊ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ကို

ပြေးရှာပြီ။ ယောက်ဖအမြန်ဆုံး ထွက်သွားတာကောင်းပါတယ် ဆရာရယ်၊ သူဒီအနားမှာရှိရင် ဝမ်းရမ်းပြေးကိုကူညီတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ လင်မယား အမှုပတ်မှာစိုးပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အစေခံမောင်မြင့်ပြောသော ဥပဓိရုပ်ကောင်းမွန်သည့် မျက်နှာစိမ်းလူကိုစိတ်ဝင်စားနေမိ၏။ ထိုသူသည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ဆင်ထားသော သူတော်ကောင်း အရေခြုံတစ်ယောက်ပေလော့၊ ဂျမဒါမင်းထင်သည် ဤအရပ်မှ ဖြစ်ပျက်သမျှကို မှတ်တမ်းတင်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ်အား မှာကြားခဲ့၏။ ဂျမဒါမင်းထင်၏ အမှာစကားအရ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ထားသော လူကို စုံစမ်းရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့ညနေစောင်းသောအခါ သံချိုင်း
 ရေပ်ရှိရာသို့ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်ခဲ့လေ၏။ သံချိုင်းသည်ရွာပြင်၌
 ရှိပြီး မြဲနံ့ခြင်း မရှိတော့သော သံချိုင်းငယ်တစ်ခုဖြစ်သည် ဆို၏။

ကျွန်ုပ်သည် ချုံနယ်ပိတ်ပေါင်းများကို အကာအကွယ်ပြု၍
 သံချိုင်းဟောင်းရှိရာ ကုန်မြင့်သို့တက်ခဲ့လေ၏။ ကုန်းမြင့်၏
 အနောက်၌ ခဏကြာအောင် ပုန်းအောင်းနေပြီး သံချိုင်းထဲရှိ လူ

အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်လေ၏။ သံချိုင်း၌ လူသူတစ်ဦး
 တစ်ယောက်မျှ ရှိပုံမရချေ။ ကျွန်ုပ်သည် ဧရပ်ပျက်ကြီးရှိရာသို့
 ရောက်သောအခါ ဝရမ်းတာလက်ရမ်းများမှ ခိုတွဲ၍ တက်လိုက်
 ဆဲလ၏။ ထိုအခါ ဧရပ်ပေါ်၌ လူတစ်ဦးနေထိုင်ကြောင်း အထောက်
 အထားများကို တွေ့ရလေ၏။ ဧရပ်၏နံရံတစ်ဖက်၌လည်း အသစ်
 ခက်စက် ဖျာတစ်ချပ်နှင့် အသားဘူး၊ ငါးဘူး၊ နို့ဆီ သကြားစသည်
 စားသောက်ဖွယ်ရာများကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ဧရပ်နံရံ၌ အလွန်ကြီး
 မားသောဖျင်လွယ်အိတ်ကြီး တစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်
 သည် ဖျင်လွယ်အိတ်ကို ဖွင့်၍ ရှာဖွေလေရာ အဝတ်အစား
 အနည်းငယ်နှင့်ယောက်ျား အသုံးအဆောင်များကို တွေ့ရှိရလေ၏။
 ကျွန်ုပ်သည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်လူ၏ ပစ္စည်းများကို မွှေနှောင်နေစဉ်
 သံချိုင်းတစ်ဖက်မှ လူတစ်ဦး လျှောက်လှမ်းလာသော အသံကို
 ကြားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့်လူ ပြန်ရောက်ပြီ

ဟု တွေးမိပြီး ဧရပ်၏ အနောက်သို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏
ခါးကြား၌ အသင့်ဆောင်ထားသော ခြောက်လုံပြုကိုလည်း
ဆွဲထုတ် လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခြောက်လုံပြုကို အသင့်ပြင်၍
ဧရပ်ပေါ်ရှိ လူကို ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုက်ရာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်
လူတစ်ဦး ကျောခိုင်းလျှက်ရှိနေပြီး ထိုသူက အနောက်ကို လှည့်
မကြည့်ဘဲ

“ပုန်းမနေနဲ့တော့ ကိုမိုးကောင်း၊ အခုအချိန်ထိ ကျုပ်
ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သဘောမပေါက်သေးဘူးလား”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအသံကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဖုန်း
နေရာမှ ခုန်ထမတက်ဝမ်းသာသွားလေ၏။ ထိုအသံသည် ကျွန်ုပ်၏
မိတ်ဆွေကြီး ဂျမဒါမင်းထင်၏ အသံပင်ဖြစ်၏။

❦❦❦

ဝေတနာစာပေ

ကျွန်ုပ်သည် ဧရပ်ပေါ်သို့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးတက်
သွားပြီး ဂျမဒါမင်းထင်၏ လက်ကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဆုပ်
ယမ်းကာ

“ဟား ဟား ဂျမဒါလိုက်လာပြီ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊
ဒီရွာမှာ ပြဿနာတွေ များလွန်းလို့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တမ်းတနေတာ
အုန်းတောရွာကို လိုက်လာရင်လဲ တစ်ခါတည်း နှစ်ဆောင်ပြိုင်
အိမ်ကြီးကို လာခဲ့ပေါ့ဗျာ”

ဝေတနာစာပေ

ဟုပြောဆိုနေလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင် သည် ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေသော အမှုအရာကို သဘောကျဟန် ဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍

“ကျွန်တော် ဧရပ်ပေါ်မှာ တက်ပြီး ဂျမဒါ ပစ္စည်းတွေ မွေနှောက်နေတာ မြင်လိုက်လို့လား။”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“မမြင်ပါဘူးဗျာ၊ ဧရပ်အနီးရောက်တော့မှ ခင်ဗျားရောက်နေတာ သိတာပါ။”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ကျွန်တော့်ခြေရာကို ဂျမဒါမှတ်မိလို့လား။”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ရယ်မော၍

“ခင်ဗျားခြေရာကို ကြည့်စရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ ဧရပ် အနီးက

ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ ဒန်းဟေးလ် စီးကရက်တိုလေး ပစ်ချထားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒန်းဟေးလ် စီးကရက်ကို ဒီရွာက လူတွေသောက် နိုင်မယ်မထင်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဒန်းဟေးလ် စီးကရက် ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်တယ်လေ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကလွဲလို့ ဧရပ်ပေါ် ကိုရောက်နေတာ ဘယ်သူမှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီနေ့ပဲ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးက အိမ်စေမောင်မြင့်က ကျုပ်ကို မြင်တွေ့သွား ခဲ့တယ်။ ဒါကို ဆက်စပ်ပြီး တွေးလိုက်ရင် ဧရပ်ပေါ်မှာ ခင်ဗျား ပဲပေါ့၊ ဒီထက်ပိုပြီး သေချာစေချင်ရင် ဒန်းဟေးလ် စီးကရက်ကို ကောက်ကြည့်လိုက်ရင် သိနိုင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားစီးကရက်သောက် ပုံကသူများနဲ့ မတူဘူး။”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်း သိတ်၍

“ဂျမဒါတွေကြည့်တော့လဲ ပြေးကြည့်တာ ထက်မှန်ပါ

၁၉၈ ဓမ္မဒိမ္ပနီ

လားဗျာ”

“ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်ရေးခိုင်းတဲ့ မှတ်တမ်းတွေ ရေးမှတ်ထား

ရဲ့လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ်ရဲ့ အိပ်ဆောင် ဒိုင်ယာရီထဲမှာ သေသေချာချာ
ရေးထားပါတယ်။ ဒီစာအုပ်လေးကို ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်နဲ့မကွာဆောင်
ထားပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ ကုတ်အင်္ကျီ အတွင်း၌ ထည့်ထားသော
အိပ် ဆောင်ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်လေးကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ထိုစာအုပ်
လေး၌ အုန်းတောရွာသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသည့် အချိန်မှစ၍ စုံစမ်း
တွေ့ရှိသမျှကို မှတ်တမ်းတင်ထားလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်သည်
ဇရပ်ဆောင်၌ ထိုင်၍ ကျွန်ုပ် ရေးမှတ်ထားသော အချက်အလက်

တောနာစာပေ

များကို ဖတ်ရှုကြည့်လေ၏။ ထိုသို့ ဖတ်ရှုပြီးနောက် ဂျမဒါမင်းထင်
က သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“ကိုမိုးကောင်းရဲ့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းသမျှတွေ သိပ်
ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် အမှုမှန်ပေါ့ဖို့ နီးကပ်နေပြီ၊
ခင်ဗျားကို အားကိုးရကျိုးနပ်ပါတယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ချီးမွမ်းသောစကား
ပြောခဲ့လှသော ဂျမဒါမင်းထင်ထံမှ ချီးမွမ်းသံ ကြားရသဖြင့် လွန်စွာ
ကျေနပ်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

“ဂျမဒါ ရောက်နေရင်လည်း ကျုပ်ကို အသိပေးဖို့
ကောင်းတယ်၊ ရွာမှာ ပြဿနာပေါင်းစုံနေလို့ ကျုပ် တစ်ယောက်
တည်း ခေါင်းခြောက်နေတာဗျ”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

တောနာစာပေ

“ဒီရွာကို ကျုပ်ရောက်နေတာ အတော်ကြာပြီဗျ၊ သင်္ချိုင်း
မှာ ရှိတဲ့ ရွာခံလူတစ်ယောက် အကူအညီနဲ့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေ
တာအတော်ကြာပြီ၊ ကျုပ်လဲ အမှုကို သိသင့်သလောက်သိနေပြီ”

ဟုပြောလေရာ ထိုအခါ ကျုပ်က အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဂျမဒါ ရွာကို ရောက်နေတာ အတော်ကြာပြီကိုး၊
ဒါဆိုရင် ဒီအမှုရဲ့ တရားခံ ဘယ်သူလဲဗျ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏၊ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“သိပ်ပြီး စိတ်မလောပါနဲ့ဗျာ၊ တိုးအောင်နဲ့ ချောမေ
ဘယ်လိုတော်စပ်သလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ်မှတ်တမ်းထဲမှာ ရေးထားတယ်လေ၊ မောင်နှမ
တော်တယ်ဗျ”

ဟုပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မောင်နှမ မဟုတ်ဘူးဗျ၊
လင်မယား တော်တယ်၊ ချောမေဟာ တိုးအောင်ရဲ့ မိန်းမပဲ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဂျမဒါမင်းထင်၏ စကား
ကြောင့် လွန်စွာအံ့သြသွားလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ခေါင်း
တဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ဪ ဒါကြောင့် တိုးအောင်က ချောမေနဲ့ ဘီလပ်ပြန်
မောင်စိန်သောင်းကို သဲကြီးမဲကြီး ကန့်ကွက်နေတာကိုး၊ ကျုပ်တို့က
ဒီအချက်ကို မတွေးမိလိုက်ဘူးဗျ၊ ဂျမဒါ သတင်းက သေချာရဲ့
လားဗျာ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏၊ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“သေချာပါတယ်ဗျာ၊ သူတို့လင်မယား မင်္ဂလာဆောင်
ခဲ့တဲ့ ဓါတ်ပုံမှတ်တမ်းကိုတောင် ဓါတ်ပုံဆိုင်က ရပြီးပါပြီ၊ သူတို့ဟာ

ပျဉ်းမနားမှာ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး၊ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်း
တစ်ကျောင်းတောင် တည်ထောင်ခဲ့သေးတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“နေပါဦး၊ သူတို့လင်မယားက ဘာဖြစ်လို့ မောင်နှမ
လို့ လိမ်ညာထားတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“သူတို့လင်မယားမှာ မကောင်းတဲ့ အကြံအစည်ရှိလို့ဗျ၊

ဒါပေမဲ့ ဒီလိုကိစ္စတွေကို ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ တိုးအောင်က
ဦးဆောင်ပြီး လုပ်နေပုံရတယ်၊ ချောမေကတော့ သိပ်ပြီး သဘော
တူပုံမရဘူး၊ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားက မကောင်းမှုလုပ်နေတယ်
ဆိုတော့ အများသိအောင် ဖော်ကောင်လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

ဟုရှင်းလင်းပြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကမျက်မှောင်
ကြုတ်၍

“ဒါဆိုရင် အနီးတော့မှာ မကောင်းမှုဒုစရိုက်အလုပ်တွေ
လုပ်နေတာ တိုးအောင်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဦးဘိုးစံသေတာလဲ တိုးအောင်
လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ အမွေဆက်ခံရမဲ့ ဘီလပ်ပြန်
မောင်စိန်သောင်းကို လုပ်ကြံမဲ့ သူဟာလဲ တိုးအောင်ပဲ ဖြစ်လိမ့်
မယ်ဗျ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ရန်ကုန်မြို့ရှိ အဖြစ်
အပျက်များကို စဉ်းစားမိပြီး

“ရန်ကုန်မြို့မှာ ဒေါက်တာဌေးစိုးနဲ့ ဘီလပ်ပြန် မောင်စိန်
သောင်းကို နောက်ယောက်ခံလိုက်တာ တိုးအောင်ပဲဖြစ်မှာပေါ့၊
ဒါဆိုရင် ငြိမ်းခြောက်စာ ပေးပို့တာ ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ခြိမ်းခြောက်စာပို့တဲ့သူဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်၊
စာကို ကမန်းကတန်းရေးပို့လိုက်တာ ဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်ခန့်မှန်း
ခဲ့တယ်လေ၊ ခြိမ်းခြောက်စာရေးပို့တာ ချောမေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျ၊
ချောမေ သူ့ယောက်ျား မကောင်းမှုတွေလုပ်နေတာ မနှစ်မြို့ဘူး၊
တစ်နေ့ မကောင်းမှုရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရမှာလဲ စိုးရိမ်တယ်၊
ဒါကြောင့်ပျိုလှယ်ဟိုတယ်မှာ ရှိနေတဲ့ ဘီလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်း
ကို ခြိမ်းခြောက်စာပို့လိုက်တာဗျ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က လက်ဖျစ်တီး၍

“ဂျမဒါပြောတာ သိပ်သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ အုန်းတောရွာ
ကို ရောက်စတုန်းက ချောမေက ကျုပ်ကို ဘီလပ်ပြန် မောင်စိန်
သောင်း ထင်ပြီး၊ ဒီရွာကအမြန်ဆုံး ထွက်သွားဖို့ သတိပေးခဲ့တယ်ဗျ၊
ချောမေဟာ တိုးအောင်လို စိတ်ဓါတ်မျိုး မရှိတာ သေချာတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဂျမဒါမင်းထင်က ဆက်လက်

၍

“ခင်ဗျား မသိတဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကိုလဲ ပြောရဦးမယ်၊
ခင်ဗျားရဲ့ မှတ်တမ်းထဲမှာ ပါတဲ့ ရေးသားထားတဲ့ မပန်းချစ်ဆိုတာ
ကိုတိုးအောင် ငြိစွန်းနေတယ်ဗျ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဂျမဒါမင်းထင်ကို အံ့သြဟန်
ဖြင့် ကြည့်၍

“မပန်းချစ်ဟာ မြေတိုင်းစာရေးနဲ့ လက်ထပ်ထားတယ်
မဟုတ်လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မပန်းချစ်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက အဆင်
မပြေဘူး၊ မြေတိုင်းစာရေးက လောင်းကစားလုပ်လို့ စားဝတ်နေရေး
ကျပ်တည်းနေတယ်၊ မပန်းချစ်အခက်အခဲဖြစ်နေတုန်း တိုးအောင်

ငွေကြေးအားကိုးနဲ့ မပန်းချစ်ကို သိမ်းသွင်းခဲ့တာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ဒါဆိုရင်တော့ တိုးအောင် မတရားဘူး၊ သူ့မိန်းမ ချောမေကို ဘိလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်း ပိုးပန်းတာကို ဒေါသတကြီး တုံ့ပြန်တယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကျတော့ မပန်းချစ်နဲ့ဖောက်ပြန်နေတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“တိုးအောင်က အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ မပန်းချစ်ကို မကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သိမ်းသွင်းနေတာဖြစ်မယ်၊ ချောမေကတော့ ကိုယ့်ယောက်ျားဖောက်ပြန်တာကို ရင်နာနေမှာ သေချာတယ်၊ မပန်းချစ်ဟာ ဦးဘိုးစံရဲ့ စေတနာအထောက်အပံ့ ကိုခံယူဖူးတယ်၊ တိုတိုပြောရရင် မပန်းချစ်ဟာ ဦးဘိုးစံရဲ့ ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေပဲ၊ ဦးဘိုးစံဟာ မပန်းချစ်ဆီက

စာတစ်စောင်ရလို့ ည(၉)နာရီမှာ ရွာထိပ်ကို ထွက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီညမှာ ဦးဘိုးစံသေဆုံးခဲ့ရတာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ် ခေါင်းညိတ်၍

“တိုးအောင်ဟာ ဦးဘိုးစံကို လုပ်ကြံဖို့ မပန်းချစ်ကို အသုံးချခဲ့တာပဲ၊ ကျုပ်တို့ တိုးအောင်ကို ဖမ်းလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဘယ်က သက်သေနဲ့ တိုးအောင်ကို ဖမ်းမှာလဲ သူဟာ လူသတ်သမားဆိုတာ ကျုပ်တို့သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သက်သေအတိအကျအပြုနိုင်လေးဘူး၊ တိုးအောင်ဟာ အခွင့်အရေးရရင် ဘိလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်းကိုလုပ်ကြံမှာ သေချာတယ်၊ တိုးအောင်က မောင်စိန်သောင်းကို မလုပ်ကြံဘဲ ကျုပ်တို့က ဖမ်းဆီးလို့

မရဘူး။ ကျုပ်တို့က နောက်ကျသွားရင်လဲ မောင်စိန်သောင်းရဲ့ အသက်ပေးသွားရမယ်၊ ဒါကြောင့် ကွက်တိဖြစ်မှ ဖြစ်မယ်၊ လော လောဆယ် ကျုပ်တို့မြို့ပေါ်ကို ခဏတက်ပြီး မပန်းချစ်နဲ့ သွား တွေ့ရမယ်၊ မပန်းချစ်ကို မေးပြီးရင် တိုးအောင်ရဲ့ ယုတ်မာတဲ့ အကြံအစည်တွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်း ကို စိတ်မချတဲ့အတွက် ခင်ဗျားရွာမှာပဲ နေရစ်ခဲ့တော့”

ဟု ပြောလေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဘိလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်း၏ အသက်အန္တရာယ်နှင့် ပက်သက်၍ စိုးရိမ်စရာ မရှိဟု ယူဆကာ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့်အတူ မြို့ပေါ်သို့ လိုက်လာ ခဲ့သည်။

ဈေးအနီးရှိ အိမ်၌ မပန်းချစ်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဂျမဒါ မင်းထင်က တိုးအောင်အကြောင်းကို မေးမြန်းလေရာ မပန်းချစ် က ဖြေဆိုခြင်းမရှိဘဲ ငြင်းဆန်နေလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

မပန်းချစ်ကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“မပန်းချစ် လူယုတ်မာတစ်ယောက်ရဲ့ လိမ်ညာလှည့်ဖြား ခြင်းကို ခံနေရတာ စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ၊ ကတယ်တော့ တိုးအောင် ဟာ လူပျိုလူလွတ် မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူ့နှမချောမေဆိုတာ သူ့မိန်းမ ဖြစ်နေတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မပန်းချစ် ယုံကြည်ခြင်းမရှိဘဲ

“ရှင်မဟုတ်တာတွေ လာပြောမနေနဲ့”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က သူ၏လက်၌ ရှိသော တိုးအောင်နှင့်ချောမေ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲခါတံ့ကို ပြသလိုက်သော အခါ မပန်းချစ် ထိတ်လန့်သွားပြီး

“ဒီလူ သိပ်ယုတ်မာတယ်၊ ကျွန်မအချစ်ကို လှည့်ဖြား ပြီး ရယူခဲ့တာလား၊ ကျွန်မကတော့ သူ့နဲ့လက်ထပ်မယ် ဆိုပြီး ကျွန်မယောက်ျား မြေတိုင်းစာရေးနဲ့ ကွာရှင်းဖို့တောင် ကြံစည်ထား

တာရှင် သူမှာတော့ မယားကြီးရှိနေတယ်။ ဒီလူသိပ်ယုတ်မာပါလား။ သူဟာအင်မတန် ကောက်ကျစ်တဲ့သူရှင် ဒါတောင် ယုတ်မာတဲ့ အတွက် ကျွန်မဘက်က သစ္စာရှိရှိနဲ့ ဘာမှ ဖုံးဖိကွယ်ဝှက်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူး။ ရှင်မေးချင်တာမေးပေတော့ ကျွန်မဖြေပါ့မယ်”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ဦးဘိုးစံသေဆုံးတဲ့နေ့က မပန်းချစ် စာတစ်စောင် ရေးပြီး ချိန်းလိုက်တာ ဘာကြောင့်လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မပန်းချစ်က သက်ပြင်းချ၍

“တိုးအောင်ကိုယ်တိုင် ကျွန်မကို နှုတ်ကချရေးပြီး ဦးဘိုးစံ ကို ချိန်းဆိုခိုင်းတယ်။ ကျွန်မမှာ လိုအပ်နေတဲ့ငွေကို ဦးဘိုးစံဆီက ချေးခိုင်းတယ်။ အဲဒီညရောက်တော့ ဦးဘိုးစံနဲ့ သွားမတွေ့ဖို့ ကျွန်မကို တားဆီးတယ်။ ကျွန်မလိုအပ်နေတဲ့ငွေကို သူပဲပေးတယ်။ ဦးဘိုးစံ နဲ့ သွားမတွေ့နဲ့တော့လို့ပြောတယ်။ အဲဒီညမှာပဲ ဦးဘိုးစံသေဆုံး

တော့တာပဲ။ ဦးဘိုးစံက ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။သူ့ကို ကျေးဇူးတန်းတဲ့ အပြုအမူမျိုး ကျွန်မဘယ်တော့မှ မကျူးလွန်ပါဘူး။ ဦးဘိုးစံ သေဆုံးတဲ့ကိစ္စမှာ ကျွန်မသူ့ကိုမသင်္ကာလို့မေးကြည့်တဲ့အခါမှာ ဦးဘိုးစံကို စာရေးတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်သူမှမပြောနဲ့လို့ပြောပါတယ်။ ကျွန်မ ဖော်ကောင်လုပ်မယ်ဆိုရင် အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်တို့မေးခွန်းတွေကို အခုလိုဖြေပေးတာ ကျေးဇူး ဘင်ပါတယ်။ ကိုယ်ကို ကိုယ်လည်း ဂရုစိုက်ပါ။ ယောက်ျားတွေကို မယုံပါနဲ့။ ယောက်ျားဆိုတာ ကျားတွေဆိုတာမမှော့ဖို့လိုပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျမဒါမင်းထင်သည် မြင်း

သည်းကြုံတစ်စီးဖြင့် ရွာကို ပြန်ရောက်ခဲ့လေ၏။

ဣမဒါမင်းထင်သည် သရဲလျှိုဘက်မှ ထိတ်လန့်တကြား
အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ဒုက္ခပဲ ကျုပ်တို့လူတော့ ဆုံးရပြီထင်တယ်”

ဟု ဆိုကာ ရှေ့မှူးဆောင်၍ ပြေးလွှားသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်
လည်း ဣမဒါမင်းထင်၏ အနောက်မှ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးလိုက်
သွားလေ၏။ ဘီလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်း အသက်အန္တရာယ်
ကြုံတွေ့နေပြီဟု ယူဆကာ အလွန်စိုးရိမ်သောကဖြစ်မိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ပါလာသော မြင်းလည်းသည် ရွာသို့
မရောက်သဖြင့် လမ်းတစ်ဝက်မှ ဆင်းပြီး လျှောက်လှမ်းလာရ၏။
ကျွန်ုပ်တို့သည် ညမှောင်ရီသန်းသည့် အချိန်သို့ ရောက် သောအခါ
ရွာနှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရွာပြင်ရှိ
သရဲလျှိုကြီးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ထိတ်လန့်တကြား
အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

သရဲလျှိုကြီးဘက်မှ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်သော
အသံကြီးကို နောက်တစ်ကြိမ်ကြားလိုက်ရပြန်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည်
ခြေလှမ်းများကို ပိုမို၍လျှင်မြန်စွာ ပြေးလွှားခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်၌
အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ခွေးကြီးတစ်ကောင်၏
အူသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ထိတ်လန့်တကြား
အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကို မကြားတော့ဘဲ ခွေးကြီး၏ အူသံကို

ကြားလိုက်ရပြန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ပြေးလွှားရင်း သရဲလျှို့ဝှက် အနီးသို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက် ဝန်းခနဲလဲပြီကျသော အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအသံကြားရပြီး နောက်ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ဒီတစ်ချီတော့ ကျုပ်တို့နောက်ကျသွားပြန်ပြီဗျို့၊ လက်မတင်လေးဗျာ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဘီလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်း အတွက် မချီတင်ကဲစိတ်ဖြင့်

“ကျုပ်ပေါ့တာပါဗျာ၊ ဂျမဒါနဲ့ မလိုက်ဘဲ ကိုစိန်သောင်းကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ရပေ၊ အခုတော့ ကိုစိန်သောင်း ခမြာကျုပ်တို့ မရှိတော့ ဆုံးပါရရှာပြီ၊ သေချာအောင် သူ့အလောင်းကို ရှာကြည့်

ကြရအောင်”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျမဒါမင်းထင်သည် လျှို့ဝှက်၏ အထက်၌ အတန်ကြာအောင် ရှာဖွေပြီး မပိုင်းတဝါး အလင်းရောင်ဖြင့် လူတစ်ယောက် မှောက်လျှက်သား လဲနေသည်ကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ထိုသူ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ကြည့်၍ ဘိလပ်ပြန်
မောင်စိန်သောင်း မှန်းသေချာသွားလေ၏။

ရန်ကုန်သို့ ရောက်စဉ် မောင်စိန်သောင်း ဝတ်ဆင်ထား
သော အဖြူနှင့် အနီစင်းအင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် သက္ကလတ်ဘောင်းဘီ
ရှည်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အမွေပေါင်းများစွာကို လက်ခံရရှိသော
ဘိလပ်ပြန် သူဌေးလောင်း၏ ဘဝနိဂုံး အဆုံးသတ်ကို မချီတင်ကဲ

ဖြစ်မိလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်း၏
အလောင်းအနီး၌ ခူးထောက်ထိုင်ချ၍ မပိရိုးတဝါး အလင်းရောင်
ဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး

“ဟိုက်...ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်း၊ မဟုတ်ဘူးဗျို့၊
ဒီလူဟာ ပုလိပ်က အလိုရှိနေတဲ့ ဝရမ်းပြေးပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က လဲကျသေဆုံးနေသူ၏ မျက်နှာ
ကို ကြည့်လိုက်ရာ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးများ ရှိနေကြောင်း
တွေ့ရလေ၏။ ထိုသူသည် မခင်စိန်၏မောင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
ကျွန်ုပ်က ဝရမ်းပြေး၏ ကိုယ်၌ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစား
များကိုကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားပြီး

“ကျုပ်သိပြီဗျို့ ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်း ရန်ကုန်မြို့က
ရောက်ပြီးနောက်တစ်နေ့မှာ သူ့အဝတ်အစားဟောင်းတွေကို

အစေခံမောင်မြင့်ကို ပေးခဲ့တယ်။ အစေခံမောင်မြင့်က တဆင့်
သူ့ယောက်ဖဝရမ်းပြေးဆီကို ရောက်သွားတာ ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ဝရမ်းပြေးကို ဂရုဏာ
သက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဒါကြောင်လည်း သူကဆိုးသွားတာဗျ၊ ဘိလပ်ပြန်ရဲ့
အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ထားတော့ သူ့ကို အန္တရာယ်ပြုမဲ့
ခွေးဘီလူးကြီးက ဘိလပ်ပြန်နဲ့ မှားပြီး တိုက်ခိုက်သွားတာပဲ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝရမ်းပြေးဘဝက ဝဋ်ကျွတ်သွားပြီပေါ့ဗျာ။ ကောင်း
ရာသုဂတိလားပါစေဗျာ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဝရမ်းပြေး၏ ဖိနပ်၌ ဝတ်ဆင်
ထားသော ဖိနပ်ကိုကြည့်၍

“ဒီဖိနပ်က ဘိလပ်ပြန်ရဲ့ ဖိနပ်ဗျ၊ ဘိလပ်ပြန်ရဲ့ ဖိနပ်ကို
စီးထားတော့ ခွေးကြီးက အန္တရာယ်ပြုဖို့ လိုက်မှာ သေချာတယ်။

ဝရမ်းပြေးလဲ ခွေးဘီလူးကြီးလက်က ထွက်ပြေးရင်း လျှိုထဲသို့
ပြုတ်ကျပြီး ဇက်ကျိုးသေတာဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ဘိလပ်ပြန်ဟာ ကိုယ့်လူပြန်မလာတော့ ရွာထိပ်ကို
ထွက်စောင့်နေတာဖြစ်မယ်။ ဒီမြင်ကွင်းကို တိုးအောင်က သတိ
ပြုမိပြီး သူ့ရဲ့ မိစ္ဆာခွေးကြီးကို လွှတ်လိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်။ သူ့အကြံ
အတော် ပိုင်တယ်ဗျာ၊ ဟော ပြောရင်း ဆိုရင်း စီးအိမ်ကို ကိုင်ပြီး
လျှောက်လှမ်းလာပြီ ဘိလပ်ပြန်အမှန်တကယ်သေဆုံးခြင်း ရှိမရှိ
လာစစ်ဆေးတာ ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ရယ်မော၍

“ခင်ဗျား မဆိုဘူး၊ ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင်
သားပဲ”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ ထိုအခါ မီးအိမ်ကိုင်ထားသော
တိုးအောင်က

“ဒါမဆန်းပါဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့ရွာကို ကိုမိုးကောင်း ရောက်
လာပြီးရင် တစ်နေ့ကျရင် ဂျမဒါမင်းထင်လိုက်လာမယ်ဆိုတာ
ခန့်မှန်းမိပါတယ်”

တိုးအောင်သည် အမှန်တကယ်မီးအိမ်တစ်လုံးကို ကိုင်၍
ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာ၏။ တိုးအောင်သည်
မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျမဒါမင်းထင်ကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရ
သဖြင့် အံ့သြတုန်လှုပ်သွားလေ၏။

ဟုဆိုပြီး မီးအိမ်ကို ကိုင်မြှောက်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ကြည့်ကာ လဲကျနေသော ဝရမ်းပြေးကို မြင်တွေ့သွားပြီး

“ဟင်...ဟိုမှ လဲကျနေတာ ကိုစိန်သောင်း မဟုတ်
လား”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ ပြီးနောက် အလောင်းကို သေချာစွာ

“ဟင်... ကိုမိုးကောင်းပါလား၊ ကိုမိုးကောင်းအနီးက
ပုဂ္ဂိုလ်က ဂျမဒါမင်းထင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှတ်တယ်”

ကြည့်ရပြီး ဝရမ်းပြေးကို မြင်တွေ့သွားသောအခါ မျက်နှာကွက်ခနဲ
ပျက်သွားပြီး

“ကိုစိန်သောင်းလဲ မဟုတ်ပါလား”

ဟုရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုစိန်သောင်းလို့ ထင်နေတာလဲဗျ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ တိုးအောင်က မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွား
လျှက်

“ညနေက ကိုစိန်သောင်းကို ရွာထိပ်မှာ တွေ့လိုက်ရတယ်
ဗျာ၊ နောက်တော့ ရွာထိပ်က ဆူညံသံတွေ ကြားရတော့ ကိုစိန်
သောင်းအတွက် စိုးရိမ်ပြီး လိုက်လာခဲ့တာ၊ လျှို့ဝှက်ကို ရောက်တော့
ဂျမဒါမင်းထင်တို့နဲ့ ရုတ်တရက်တွေ့လို့ အံ့သြသွားခဲ့တယ်၊ ဒါနဲ့
နေပါဦး ဝရမ်းပြေးဟာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေဆုံးရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒီလူဟာ တောထဲမှာ ကယောင်ခြောက်ခြားနဲ့ အအိပ်
ပျက် အစားပျက် နေလာရာက ခွေးဟောင်သံကြောင့် လန့်ပြေးပြီး
ချောက်ထဲကျ သေတာနဲ့တူပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ တိုးအောင်က ဂျမဒါမင်းထင်
ကို ကြည့်၍

“ဂျမဒါမင်းထင်တို့ ရွာမှာ တော်တော်ကြာဦးမှာပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒီရွာက အမူက .ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူးဗျ။ ပယောဂလိုလို
သရဲတစ္ဆေလိုလို ဖြစ်နေတယ် ကျုပ်တို့နဲ့ သိပ်မဆိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊
မနက်ဖြန်တော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ရန်ကုန်ကို ခဏ ပြန်
ဦးမယ်၊ နှစ်ရက်သုံးရက်နေမှ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ လောလောဆယ်တော့

၂၂၄ မင်းမြတ်သူရ

ရွာထဲကို ပြန်ကြမယ်ဗျာ၊ ဝရမ်းပြေးရဲ့ အလောင်းကိုတော့ မနက်ဖြန်မှ
သူကြီးကြည့်စိစဉ်လိမ့်မယ်”

ဟုပြောပြီး ရွာထဲသို့ပြန်ရန် တိုးအောင်က

“နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကို ကျုပ်လဲ လိုက်ပါရစေ၊ လွန်ခဲ့
တဲ့ ရက်တွေက ကိုစိန်သောင်းအပေါ်မှာ ကျုပ်ဘက်က ရိုင်းပြခဲ့
မိတယ်၊ ဒါကြောင့်သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးသို့ လိုက်
ခဲ့လေ၏။

တိုးအောင်သည် နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးသို့ ရောက်သော
အခါ ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းအား ဖော်ရွေသော အမူအရာဖြင့်
တောင်းပန်၍ မနက်ဖြန်ည သူအိမ်ကို ညစာစားကြရန် ဖိတ်ခေါ်
လေ၏။

ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ကျုပ်တို့တော့ မနက်ကတည်းက ရန်ကုန်ကို သွားမှာ

ဖြစ်လို့ ညစာစားပွဲကို မလိုက်နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ။”

ဟု ကြိုတင်တောင်းယူလေ၏။

တိုးအောင်ပြန်သွားသောအခါ ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်း
၏ မျက်နှာ ဝမ်းပကြည်လင်နေပြီး

“ဒီနေ့တော့ ကျုပ်အတွက် မင်္ဂလာရှိတဲ့ ညပဲဗျ။ ကျုပ်ကို
မကြည်ဖြူတဲ့ ကိုတိုးအောင်ကလဲ ကျုပ်ကို ကြည်ဖြူသွားပြီး ဂျမဒါ
မင်းထင်ကလဲ ကျုပ်ရှိတဲ့ အုန်းတောရွာကို လိုက်လာပြီး”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်း
ကို သနားကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းကို
အကြောင်းစုံ ပြောမပြသေးဘဲ

“မနက်ဖြန် ကျုပ်တို့ ရန်ကုန်ကို ခဏသွားဦးမယ်
ကိုတိုးအောင်ရဲ့ ညစာစားပွဲကို သွားဖြစ်အောင်သွားလိုက်ပါ။ ကိုတိုး

အောင် ညစာစားပွဲသွားရင် သတိမလွှတ်ပါစေနဲ့။”

ဟုပြောလေရာ ကိုစိန်သောင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ညစာစားပွဲ သွားရင်အန္တရာယ်
မရှိဘူးလား။”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

“နှစ်ရက် သုံးရက် နေရင်ပြန်လာမှာပါ။ ကိုစိန်သောင်းရဲ့
အမှုမုန်ပေါ့ဖို့ ကျုပ်အားလုံးကို တာသန်ယူပါတယ်။ ညစာစားပွဲမှာ
တော့ သတိကြီးစွာထားပါ။”

ဟုမှာကြားခဲ့လေသည်။

ဟု ဆိုကာ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကမ်းပေးလိုက်၏။ စာရွက်
ထဲ၌

“ကျုပ်ရဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မှတ်စုစာအုပ်လေးကို သေချာစွာ
သိမ်းပေးပါ”

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျမဒါ
မင်းထင်တို့သည် ဘူတာသို့ဆင်းခဲ့လေသည်။ ဘူတာသို့ ရောက်
သောအခါ လက်မှတ်ဝယ်ယူပြီးနောက် ဂျမဒါမင်းထင် အနီးသို့
လူငယ်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က လူငယ်ကို
ကြည့်၍

“ဘူတာဝင်မဲ့ ရထားနဲ့ ရန်ကုန်ကိုသွားမယ်၊ ရန်ကုန်ကို
ရောက်တာနဲ့ ကိုစိန်သောင်းကို ကြေးနန်းတစ်စောင် ရိုက်ပေးရမယ်
ကြေးနန်းရိုက်မဲ့ စာသားက ဟောဒီမှာ”

ဟု တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် ရုံပိုင်ထံသို့ ဝင်ရောက်၍ နာမည်နှင့် ကြေးနန်းရောက်မရောက် မေးမြန်းလေရာ ရုံပိုင်က
ကြေးနန်း တစ်စောင် ထုတ်ပေးလေ၏။ ထိုကြေးနန်းသည် အင်စပက်
ဆော်လုမိုးထံမှဖြစ်ပြီး မကြာမီ အုန်းတောရွာသို့ လိုက်ပါလာမည်
ဆိုလေ၏။ ပုလိပ်အင်စပက်တော် လုမိုးသည် အင်းစိန် စီအိုင်ဒီမှ
ခုံထောက်တစ်ဦးဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြို့ပေါ်သို့ တက်၍
တရုတ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ တရုတ်စာများကို စားသောက်လေ၏။
ဥနေစောင်းသောအခါ ဘူတာသို့ ရထားဝင်လာပြီး ရထားနှင့်
အင်စပက်တော်လုမိုးလည်း လိုက်ပါလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်

အင်စပက်တော်လှမိုးကို ဘူတာ၌ ကြိုဆိုပြီး မြို့ပေါ်ရှိ စားသောက်
ဆိုင်၌ ခဏမျှ အနားယူလေ၏။ ညမှောင်ရီသန်းစပြုသောအခါ
ဂျမဒါမင်းထင်က အင်စပက်တော်လှမိုးအား သေနတ်အသင့်ပြင်
ဆင်ထားရန် ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကုတ်အင်္ကျီကြား၌ ရှိနေ
သော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထုတ်၍ ကျည်ဆန်များ အပြည့်
ဖြည့်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ညမှောင်ရီသန်းစပြုလာသောအခါ
အနီးတောရွာသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ တိုးအောင်တို့ မောင်နှမ၏ အိမ်အနီး
သို့ ရောက်သောအခါ ချုံငယ်တစ်ခုအနီး၌ ပုန်းခိုနေလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က ကျွန်ုပ်လက်ကို
ပုပ်ခါ၍

“အိမ်အနီးသို့သွားပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ပါ။”

ဟုမှာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဂျမဒါမင်းထင်၏ စေခိုင်းချက်

ခွာခဲ့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ပုန်းအောင်းနေသော ချုံငယ်လေးကို မြူများ ဖုံးကွယ်သွားပြန်၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က အံ့ကို ကြိတ်၍

“ဘုရားသိကြားမလို့ ဘိလပ်ပြန်မြန်မြန် ထွက်လာပါ စေဗျာ၊ ဒီထက်ပိုပြီးနောက်ကျရင် သူ့ကို ကျုပ်တို့ ကယ်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြူတွေ ဘယ်လောက်ကျကျ ငရဲခွေးကြီးကတော့ မောင်စိန်သောင်းကို ရှာဖွေပြီး အန္တရာယ်ပြုနိုင်တယ်၊ ဟင် ခြေသံ ကြားတယ် နားထောင်ကြစမ်း”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အလွန်ကြောက် မက်ဖွယ်ကောင်းသော မြင်ကွင်းကြောင့် အင်စပက်တော်လှနိုးသည်

“အောင်မလေး ကြောက်စရာကြီးဗျ”

ဟု အလန်တကြားအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မြင်တွေ့လိုက်သော ရှုခင်းမှာ ကျွဲပေါက်တစ် ကောင်နီးပါးရှိသော ခွေးကြီးတစ်ကောင်သည် တကိုယ်လုံး အရောင်

များ တဝန်းဝန်းထောက်နေပြီး ကျယ်ဝန်းသော ပါးစပ်ကြီးထဲမှ အနီးအငွေ့များက ထွက်လုနီးပါးဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တစ်သက်တာတွင် ဤမျှအသည်းထိတ်ဖွယ် ကောင်းလောက်သော မြင်ကွင်းကို ထိတ်လန့်ဖွယ် အိပ်မက်၌ပင် မမြင်ဘူးခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရောင်အဝါများ ထွန်းလင်း တောက်ပနေသော ခွေးကြီးကို ထိတ်လန့်အံ့သြလွန်းသဖြင့် ခွေးကြီး ၏အရှေ့မှ ကမူးရှူးထိုးပြေးလာသော ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်း ကို ရုတ်တရက် မြင်တွေ့ခြင်းမရှိချေ။ ဘိလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်း သည် ကြောက်လွန်းသဖြင့် ကမ္ဘာပျက်လုမတတ် အော်ဟစ်ရင်း ရွာဘက်သို့ တဟုန်ထိုး ပြေးလွှားသွားလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် သတိကြီးသူဖြစ်သဖြင့် ခွေးဘီးလူး ကြီးကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍ ပစ်လိုက်လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်၏ သေနတ်ထိမှန်ပြီး ခွေးကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်အော်ဟစ်ကာ

အနောက်သို့ယိုင်သွား၏။ သို့သော် စိတ်မာန်ကြီးသော ခွေးကြီးသည် ဘိလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်းကို အမိအရ တိုက်ခိုက်ရန်သာ စိတ်အားထက်သန်နေပြီး ခွေးကြီးသည်မြေပေါ်သို့ လဲပြိုကျသွားလေတော့၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် မြေပေါ်သို့ လဲကျနေသော မောင်စိန်သောင်း၏ လည်ပင်းကို စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး

“တော်ပါသေးရဲ့ ပွန်းရာပဲ့ရာလေးရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ နည်းနည်း နောက်ကျရင် ကိုစိန်သောင်းအတွက် တွေးရဲစရာ မရှိတော့ဘူးဗျို့”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ တုန်လှုပ်နေသော မောင်စိန်သောင်းသည် သူ၏စိတ်ကို ပြန်လည်ထိမ်းချုပ်လာနိုင်ပြီး

“အမလေးဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့လည်ပင်းကို ခုန်ဆွဲဖို့ ကြိုးစားနေတာ၊ ကျုပ်တော့ မျက်လုံးထဲမှာ ခိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး သေပြီ

ထင်နေတာ၊ သေနတ်မှန်လိုသာပေါ့၊ နောက်တစ်ချိန် ကျုပ်လည်ပင်းအဲပဲ၊ ဂျမဒါမင်းထင်က ကျုပ်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ထို့နောက် ဂျမဒါမင်းထင်သည် မြေပေါ်၌ လဲကျသေဆုံးနေသော ငရဲခွေးကြီးကိုကြည့်၍

“ဒါဟာ မက်စကစ်လို့ခေါ်တဲ့ ခွေးဘီလူးတစ်မျိုးပဲ ဒီခွေးအမျိုးအစားဟာ သိပ်သတ္တိကောင်းပြီး ကိုက်မိရင် မလွတ်တမ်းခဲထားလို့ အမဲလိုက်ရာမှာ အသုံးပြုလေ့ရှိတယ်၊ ခွေးနဲ့ နွားတိုက်ပွဲတွေမှာ အသုံးပြုလေ့ရှိတယ်၊ ကတယ်တော့ မက်စကစ် အမဲလိုက်ခွေးတွေဟာ ဒီကောင်ကြီးလောက်တော့ မထွားဘူးဗျ၊ ဒီကောင်ကြီးကတော့ မက်စတစ် အမဲလိုက်ခွေးတွေဟာ ထူးထူးခြားခြား ထွားကြိုင်သန်မာတဲ့ ငရဲခွေးကြီးပဲ၊ အရောင်အဝါ တွေထွက်နေတဲ့ ခွေးကြီးကို မြင်ရင် ပရလောက ခွေးကြီးလို့ပဲ လူတွေမြင်ကြမှာ

၂၃၈ မင်းမြတ်သူ

ပေါ့ဗျာ၊ နောက်ပြီးတော့ ငရဲခွေးကြီးနဲ့ တူအောင် ခွေးကြီးရဲ့
တစ်ကိုယ်လုံးကို အနက်ရောင်ဆိုးထားတယ်၊ အဲ ကျုပ်တို့ တရားခံ
နောက်ကို လိုက်မှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေရာ ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းက ဂူးလဲထ၍

“တရားခံက ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က

“တရားခံက တိုးအောင်ပေါ့ဗျာ၊ တကယ်တော့
တိုးအောင်ဟာ ချောမေရဲ့ ယောက်ျားဗျ”

ဟုအစချီကာ အတိုချုပ်ရှင်းလင်းပြလိုက်ရာ မောင်စိန်
သောင်းသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီ အလွန်စိတ်ဆင်းရဲသော
အမူအရာမျိုးဖြစ်သွားလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်း
ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး မြူများကြားမှ တိုးဝင်၍ တိုးအောင်၏အနီးသို့
ချဉ်းကပ်သွားခဲ့လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ဒီကောင်ဆန်တံသံကြားကတည်းက သူ့အကြံမအောင်
ဘူး ထင်ပြီး ထွက်ပြေးပြီထင်တယ်၊ အိမ်ထဲမှာ ရှာကြည့်ရအောင်”

ဟုဆိုကာ မီးလင်းနေသော အခန်းထဲဝင်ရောက် ရှာဖွေ

ဝေတနာစာပေ

လေရာ တိုးအောင်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်၏အပေါ်ထပ်မှ လူသံလိုလို ကြားရသဖြင့် ဂျမဒါမင်းထင်သည် လက်နှိပ်ခါတ်မီးကို ကိုင်၍ အပြေးအလွှား တက်ကြည့်လေ၏။

သော့ခတ်ထားသော အခန်းတစ်ခန်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ အခန်းထဲမှ လူသံကိုကြားရသဖြင့် ဂျမဒါမင်းထင်က

“အထဲမှာ လူတစ်ယောက် ရှိပုံရတယ်၊ ချောမေလား မသိဘူး”

ဟုဆိုကာ တံခါးကို ခြေဖြင့် ကန်၍ဖွင့်လိုက်ရာ အခန်းထဲတွင် ချောမေ၏ စိတ်မသက်သာဖွယ် မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်စလုံး မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ချောမေသည် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ထုပ်တန်းရှိ ကြိုးဖြင့်ချည်နှောင်ထားပြီး ချောမေ ၏ တစ်ကိုယ်လုံး၌ အဝတ်

အစားဆို၍ အတွင်းခံအင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီသာ ကျန်ရှိနေလေ၏။ သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံး ကြာပွတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ခံထားဟန်ရှိပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များနှင့် ပြည့်နှက်နေလေ၏။ ချောမေ၏ ပါးစပ်ထဲ၌ သံပုရာသီးတစ်လုံးကို ထည့်ထားပြီး ပါးစပ်ကို အဝတ်ဖြင့် စည်းနှောင်ထားလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ချောမေ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ကြိုးဖြေပေးပြီး ပါးစပ်၌ ချည်နှောင်ထားသော အဝတ်နှင့် သံပုရာသီးကို ထုတ်ပေးလေ၏။ ချောမေက စကားပြောလိုရသည်နှင့်

“ဟိုလူသေသွားပြီလားဟင်”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

“မသေပါဘူး၊ ခင်ဗျားယောက်ျားထွက်ပြေးသွားတာပါ”

ဟုပြောလေ၏ ချောမေက ခေါင်းခါယမ်း၍

“အို လူယုတ်မာကို မေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်သောင်း

၂၂၀ မင်းမြတ်သူရ

ကိုမေးတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်သည် ခေါင်းခါယမ်း
လိုက်ပြီး

“ခွေးကြီးကို ကျုပ်တို့ရဲ့သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ပြီး သူ့ကို
လက်မတင်ကလေး ကယ်လိုက်နိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ချောမေသည် စိတ်အေးသွားသော
အမှုအရာရှိလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က သူမတစ်ကိုယ်လုံးရှိ ဒဏ်ရာ
ဒဏ်ချက်များကို ဖျက်လုံးဝေကြည့်၍

“ခင်ဗျားတစ်ကိုယ်လုံး ကြာပွတ်နဲ့ ရိုက်ခံထားရတာ
စိတ်မကောင်းစရာပဲဗျာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ချောမေသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ခေါင်း
ကိုင့်၍ အခန်းထောင့်တစ်နေရာ၌ ရှိသော အဝတ်အစားများကို
ပြန်လည်ဝတ်ဆင်လေ၏။ သူမသည် အဝတ်အစား ဝတ်ပြီးနောက်

ဝေတာနာစာပေ

တိုးအောင်ကို နာကြည်းဟန်ဖြင့် အံ့ကိုကြိတ်၍

“ဒီလူ သိပ်ရက်စက်တဲ့သူ၊ ကိုယ့်မိန်းမကိုတောင် ရန်သူ
လိုသဘောထားတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ဒီလူဘယ်မှာရှိနိုင်မလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ချောမေက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ကျွန်မအပေါ် ရက်ရက်စက်စက်ပြုကျင့်တဲ့ သူကိုဖုံးဖိ
ထားလို့လဲ ဘာမှ မထူးတော့ဘူး၊ သူ့ဘယ်လောက်ရက်စက် ကြမ်း
ကြုတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မပြောပြပါမယ်။ ကျွန်မတို့ ရွာသားတွေဟာ
တောစပ်က သရဲလျှို့ ဘယ်သူမှ မသွားရဲပါဘူး၊ တိုးအောင်ဟာ
သရဲလျှို့ထဲမှာ တွင်းကြီးတစ်တွင်းတူးပြီး ငရဲခွေးကြီးကို ဝှက်ထား
တယ်၊ သူကိုယ်တိုင်လည်း သူရဲ လျှို့ထဲမှာ ဖုန်းနေမှာ သေချာတယ်၊
ဒီနေရာကို ကျွန်မလိုက်ပြပါမယ်”

ဝေတာနာစာပေ

ဟုပြောလေ၏။ ချောမေသည် ယောက်ျားဖြစ်သူက
ရိုက်နှက်ခြင်းထက်၊ မပန်းချစ်ဆိုသော မိန်းမနှင့် အိမ်ထောင်ရေး
ဖောက်ပြန်ပုံကို ပိုမို၍ မုန်းတီးနာကြည်းပုံရလေ၏။ ချောမေက
သရဲလျှိုသို့ သွားရာလမ်း၌

“ကျွန်မကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတာ သည်းခံလိုရပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေမှာ မုန့်သာဝေစားမယ်၊ အချစ်ကို
တော့ ဝေမစားနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားတော့ ရှိပါတယ်။ မပန်းချစ်
ဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ ဖောက်ပြန်ပြီး ကျွန်မကို နှိပ်စက်တာတော့ အသည်းနာ
လွန်းပါတယ်”

ဟု ဝမ်းပန်းတနည်း ပြောဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ထိခိုက်နေဟန်ရှိသော ဘိလပ်ပြန်
မောင်စိန်သောင်းကို ရွာသို့ပြန်ခိုင်းပြီး သရဲလျှိုသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။
လမ်းခရီးတစ်ခုရာ၌ ဂျမဒါမင်းထင်၏ အမိန့်ဖြင့် လက်နှိပ်ခါတ်မီး

များကို မီးပိတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ မီးရောင်ကိုမြင်နေရလျှင် လူယုတ်မာ
တိုးအောင် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် သွားမှာစိုးရ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်
သည် ချောမေနှင့်အတူ ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားလာနေရာမှ ရွံ့အိုင်ထဲ
တွင် ဖိနပ်တစ်ရံကို လက်နှိပ်ခါတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်၍

“ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်မှာ ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်း ဖောက်
သွားတဲ့ ဖိနပ်ထင်တယ်၊ တိုးမောင်ဟာ ငရဲခွေးကြီးကို ဖိနပ် အနံ့
ခံခိုင်းပြီး ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းကို တိုက်ခိုက်ဖို့ လွှတ်လိုက်
တာဗျ၊ သေနတ်သံကြားလို့ ခွေးကြီးသေပြီဆိုတာ ရိပ်စားမိတယ်
ဒါကြောင့် အိမ်ကနေ ကိုယ်လွတ်ရုန်းခဲ့တာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုညသည် လရောင်သမ်းသော ညဖြစ်
သော်လည်း မြူများကျနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သံသကွဲကွဲ
မမြင်ရဘဲ ရှိနေလေ၏။ ချောမေက ကျွန်ုပ်တို့လူစု ဘက်သို့လှည့်၍

၂၈ ချောမေ

လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“လျှိုကြီးနဲ့ နီးနေပြီ၊ အသံမထွက်ကြနဲ့၊ ဒီလူဟာ နား
သိပ်ပါးတယ်”

ဟုဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
စွာဖြင့် ရှေ့သို့တိုးခဲ့လေ၏။

လျှိုကြီး၏ ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ချောမေက လက်ဟန်
ခြေဟန်ဖြင့်ပြ၍ လျှိုထဲသို့ဆင်းမည့်လမ်းကို ပြသလေ၏။ ထိုအခိုက်
မှာပင် လျှိုထဲမှ စူးရှသော အလင်းတန်းကြီး ကျုပ်တို့ပေါ်သို့
တိုးကျလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ မျက်လုံးများပြာဝေသွားလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က

“မြေပေါ်ကို လှဲချလိုက်ချို့”

ဟုအော်ဟစ်ပြီး ၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း လျှိုတစ်ဖက်သို့
လိမ့်ဆင်းသွားလေ၏။ သေနတ်သံများလည်း ဆူညံစွာကြားရပြီး

ဝေတာနာတပေ

ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ကျည်ဆန်များ တဖြဲဖြဲကျရောက်လေ၏။ ချောမေ
၏ အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကိုလည်း ကြားရ
လေ၏

လျှိုထဲသို့ လိမ့်ဆင်းသွားသော ဂျမဒါမင်းထင်ထံမှ
သေနတ်သံများကို ကြားရပြီး ဂျမဒါမင်းထင်က တည်ကြည်သော
အသံဖြင့်

“ကိုတိုးအောင် မခုခံပါနဲ့၊ အသက်ပေးသွားရမယ်”

ဟူသောအသံကို ကြားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်နှိပ်ခါတိမ်းများကို အသီးသီးဖွင့်လိုက်
သောအခါ တိုးအောင်၏ လည်တိုင်ကို ဖမ်းချုပ်ထားသော ဂျမဒါ
မင်းထင်ကို တွေ့ရလေ၏။

မြေပေါ်၌လဲကျနေသော ချောမေကိုလည်း သနားစဖွယ်
မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ဝေတာနာတပေ

ကျွန်ုပ်က ချောမေကို ပြေးပွေ့လိုက်သောအခါ တစ်ချက်
နှစ်ချက် လူးလွန်၍ အသက်ပျောက်သွားရှာ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို
ကြည့်၍ တိုးအောင်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ဟားတိုက်ရယ်မော
လိုက်ပြီး

“သစ္စာဖောက်မ၊ ငရဲပြည်ကို ရောက်သွားပြီ ဝမ်းသာ
တယ်ဗျာ”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက တိုးအောင်ကို
လက်ထိတ်ခပ်လိုက်သည်။ ဂျမဒါမင်းထင်က မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ
နေသော တိုးအောင်၏သေနတ်ကို ကောက်ယူ၍

“ဒီသေနတ်တစ်လက်နဲ့ ဓားပြမှုတွေ တော်တော်များ
များကို ကျူးလွန်ခဲ့တယ်ထင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ တိုးအောင်က မထီလေးစားအမှုအရာဖြင့်

“ရှမ်းပြည်နယ် တဝိုက်မှာ ကျုပ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ဓားပြမှုတွေ

များလွန်းလို့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက တိုးအောင်ကို
အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ခင်ဗျား တော်တော်စွမ်းတာပဲ၊ ဒီလောက် ဓားပြမှုတွေ
ကျူးလွန်ပြီး လက်သည်မပေါ်တာ ဘာကြောင့်လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ တိုးအောင်က မိမိကိုယ်မိမိ ဂုဏ်
ယူဟန်ဖြင့်

“ကျုပ်ဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံကြည်ဘူး၊ သူတစ်ပါး
ကို ယုံရင် သစ္စာဖောက်ခံရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဓားပြမှုတွေကို
ဘစ်ကိုယ်တော် ကျူးလွန်ခဲ့တာပဲ။ ဒီနေ့ညပဲကြည့်လေ။ မိန်းမယုတ်
တစ်ယောက်ကို ယုံကြည့်တဲ့အတွက် ကျုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်သရဲတွင်း
ကို လူတွေသိသွားခဲ့ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ဒီကောင်မ လမ်းမညွှန်ရင်
နောက်တစ်နေ့မှာ ကျုပ်က ဒီအရပ်က စွန့်ခွာပြီပဲ၊ ဒီကောင်မ

ဘိလပ်ပြန်ကောင်ကို မြင်ကတည်းက ငါးစိမ်းမြင် ငါးကင်ပစ်ချင်ပြီ
ကျုပ်ကိုသစ္စာဖောက်ဖို့ အမြဲကြိုးစားနေတယ်”

ဟုမုန်းတီးနားကြည်းဟန်ဖြင့်ပြောဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများဖြင့် သရဲလျှိုကြီး
အတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေရာ ငရဲခွေးကြီးကို လှောင်ပိတ်
ထားသော တွင်းနက်ကြီးတစ်တွင်းကို တွေ့ရလေ၏။

တွင်းနက်ကြီးအတွင်းအရိပ်အကြွင်းအကျန်များကို မြင်တွေ့ရ
သဖြင့်အမဲရိုးဆိတ်ရိုးများဝယ်ယူ၍ငရဲခွေးကြီးကို ကျွေးမွေးထားပုံရ၏။

ရွာသူရွာသားများသည် သရဲလျှိုကြီးကိုတစ္ဆေမြှောက်သည်
ဟု နာမည်သတင်းကြီးနေလေရာ သရဲလျှိုအနီးသို့ပင် တစ်နှစ်
တစ်ယောက် လာရောက်ဝံ့သူ ရှိပုံမရချေ။

တစ်ခါတစ်ရံ အစွဲစွန့်၍ ရောက်ရှိလာသော ရွာသားအချို့
သည် ငရဲခွေးကြီး၏ ထိတ်လန့်ဖွယ်အူသံကြီးကြောင့်အသည်းထိတ်

ပြီး ဖနေဝံ့နှင့်တင်သား တစ်သားထည်းကျအောင် ထွက်ပြေးရလေ
၏။ တိုးအောင်သည် ဦးဘိုးစံတို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ကြောက်ရွံ့ခဲ့သော
သရဲလျှိုဒဏ္ဍာရီကို ထိရောက်စွာအသုံးချနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကလည်းဂျမဒါမင်းထင်ကို ရှင်းလင်းပြရန် ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညှိတ်၍

“တကယ်တော့ တရာခံကိုတိုးအောင်ဟာ ဦးဘိုးခံရဲ့ညီ တစ်ယောက်ကမွေးတဲ့ သားတစ်ယောက်ပဲ။ ဦးဘိုးခံရဲ့ညီတစ် ယောက် အညာဘက်ကိုရောက်ပြီး ပေတေလေလွင့်နေတယ်ဆိုတာ မှတ်မိမှာပေါ့။ ကိုတိုးအောင်ဟာ သူ့ရဲ့သားပျို၊ ကိုတိုးအောင်ဟာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးအလွန်ကောင်းပြီး၊ အင်္ဂလိပ်စာတတ်တစ် ယောက်ပဲ။ သူဟာမချောမနေ့ ပျဉ်းမနားဘက်မှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး ပွဲရုံလုပ်ငန်းတွေလုပ်ပြီး အတော်စီးပွားဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုတိုး အောင်ရဲ့ဗီဇစေရိက်က ချိုးရိုးသားသား စီးပွားရှာချင်စိတ်မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် လက်နက်ပုန်းတွေဆောင်ပြီး တစ်ကိုယ်တော်ခါးပြလုပ် လေ့ရှိတယ်။ သူဟာ လိုအပ်ရင် မိန်းမလှလေးချောမေကို အသုံးချပြီး

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပြီးနောက် တစ်ပတ်ခန့် အကြာ၌ ကျွန်ုပ်၊ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ဒေါက်တာဌေးစိုး ဘိလပ်ပြန် မောင်စိန်သောင်းတို့သည် ဘုံဘောရပ်စတောရင်၌ စားသောက်ဖွယ်ရာ များကို မှာယူစားသောက်လေ၏။ ထိုသို့စားသောက်ရင်း ဒေါက် တာဌေးစိုးက

“ဒီလောက်စွပ်ထွေးတဲ့ ကိစ္စကို ဂျမဒါမင်းထင် ခြေရာ ကောက်ပုံကို ရှင်းပြစမ်းပါဗျာ။ ကျုပ်တို့တော့ လိုက်လို့မမီတော့ဘူး။”

သူရဲလုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်အောင် လုပ်လေ့ရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဘိလပ်ပြန်မောင်စိန်သောင်းသည် စိတ်
မကောင်းဟန်ဖြင့်

“ ဒီလူသိပ်ရက်စက်တဲ့လူဗျာ၊ ကိုယ်မယားကိုမကောင်းတဲ့
နေရာမှာ အသုံးချခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ဆက်လက်၍

“ကိုတိုးအောင်ဟာ သူတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အုန်းတောရွာမှာ
ရှိကြောင်း သူ့အနေနဲ့ အမွေတွေ အများကြီးရစရာရှိကြောင်းသိခဲ့
တယ်၊ ဒါပေမယ့် အမွေတွေကိုဆက်ခံရရှိဖို့ လူတစ်ယောက်ကသူ
ရှေ့မှာရှိတယ်၊ သူတို့က ဦးဘိုးစံနဲ့ဘိလပ်မှာ ရောက်နေတဲ့ ကိုစိန်
သောင်းပဲ၊ ဒါကြောင့်မယားဖြစ်သူ ချောမေကိုခေါ်ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့သုံး
နှစ်လောက်ကထည်းက အုန်းတောရွာမှာ လယ်တွေဝယ်ပြီး အခြေ
ချခဲ့တယ်၊ ကိုတိုးအောင်ဟာ အုန်းတောရွာကိုရောက်မှ သူ့အမွေရရှိ

အရေးကို မီးစင်ကြည့်ကမယ်လို ဆုံးဖြတ်ထားပုံရတယ်၊ လိုအပ်ရင်
သူမိန်းမနဲ့ မြူချွယ်ဖို့အတွက် ချောမေကို ညီမအနေနဲ့ ဟန်ဆောင်ပြီး
အုန်းတောရွာကို လာခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒေါက်တာဌေးစိုးက သက်ပြင်းချ၍

“ဒါကြောင့်လဲ ချောမေ အုန်းတောရွာကို ရောက်စမှာ
ရွာကာလသားတွေ ပြဿနာတက်တာပေါ့၊ ချောမေဟာ မိန်းမ
လှလေးခွဲ မြင်သူတိုင်း နှစ်သက်ပြီးပိုးဖမ်းကြတော့တာပဲ၊ တိုးအောင်
ဟာ ချောမေကိုကာလသားတွေပိုးတာ လုံးဝမကြိုက်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ဆက်လက်၍

“ကိုတိုးအောင်ဟာ အုန်းတောကိုရောက်တဲ့အချိန်မှာ
ဦးဘိုးစံနဲ့ ရင်နှီးအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့တယ်၊ ဦးဘိုးစံနဲ့ ရင်နှီးကျွမ်းဝင်တဲ့
အခါမှာ ဦးဘိုးစံတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ယုံကြည်ခဲ့တဲ့ ငရဲခွေးကြီး
ဒဏ္ဍာရီကို ကြားသိခဲ့တယ်၊ တိုးအောင်ဟာ ဦးဘိုးစံဆီက ငရဲခွေး

ရှမ်းမင်းမြတ်သူရ

ကြီးဒဏ္ဍာရီကို ကြားတဲ့အခါမှာ ဦးဘိုးစံကို ရှင်းပစ်ဖို့အကြံတစ်ခု ရရှိခဲ့တယ်။ ဦးဘိုးစံမှာ ပြင်းထန်တဲ့ နှလုံးရောဂါရှိတဲ့အတွက် တစ်နေ့မှာ အသည်းထိတ်ရင်ဖိုပြီး သေဆုံးနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ဦးဘိုးစံဟာ သူတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ယုံကြည်ခဲ့တဲ့ ငရဲခွေးကြီး ကြောင့်ပဲ သူသေဆုံးမယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ကိုတိုးအောင်ဟာ အင်မတန် ဉာဏ်ပြေးတဲ့သူဆိုတော့ ဦးဘိုးစံရဲ့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အယူသည်းမှုကို အသုံးပြုပြီး ရှင်းပစ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုတိုးအောင်ဟာ ခွေးဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ကို လျှို့ဝှက်ပြီး လျှို့ဝှက်ပြီးထဲမှာ ဓွေးမြူထားခဲ့တယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ သူ ဓွေးမြူ ထားတဲ့ ငရဲခွေးကြီးကလည်း ခွေးတကာခွေးထဲမှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ စူပါခွေးကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဦးဘိုးစံဟာ ငရဲခွေးကြီးကို ပိုပြီးထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စရာကောင်းအောင် ခွေးကြီးကို ဖျော်ဖျော်ရပ်နဲ့ စပ်ထားတဲ့ ဆေးကို တစ်ကိုယ်လုံး သုပ်လိမ်းပေးခဲ့တယ်။ ခွေးကြီးဟာ ဖျော်

ဖျော်ရပ်ကြောင့် အရောင်အလျှံတွေ တဝင်းဝင်းတောက်ပြောင်နေ တယ်။ ဒါကြောင့် အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ငရဲခွေးကြီး ဖြစ်သွားတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဒေါက်တာဌေးစိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ငရဲခွေးကြီးကို လူမသိအောင် သူ့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လျှို့ဝှက်ခေါ်သွားတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ငရဲခွေးကြီးကို လူတွေမြင်မှာစိုးလို့ မီးရထားနဲ့ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ ခွေးကြီးကို လူမမြင်အောင် တောလမ်းခရီး က၊ ခြေလျင်ခေါ်ခဲ့တာဖြစ်မယ်။ သရဲလျှို့ဝှက်ကြီးထဲရောက်တော့ ငရဲ ခွေးကြီးကို တွင်းနက်ကြီးတစ်တွင်းတူးပြီး ဖမ်းဆီးထားခဲ့တယ်။ ကို တိုးအောင်ဟာ ငရဲခွေးကြီး လက်ထဲရောက်တဲ့အခါ ဦးဘိုးစံကို ခွေးကြီးနဲ့တိုက်ခိုက်ဖို့ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ သူဟာ ဦးဘိုးစံကိုလဲ

၂၅၀ မင်းမြတ်သူရ

အိမ်အပြင်ထွက်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်သွေးဆောင်ခဲ့တယ်။ ဦးဘိုးစံရဲ့အိမ်
အနီးကို သူ့ခွေးကြီးခေါ်ပြီး အကြိမ်ကြိမ်ချောင်းမြောင်းနေခဲ့တယ်။
ဒါကို ရွာထဲက လူအချို့မြင်တွေ့သွားပြီး ခွေးဘီလူးကြီးပေါ်လာပြီ
လို့ ကောလဟာလတွေ ထွက်ခဲ့တယ်။ တိုးအောင်ဟာ ဦးဘိုးစံကို
သူ့မိန်းမနဲ့မြဲဆွယ်ပြီး အိမ်ပြင်ကိုထွက်ဖို့ ကြိုးစားခိုင်းတယ်။
ဒါပေမယ့် ချောမေက သဘောမတူတဲ့အတွက် သူ့အကြံ မအောင်
မြင်ခဲ့ပြန်ဘူး။ ကိုတိုးအောင်ဟာ ချောမေကို မကြာခဏ နှိပ်စက်
ညှဉ်းပန်းခဲ့တာ သူ့စကားကို နားမထောင်လို့ပဲ”

ဟုဆိုကာ သူ၏စကားကို ခဏမျှ ရပ်နားထားလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ဆက်လက်၍

“ချောမေဟာ ကိုစိန်သောင်းကိုလဲ အန္တရာယ်မဖြစ်အောင်
နောက်ဆုံးအချိန်အထိ သူကြိုးစားပေးခဲ့တယ်။ တိုးအောင်ဟာ မယား
ဖြစ်သူ ချောမေကို အသုံးချလို့ မရမှန်းသိတော့ မပန်းချစ်ကို အသုံးချ

ဖို့ ကြိုးစားပြန်တယ်။ မပန်းချစ်နဲ့ မြေတိုင်းစာရေး ကွာရှင်းပြီးနောက်
သူက လက်ထပ်ယူပါမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ
မပန်းချစ်က ဦးဘိုးစံကို ရန်ပြုဖို့အတွက် အကူအညီပေးခဲ့တာပဲ။
မပန်းချစ်က ည ၉ နာရီ ရွာထိပ်ကိုလာခဲ့ပါလို့ ဦးဘိုးစံကို ချိန်းခဲ့
တယ်။ ဦးဘိုးစံကို ချိန်းတဲ့ညရောက်တော့ ကိုတိုးအောင်က မပန်းချစ်
ကို ဦးဘိုးစံနဲ့ သွားမတွေ့ခိုင်းဘူး။ အဲဒီညတုန်းက ဦးဘိုးစံ ရွာထိပ်
ရောက်လာတော့ တိုးအောင်ဟာ ငရဲခွေးကြီးကို ကြောက်မက်နှလုံး
ကောင်းအောင် စီမံပြီး လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဦးဘိုးစံဟာ ရွာထိပ်
မှာ ငရဲခွေးကြီးကို မြင်မိပြီး ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ အော်ဟစ်
ပြေးရာက နှလုံးရောဂါထပြီး လဲကျသေဆုံးခဲ့ရတယ်။ ခွေးကြီး
ဟာ ဦးဘိုးစံ လဲကျသွားတော့ နမ်းရှုံ့ကြည့်ပြီး အနီးက ပြန်ထွက်
သွားခဲ့တယ်။ ကိုတိုးအောင်ဟာ ခွေးကြီးကို သရဲလျှိုကြီးထဲမှာ
ပြန်ပြီးဖွက်ထားလိုက်တယ်။ ကိုတိုးအောင်ရဲ့ ဉာဏ်ရည်ပြေးပုံကြောင့်

ရွာသားတွေ ဘယ်သူမှမရိပ်မိလိုက်ဘူး၊ ဦးဘိုးစံ သေဆုံးတဲ့အမှုမှာ
ကိုတိုးအောင်ကို မိန်းမနှစ်ယောက်က ကူညီပေးခဲ့တယ်။ သူတို့
နှစ်ယောက်စလုံးက ကိုတိုးအောင်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြဘူး။”

ဟုပြောရင်း ခဏမျှ နား၍ ဘီယာကိုသောက်ပြန်၏။ ပြီးမှ
ဆက်လက်၍

“ဦးဘိုးစံ သေဆုံးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဘီလပ်ကပြန်လာတဲ့
မောင်စိန်သောင်း ရောက်လာပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုစိန်သောင်း
တို့ အုန်းတောရွာကို မရောက်မီ ရန်ကုန်မြို့မှာပဲ အပြတ်ရှင်းဖို့
ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ကိုတိုးအောင်ဟာ ချောမေကိုခေါ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့
ကိုသွားတယ်။ ဘီလပ်ပြန်ကိုစိန်သောင်း တည်းခိုတဲ့ ရွှင်ရယ်ဟို
တယ်ကို စုံစမ်းခဲ့တယ်။ ချောမေဟာ ကိုစိန်သောင်းရဲ့အသက်
အန္တရာယ် စိုးရိမ်လို့ စာတစ်စောင် ရေးပို့ခဲ့တယ်။ ကိုတိုးအောင်
ဟာ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်က ဘွိုင်ကို လာဘ်ထိုးပြီး ဖိနပ်တစ်ရံကို

ရအောင်ခိုးခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေရာ ဘီလပ်ပြန်ကိုစိန်သောင်းကဝင်၍

“ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ဖိနပ်ကို ခိုးရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ကိုတိုးအောင်ရဲ့ ငရဲခွေးကြီးက အမဲလိုက်ခွေး အချို့အစား

ဗျ၊ သူ့ခွေးကြီးကို ကိုစိန်သောင်းတစ်ယောက်ကိုပဲ ရှာဖွေပြီး တိုက်
ခိုက်ရမှာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ဖိနပ်ကို တစ်ရံလုံး မခိုးဘဲ တစ်ဖက်တည်း
ခိုးကတည်းက အမဲလိုက်ခွေးကြီးအတွက် ခိုးတယ်ဆိုတာ ကျုပ်
ရိပ်စားမိတယ်။ နောက်တော့ ကိုတိုးအောင်ဟာ ကိုစိန်သောင်းတို့
အနောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ရင်း ကျုပ်နဲ့ဆက်သွယ်တာကို
ရိပ်မိသွားတယ်။ သူဟာ ဘီလပ်ပြန်ကိုစိန်သောင်းကို ရန်ကုန်မြို့မှာ
အလွယ်တကူ လုပ်ကြံလို့ မရမှန်းသိသွားတယ်။ ဒါကြောင့် အုန်း

တောရွာကို ကျွပ်ကိုယ်တိုင်မလိုက်ဘဲ ကျွပ်မိတ်ဆွေ ကိုမိုးကောင်း
ကို အရင်လွှတ်လိုက်တာဟာ ကိုတိုးအောင်တို့လင်မယားကို ကျွပ်
နည်းကျွပ်ဟန်နဲ့ စောင့်ကြည့်ချင်လို့ပဲဗျ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဂျမဒါရဲ့အစီအစဉ်ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်လဲ
တရားခံကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖမ်းမိတာပေါ့”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ဒီလို အရှုပ်အရှင်းတွေကြားမှာ အုန်းတောရွာဘက်ကို
ရောက်လာတဲ့ ဝါးရမ်းပြေးတစ်ယောက်ကြောင့် အမှုက ပိုရှုပ်သွား
ခဲ့တယ်၊ ကျွပ်တို့ဟာ ကိုတိုးအောင်ကို သံသယမရှိပေမယ့် တိကျ
တဲ့ သက်သေမရှိလို့ ဖမ်းဆီးမရဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ ဘိလပ်ပြန်
ကိုစိန်သောင်းကိုပဲ ငါးစာလုပ်ပြီး အခုလို ဖမ်းဆီးရတာပဲ၊ နောက်
ဆုံးညက ကိုတိုးအောင်ဟာ ကိုစိန်သောင်းကို ငရဲခွေးကြီးနဲ့ လုပ်

ကြည့်မှာ ချောမေက အပြင်းအထန် ဆန့်ကျင်ခဲ့ပုံရတယ်၊ ဒါကြောင့်
ကိုတိုးအောင်ဟာ ချောမေကို ဒေါသတကြီးနဲ့ ရိုက်နှက်ပြီး အခန်းထဲ
မှာ ပိတ်ခလောင်ထားခဲ့တာပဲ၊ ကိုတိုးအောင်ဟာ နောက်ဆုံးညက
ဘိလပ်ပြန် ကိုစိန်သောင်းကို လုပ်ကြံလို့ရခဲ့ရင် ဦးဘိုးစံ ကျန်ရစ်
ခဲ့တဲ့ အမွေတွေအားလုံး သူ့လက်ထဲရောက်ပြီပေါ့ဗျာ”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ကိုတိုးအောင်ဟာ ဒီရွာမှာ နှစ်အကြာကြီးနေခဲ့ပြီး ဘိလပ်
ပြန်ကိုစိန်သောင်းမရှိမှ သူက အမွေဆက်ခံသူလို့ ထုတ်ပြောရင်
သံသယ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကိုတိုးအောင်ဟာ ဒီလောက်မညံ့ဘူးဗျာ၊ သူ့ရဲ့အမွေဆက်
ခံခွင့်တွေကို ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လွှဲပေးပြီး
ဒီလူက တစ်ဆင့် သူ့လက်ထဲရောက်အောင်ယူမဲ့လူဗျ”

၂၆၇ မင်းမြတ်သူရ

ဟု ရှင်းလင်း ပြလေရာ လွန်စွာရှုပ်ထွေးပွေလီလှသော အမှု
ကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိမြင်သွား
လေ၏။

ဗျမဒါမင်းထင်က အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“အမှုတစ်မျှပြီးသွားပြီဆိုတော့လဲ ကျုပ်တို့ ခေါင်းထဲက
ထုတ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ ဘဝမှာ အသက်တစ်ရာ မနေ
ရပေမယ့် အမှုတစ်ရာတော့ ကြုံရဦးမှာပဲ”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်လေတော့၏။

အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

(ဘာမှမသိသော)

မင်းမြတ်သူရ